

PER LA REPÚBLICA

Joan Noves

NOTA DE L'AUTOR

Aquests escrits són només algunes de les reflexions que em van sorgir gairebé sense voler, fruit del seguiment de la actualitat política des del 2014 i del meu interès vital inevitable, en aquell moment històric, per la possible futura República de Catalunya o, si més no, per un futur amb els drets nacionals de Catalunya blindats en front del Regne d'Espanya. Van aparèixer al meu web en el *Blog de la República*, com un dietari molt espaiat que no pretenia en cap moment fer crònica política ja que hi ha periodistes molt més qualificats per a fer-ho. Poden tenir l'interès de ser unes notes espontànies escrites en calent i fugint de qualsevol correcció política, en el curs d'uns esdeveniments que em van portar, com a molts altres independentistes, a pensar en un futur polític millor per Catalunya. Per tant, es probable que algú altre s'hi trobi reflectit. Es pot seguir l'evolució des d'un cert entusiasme inicial fins a la decepció progressiva i el fracàs final. Vaig tancar el meu *Blog de la República* l'any 2021 amb la total evidència de la derrota independentista, potser per sempre més.

Agost de 2022

INDEPENDÈNCIA I SOCIETAT

La gran dificultat per a la independència de Catalunya no està en els polítics (que també, és clar, perquè són part de la societat), sinó bàsicament en la manca de capacitat o en la manca d'alçada intel·lectual i moral de la població per projectar-se col·lectivament al futur de manera feliç, tant de Catalunya com de la resta d'Espanya. Les causes són múltiples, aquest fet no es dona només aquí i cent tesis doctorals no esgotarien el tema. Si no fos per això, pensant en l'ampli marc que oferia la interpretació de l'Estatut del 1979, comptant amb la gran influència de les eleccions posteriors en el desenvolupament d'aquell Estatut i en la seva legislació associada, ja s'hauria pogut arribar a una solució d'afirmació de Catalunya com a nació, que hauria estat estimulante per a la resta d'Espanya i que probablement hauria fet innecessari el procés cap a la independència. I ara, que s'ha arribat a una situació sense retorn, en la qual, a molts de nosaltres, la independència de Catalunya ens sembla necessària per sobreviure com a país que sigui viable econòmicament, com a país que no sigui destruït i assimilat culturalment a mitjà termini amb una mena de política colonial legalitzada, penso que la gran dificultat és la mateixa. Si no fos per això, amb la contemplació de la història anterior i en el context actual, Catalunya seria aviat un país independent. Després de la dictadura, de moltes dècades de constant immigració espanyola, de la gran immigració de començaments del segle XXI i de la crisi econòmica posterior, la societat encara està relativament cohesionada, encara es mantenen els serveis socials bàsics i s'ha preservat fins a cert punt la llengua del país. Només això ja és un petit miracle. També tenim una classe mitjana políticament transversal, intel·ligent i partidària de la independència, amb la voluntat de construir un magnífic petit país d'Europa. Però tenim una part de pseudo-burguesia (de fet, només classe alta) encara hereva llunyana del franquisme, una part de la descendència de la gran immigració espanyola dels anys seixanta del segle XX que no es va integrar, una part de la variada immigració de començaments del segle XXI que no té temps de distingir Catalunya d'Espanya perquè simplement lluita per la supervivència i unes capes de població empobrida per la crisi econòmica molt vulnerables ideològicament. Cada persona un vot. A veure...

06/01/2015

DESPRÉS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DEL MAIG DEL 2015

Sóc partidari de la independència de Catalunya perquè crec que seria beneficiosa per a tots els seus ciutadans. A la llarga també seria beneficiosa i estimulante per a Espanya. També afavoriria les classes més necessitades i els partidaris d'una *nova política* que podria ser molt més transparent. Penso que tindríem un país que, amb tots els problemes de qualsevol altre, seria un magnífic petit país d'Europa, solidari amb Espanya i els altres països, i lliure per sempre més de la rèmora econòmica i política que significa pertànyer al Regne d'Espanya. Tampoc no tinc cap dubte que s'ha iniciat un procés que podria portar Catalunya a la independència. Estic convençut que si la nostra societat tingués més capacitat de resposta democràtica (penso en algunes societats nòrdiques), amb el comportament que ha tingut l'estat espanyol envers Catalunya durant més sis-cents anys i que encara continua, tot seria relativament així. Però no ho serà, aquest procés serà llarg i no sabem com acabarà. El motiu fonamental està, no en els polítics, als quals se'ls carrega sempre la culpa de tot, és veritat que a vegades amb molta raó,

sinó en la pròpia societat catalana. Encara que respecto escrupolosament els resultats de les urnes com a fonament de la democràcia, no tinc perquè estar d'acord amb els pensaments i els motius que duen els meus conciutadans a disposar aquests vots, per més que guanyin per majoria. La nostra societat penso que és una societat que no sap llegir del tot els missatges electorals. Les raons de fons d'aquesta disfunció, entre altres, són les següents:

1. Una dictadura de quaranta anys al segle passat, de la qual es van beneficiar molts dels ascendents dels actuals poderosos, una classe alta que domina el món de les migrades finances del país, que es afi a Espanya bàsicament per raons econòmiques personals o de grup i que influeix molt en l'opinió publicada. A la majoria del pertanyents a aquesta classe social privilegiada també els és exactament igual que el català desaparegui com a llengua d'ús habitual en l'espai públic de comunicació.

2. Una gran immigració de procedència espanyola, entre tantes, que es va produir contínuament durant la dictadura, sobretot a partir als anys cinquanta i seixanta del segle passat i que va canviar la demografia dels país, va influir sobre l'ús de la llengua i que, en part, no va poder ser assimilada per diverses raons, entre elles la propaganda del règim franquista, la feblesa de les institucions pròpies i la prohibició de la llengua catalana. Els efectes a la llarga d'aquesta immigració no assimilada encara perduren.

3. Una altra immigració a començaments del segle XXI, deguda bàsicament a les necessitats de la construcció que va provocar la bombolla immobiliària. Aquesta immigració és en molts casos de parla espanyola per raó de procedència i, per tant, afavoreix la desaparició pública del català que està cada vegada més en inferioritat al seu territori, amb un estat espanyol que en lloc de protegir-lo, com a llengua pròpia i feble, l'ataca. En altres casos, de diversa procedència, la immigració aprèn l'espanyol per raons pràctiques. Tant els uns com els altres, preocupats bàsicament per la subsistència, abocats a les cadenes de televisió espanyoles dominants, en molts casos no distingeixen Catalunya de la resta d'Espanya.

4. Unes grans capes de població de classe mitjana baixa o baixa, amb poc nivell cultural, que són les que més ha han rebut els estralls de la crisi econòmica, que estan justificadament indignades i que són molt vulnerables al populisme.

5. Oblidant-nos de la dreta política, hi ha una part de l'esquerra que, per raons òbvies, hauria de defensar la independència de Catalunya i està supeditada, d'una manera o altra, a partits espanyols afins. Aquesta esquerra, no vol la independència de Catalunya perquè no la volen (bàsicament per raons fiscals endèmiques, demostrables i injustes envers Catalunya) els ciutadans espanyols que voten i mantenen, a Espanya, els partits espanyols amb els quals està vinculada. I aquesta esquerra tracta de convèncer ciutadans catalans perquè facin el mateix. Per tant, de manera que pot semblar políticament incorrecta perquè es tracta dels tantes vegades considerats infal·libles votants, em refereixo una altra vegada a la ciutadania, ara espanyola, tant o més que als partits. I també referint-me als partits, encara que alguna d'aquestes formacions defensi, en abstracte, el dret a decidir de qualsevol ciutadà sobre qualsevol cosa, en la realitat actual s'està posant al mateix nivell el dret a decidir sobre el sistema d'enllumenat públic d'un barri com el dret a la autodeterminació dels pobles acordat a l'ONU el 1966.

6. També hi ha una part de la població tradicionalment d'esquerres que, per diverses raons, algunes d'elles històriques i altres estètiques, és molt sensible a la demagògia anarquista, comunista i revolucionària, que en moments decisius serà un llast per a la independència, encara que hi vagi nominalment a favor. La independència és política internacional i no es

podrà fer mai sense tot el centre polític, per més d'esquerres que sigui el votant independentista que no pensa així.

Però aquest país, també té una gran majoria formada per una classe mitjana intel·ligent, àgil i eficaç, que ha demostrat que és capaç d'organitzar-se extraordinàriament bé com a societat civil i que defensa clarament la independència de Catalunya. L'existència d'aquesta majoria culta i transversal, sembla que fa irreversible el procés cap a la independència. Però no sabem quan arribarà, com arribarà, ni si arribarà. Només sabem que aquesta majoria anirà cap allà. I si no arriba la independència, continuarà anant sempre cap allà i serà molt difícil de contenir al seu propi país. S'ha desenganyat de qualsevol altra relació amb Espanya, perquè ha comprovat que és una relació tòxica, també en democràcia, mani qui mani. Una gran part de Catalunya, en aquests moments, és com una dona cansada d'infidelitats que definitivament es decideix a dir que allò s'ha acabat i aleshores ja no hi ha res a fer. Alguna cosa s'ha acabat definitivament entre aquesta part de Catalunya i Espanya, aquesta gran part de la població penso que no admetrà un pacte perdedor com els d'abans i, en tot cas, ja només podrà ser sotmesa.

Aquesta majoria té molta força argumental però només té a favor la força real d'un document signat a l'ONU el 1966, l'article primer de la Convenció dels Drets Civils i Polítics que defensa el dret d'autodeterminació dels pobles i que el Regne d'Espanya ha ratificat però no deixa exercir. Espanya no vol el divorci, té molta més força real per mantenir la situació de domini i no admet el pacte amistós. Les dificultats eren, són i seran molt grans. Encara que en els règims democràtics, sempre s'acaba votant, és molt més fàcil convèncer a un indignat d'aquest país, sobretot si és de relativament baix nivell cultural, que la seva situació és culpa de les retallades de Govern de la Generalitat, que no pas fer-li una proposta de futur derivada d'una anàlisi profunda dels problemes causats per la dependència d'Espanya. I això és una gran trampa feta a la ciutadania per molts diputats i partits catalans, ara sí, de dreta i d'esquerra per mantenir el seu càrrec, perquè saben molt bé quina és la situació econòmica i fiscal. Més que una trampa, és una absoluta indecència, perquè només cal saber sumar, mirar el dèficit fiscal astronòmic i endèmic, llegir els números, adonar-se de les inversions de l'estat a Catalunya i veure com la Generalitat s'ha d'anar venent patrimoni per atendre serveis bàsics. Saben perfectament que el govern d'Espanya no vol pactar sinó que vol derrotar Catalunya i que, per la força financera bruta, ara mateix encara pot fer-ho. Bé, doncs molts dels nostres ciutadans, voten tranquil·lament aquests diputats i aquests partits catalans, que en un altre país democràticament més enèrgic faria segles que serien a l'atur. Per tot això, sempre m'han disgustat els qui han parlat darrerament de la independència de Catalunya dient que la tenim *a tocar*, que ha estat una expressió molt utilitzada, sense tenir en compte tant les grans dificultats internes de la nostra societat com l'oposició de l'estat espanyol, que en realitat encara no ha començat i que serà brutal, utilitzant tots els mitjans a la seva disposició si s'acosta la proximitat pràctica de la independència.

Degut a la realitat social que he citat més amunt, es pot entendre que molts dels indignats votants independentistes no van tenir en compte que sense l'alcaldia de Barcelona governada per un alcalde independentista, possiblement serà una mica més difícil d'avançar cap a la independència. Una independència que ens donaria a tots els indignats de Catalunya, entre els quals m'hi compto, moltes més possibilitats financeres, econòmiques i culturals que qualsevol govern municipal, per més d'esquerres que aquest govern vulgui ser, que haurà de governar amb el dèficit fiscal de sempre i amb les interferències culturals i legislatives que l'estat espanyol cregui convenient. Sempre hi haurà incerteses, però encara que el bloc independentista també s'ha consolidat a Barcelona, penso que ha estat una votació mal llegida per molts votants independentistes. N'hi ha hagut prou dient-los que l'alcalde Xavier Trias tenia un compte, que ja s'havia demostrat fals, a Suïssa, simplement amb una denúncia

presentada per la policia espanyola i amplificada pels mitjans afins al Regne d'Espanya, per acabar fent alcaldessa Ada Colau i evitar un alcalde independentista a Barcelona. Mireu si és fàcil d'enganyar-nos.

Ens queden moltes més votacions (això no s'acabarà mai en democràcia, tant si som independents com si no ho som) i moltes altres dificultats. Com que al final tot ha d'acabar a les urnes, en millors o pitjors condicions, la dificultat més gran per arribar a la independència és aconseguir vots independentistes suficients per tenir una majoria aclaparadora. Per aquest motiu he proposat per escrit al nou secretariat de l'ANC que engegui una campanya per conscienciar els votants independentistes que, si volen la independència, tant com anar a votar és important convèncer a algú altre que ho faci en el mateix sentit. A l'ANC hi ha molts activistes, però són pocs comparats amb el gairebé dos milions de votants independentistes. Aquests votants transversals estan molt implicats, tenen molta energia, una gran capacitat de resposta com van demostrar el 9N i poden fer unes accions socials que no poden fer els votants de cap partit. Només que cada un d'aquests votants en convencés un altre, serien més de tres milions i mig de vots en total. Amb aquests números, encara que sé que actualment són impossibles, tant si els polítics s'entenguessin com si no, podria semblar que Catalunya seria independent demà mateix. Però tampoc no seria fàcil.

Sobretot queda una votació essencial que són les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de Setembre d'aquest mateix any i que s'han volgut qualificar de plebiscitàries en absència d'un referèndum. Per a aquesta votació, el president Mas va proposar una llista única, en la qual ell mateix, si calia, no hi anava al començament sinó al final. Però el fet que hi hagi una llista única o no, que pot semblar d'una certa importància, és molt menor relacionat amb la possibilitat final que la gent voti. La gent d'una manera o altra votarà i tindrà varies opcions. L'opció programàtica dels partits independentistes haurà de ser d'alguna manera consensuada i possible, per tant moderada i realitzable a dins de la gran dificultat; per aquestes raons, no pot ser populista. Ho hauria de ser? Crec sincerament que no, en el sentit d'aquesta paraula que suposa mentir o prometre impossibles, però sí que ha de ser popular perquè no es poden guanyar unes eleccions amb una campanya destinada només a convèncer candidats a premis Nobel. Perquè es tracta de guanyar, no de ser exquisits sinó de guanyar unes eleccions. Aleshores, a la campanya electoral, hi haurà més populismes que mai i fins i tot alguna possible intervenció escandalosa de l'estat espanyol. Tot això, l'electorat ho haurà de poder resistir. La independència és una carrera de fons per una pista amb clima variable, ara està ennuvolat, ara plou, ara fa un matí esplèndid, ara neva, ara fa un sol d'infern, i sempre hem de seguir corrent. Si ens hi volem aproximar, a part de superar totes aquestes dificultats i d'altres que en sorgiran, hi ha una pregunta simple: d'aquí a aleshores, els qui creiem que la independència és la millor solució per al nostre país, ja hurem après a llegir i a votar?

30/05/2015

UNA MICA D'AIGUA AL VI

S'acaba de presentar la llista, Junts pel Sí, per a les eleccions del 27S. Aquesta llista és imbatible. A més de la societat civil i tot l'espectre polític, gairebé hi ha tota la intel·ligència del país. Considerant la història del nostre país i la persistència de l'estat en destruir-lo, el fet que el centreesquerra i el centredreta autòctons i suportats (hauria de dir també obligats) per una gran majoria de la societat civil, s'uneixin per a unes eleccions dites plebiscitàries amb una

l·lista també conformada per la societat civil, aquest sol fet, en la majoria de països democràtics avançats, portaria a una victòria aclaparadora, a una victòria tan incontestable que la independència seria torrencial, inevitable, immediata. Penso que no serà així, encara que seria el millor que ens podria passar als qui volem la independència. Probablement la l·lista unitària guanyarà, però el marge serà més curt. Després avançarem cap a la independència, amb oposició interna i amb l'oposició brutal de l'estat espanyol. Sabem que serà difícil, però tots el partidaris de la independència creiem que és la millor opció per al nostre país en la situació actual. Ara bé, en aquest moment d'eufòria, vull posar encara una mica més d'aigua al vi, i dir que també podria ser que l'independentisme perdés per poc, però que perdés. Qui no contempli aquesta possibilitat no sap què volen dir unes eleccions com aquestes i, sobretot, no sap en quin país viu. Però seria una patacada considerable per a la independència. Aleshores què fariem? Doncs, penso que la majoria dels independentistes continuàriem treballant per a la independència i, comptant amb el nou parlament, ens aplegaríem amb els demòcrates de veritat per aconseguir de fer el referèndum que no ens deixen fer i que demana gairebé el 80% de la població. Ho fariem amb unes dificultats més grans, però encara amb aquesta possibilitat de referèndum intacta i suportada pel dret internacional. Allò que probablement ja no podrem fer, sobretot a partir d'aquesta l·lista unitària amb la societat civil, és continuar donant sempre la culpa als nostres polítics. Haurem de reconèixer que, com a mínim, alguna cosa sembla que fan bé. De qui serà, aleshores, *la culpa*? Vull dir *la culpa* del resultat de les eleccions, des del punt de vista independentista, tant en el cas d'una victòria massa ajustada com si es donés el cas que l'independentisme perdés les eleccions. En el primer cas ens costaria una mica més de ser independents, però ho podríem ser, i en el segon cas ens costaria una mica més d'evitar ser destruïts econòmicament i culturalment. Tot i això, comptant que l'estat espanyol no faci alguna barrabassada abans de les eleccions, perquè abans o després, si ens aproximem a la independència, segur que en farà alguna de grossa. De moment només hi ha amenaces i han de vigilar amb l'efecte bumerang de qualsevol acció no proporcional que, aleshores, tant a Catalunya com a Europa, ens facilitaria la independència. Surti el que surti, passi el que passi, la majoria dels independentistes continuarem donant suport a la futura independència de Catalunya perquè creiem que és l'única manera de no ser destruïts o, si més no, l'única manera d'anar endavant, de progressar com a país. Ara bé, des del punt de vista dels independentistes, com es podria explicar que aquesta l·lista tan atractiva no obtingui una espectacular majoria que faciliti absolutament la independència? La resposta és múltiple i, encara que comença en els polítics, acaba sempre de veritat en els votants que, en definitiva, poden votar la l·lista que vulguin. Hi haurà molts catalans que, ja sigui per interès propi, per indiferència, per por, per ignorància o perquè creuen que és el millor, votaran partits catalans subsidiaris d'organitzacions espanyoles, i que diuen, per exemple, que el dèficit fiscal de Catalunya gairebé és inexistent quan és del 8% en tots els anys de la democràcia (un any sencer de PIB català cada 12 anys), que el bilingüisme *natural* assegura la supervivència del català quan tots els lingüistes diuen que suposa la desaparició de l'ús públic de la llengua, que *precisament ara* és el moment de canviar positivament la relació Catalunya-Espanya quan saben que qualsevol partit espanyol que ho proposés seriosament perdria per golejada totes les eleccions espanyoles, que les retallades i la pobresa no tenen res a veure amb el dèficit fiscal sinó amb el mal govern de la Generalitat quan aquesta administració s'ha de vendre patrimoni per atendre els serveis bàsics d'un país que seria solvent, que no es pot fer un referèndum d'autodeterminació quan aquest dret està escrit en l'article primer del Pacte Internacional pels Drets Civils i Polítics de l'ONU del 1966 i ratificat per Espanya, que la l·lista independentista amb societat civil és una manera de camuflar el neoliberalisme malvat d'en Mas quan aquest és un socialdemòcrata comprovat i a la l·lista hi va tot l'espectre polític de la societat catalana, etc. Aquestes coses són de les més *sensates* que es diran en contra, n'hi haurà de delictives. Però algú encara pot creure que algú altre, mínimament intel·ligent, es cregui tot això? Sembla que sí. Ho demostraran els votants del 27S. A més de conformar el nostre futur polític dels propers anys, tindrem una radiografia extraordinària de la nostra

societat. És amb aquesta societat que, en qualsevol cas, haurem de construir el futur. De moment, a guanyar i, si pot ser, Pep Guardiola, que tu vas l'últim, que sigui per deu a zero.

24/07/2015

LES TRES GRANS ONADES IMMIGRATÒRIES A CATALUNYA

La població de Catalunya, en poc més d'un segle, s'ha multiplicat gairebé per quatre. Al segle XX i començaments del XXI, entre molts altres fluxos migratoris, hi ha hagut tres grans onades immigratòries. Amb xifres molt aproximades i arrodonint completament els números, a Catalunya cap a voltants del 1915 érem uns dos milions d'habitants i just en una quinzena d'anys (del 1915 al 1930) van arribar mig milió d'immigrants espanyols; cap a 1950 érem uns tres milions i mig i va començar una immigració espanyola continuada (que va tenir la seva màxima intensitat cap als anys de la dècada de 1960) i fins a 1975 van arribar gairebé dos milions d'immigrants espanyols; abans de l'any 2000 érem una mica més sis milions i en només una dècada van arribar gairebé un milió i mig estrangers. Apart d'aquestes tres grans onades, la població catalana, degut a la natalitat i als altres fluxos migratoris, ha anat augmentant durant tot el segle XX (encara que darrerament es va mantenir relativament estable, al voltant d'una mica més de sis milions d'habitants, en les dues dècades que van des de 1980 fins a l'any 2000.) D'aquestes tres onades immigratòries, la primera gran onada va ser deguda bàsicament a les conseqüències de la segona revolució industrial i a l'expansió de l'electrificació amb empreses com *La Canadenca* que venien a cobrir necessitats bàsiques de tota la població, la segona va ser deguda a la lenta industrialització d'acord amb els *Planes de Desarrollo* del règim franquista i a la indústria de l'automòbil amb empreses com la *Seat* i venien a cobrir necessitats de les incipients classes mitjanes, i la tercera va ser deguda a la bombolla immobiliària amb empreses com *Abertis* (ACS a Espanya) i moltes altres, suportades pels bancs i caixes, entre elles la infausta *Catalunya Caixa* (*Bankia* a Espanya) i venien a cobrir necessitats dels partits polítics, de les empreses de construcció, dels bancs i dels promotors immobiliaris. Sembla que hi ha una progressiva degradació moral de la finalitat última de la crida i l'acceptació d'immigrants. És interessant remarcar una certa simetria temporal, ja que cada una d'aquestes tres grans onades immigratòries que són molt diferents en duració i intensitat, estan separades per uns quaranta anys aproximats 1920, 1960, 2000. També és molt diferent la darrera, quant a la procedència dels immigrants, de les altres dues. Però tenint en compte que els qui varen immigrar eren pràcticament tots espanyols en les dues primeres onades i en la darrera principalment sud-americans i altres molt diversos, però en tots els casos o bé parlants de llengua espanyola o bé amb una certa necessitat d'aprendre la llengua espanyola dominant per sobreviure, i tenint en compte també que, a part d'aquestes tres grans onades, hi ha hagut un important flux migratori constant de castellanoparlants monolingües durant més d'un segle, que el català va estar socialment prohibit o clarament perseguit durant la meitat del segle passat (les dues dictadures) i que, quan no ha estat així, el poderós estat espanyol ha estat sempre en contra de la llengua del territori i a favor de la gran llengua dominant, algú em pot explicar com dimonis ens ho hem fet per conservar encara un cert ús públic i habitual de la llengua pròpia?

20/08/2015

Escric aquesta nota perquè crec que políticament sóc un cas molt comú i que la meua posició política, comptant amb els meus propis equilibris de votant que explicaré, és semblant a moltes de les persones del meu país. Políticament, en teoria jo hauria de ser un *socialdemòcrata català*. També hi podria afegir en lletra petita la paraula *liberal*, que no forma un oxímoron, sinó que vol dir econòmicament i socialment *pragmàtic* en el sentit de Stuart Mill (que era un liberal progressista en el seu temps i per tant en contra de la tirania dels governs constituïts), deslligada de les interpretacions comunistes o falsament *bonistes* de la societat que, a més, han estigmatitzat la paraula *liberal*. I *català* vol dir que tinc en compte prioritàriament el país en el qual visc i amb el qual m'identifico (també podria escriure *catalanista* però el sufix seria degut a les agressions de l'estat espanyol). He dit que ho hauria de ser, no que ho sigui. Intel·lectualment no m'hauria moure de la socialdemocràcia, una socialdemocràcia clarament decantada ideològicament a l'esquerra, però al cap i a la fi, socialdemocràcia. No solament això, sinó que penso que ha de ser el necessari punt d'arribada de qualsevol societat que vulgui desenvolupar-se amb solidaritat, equitat i llibertat. El problema central és precisament aquest, que en les nostres societats penso que és un punt d'arribada i no pot ser un punt de partida en el cas que s'hi vulgui arribar. Per tant, la meua posició és clarament d'esquerra des del punt de vista social, però no té res a veure amb l'esquerra convencional, ideològica i rànica, en molts casos d'ascendència marxista, que en definitiva s'ha acabat convertint en un cementiri de funcionaris, sinó amb una esquerra que en la realitat no existeix i que s'hauria de caracteritzar bàsicament pel biaix social pressupostar i el suport real, en la pràctica política, a les idees progressistes de canvi per al bé col·lectiu, la sostenibilitat ambiental, el suport a les minories sempre amenaçades i als socialment més febles. I sobretot per algunes coses més com, per exemple, l'eficiència demostrable, la transparència i la radicalitat democràtica, per tant hauria de ser forçosament eclèctica i pragmàtica. Si algú pensa que aquest no és un plantejament d'esquerra no li discutiré, però estic segur que és un plantejament absolutament progressista i possible en el món del segle XXI, que es podria globalitzar i que s'hauria d'assumir des de posicions d'esquerra, perquè la dreta està ocupada en mantenir els seus privilegis. I si algú continua pensant que no és un plantejament d'esquerra encara li donaré més arguments, perquè a vegades estic d'acord amb alguns dels plantejaments de la dreta política moderada degut a la seva eficiència, encara que pràcticament mai amb la dreta més conservadora. Però, en general, si miro cap a la dreta real del nostre país, quasi sempre hi veig prepotència i abús dels poderosos, gairebé tot deriva d'aquí i ja no cal parlar-ne gaire més. En canvi si miro cap a l'esquerra el panorama és molt més complex, la majoria de vegades hi veig molta demagògia en els polítics i massa bona fe en els votants (especialment als països llatins), una demagògia que penso que va començar de veritat amb la utilització marxista de la lluita de classes. La lluita de classes, en sentit ampli ha existit sempre i existirà sempre, però en el sentit revolucionari del marxisme és un invent que forma part d'una manera concreta de contemplar les societats i, sobretot, d'una predicció fallida feta el segle XIX sobre el futur social i econòmic, que va justificar intel·lectualment l'odi contra els privilegiats del sistema capitalista (que també se'l mereixien sense necessitat de cap justificació). El mateix Marx diu textualment que hi ha autors anteriors a ell que ja han definit la lluita de classes i que la seva aportació està únicament en el fet de relacionar-la amb el desenvolupament de la producció industrial, amb la futura dictadura del proletariat i amb la posterior societat sense classes. L'anàlisi social de Marx i Engels és extraordinari, però la predicció futura, la *profecia*, era fallida. I és precisament per la *profecia*, que Karl Marx és va fer famós, no per l'economia ni per la filosofia, encara que fos un bon economista i filòsof. La predicció intel·lectual es va aprofitar políticament al segle XX per fer una sèrie de revolucions més pràctiques que no ho era la teoria, amb el resultat final de molts milions de morts del propi estat, sembla que només entre Rússia i la Xina més de cinquanta milions de la pròpia població civil (per situar comparativament aquesta enorme xifra de morts cal tenir en compte

que el total de morts, entre civils i militars, de la segona guerra mundial es calcula també en uns cinquanta milions), però aquells eren assassinats al seu propi país i pel seu propi govern, amb uns règims polítics desastrosos i amb uns altres privilegiats, ara comunistes, al poder. Allò que havia nascut intel·lectualment com a denúncia social, va degenerar i, per tant, després també s'havia de denunciar intel·lectualment. En canvi, la gran majoria dels intel·lectuals no ho varen fer com calia sinó que es van sentir continuadament suggestionats per la ideologia. A mi em sembla gairebé incomprendible la fascinació que han tingut tants intel·lectuals pel marxisme, hi va haver una època que si no s'era marxista no s'era intel·lectual. Tothom sap que la lluita de classes en el sentit marxista és una enorme simplificació històrica que no existeix com a tal als països moderns i desenvolupats, com tampoc no existeixen com a tals la lluita directa entre pobres i rics, la lluita directa entre homes i dones, ni la lluita directa entre blancs i negres; als països democràtics hi ha uns col·lectius diversos injustament marginats i uns altres col·lectius diversos i poderosos que els marginen. I hi ha uns partits polítics i una forma de pensar bàsicament d'esquerres que son conscients de la injustícia social i que lluiten contra col·lectius, partits i *lobbies* bàsicament de dretes, entre els votants dels quals també hi ha pobres, dones i negres, que volen mantenir uns determinats privilegis. No, la lluita de classes en el sentit marxista a les societats democràtiques desenvolupades no existeix, com tampoc no existeix, ni existirà, la dictadura del proletariat. Només es pot mantenir com a metàfora. I és molt millor la frase en anglès que a vegades es fa servir perquè s'acosta molt més a la realitat actual: *class conflict*. Aquest sí que existeix, abans i després dels plantejaments marxistes. Allò que existeix en la realitat social dels països desenvolupats del segle XXI, són les tensions entre els poderosos i els dèbils, de fet com sempre, però cada vegada més diverses, ramificades i entrelaçades. I també com sempre, amb uns poderosos que no volen perdre els seus privilegis i que volen seguir mantenint les injustícies socials, però ara ja globalitzades. La classificació només pot ser entre països més demòcrates, amb democràcia més participativa i països més autoritaris, des dels països del centre i el nord d'Europa fins els talibans. Aquesta classificació no és difícil de trobar, la publica periòdicament la revista *The Economist*, tenint en compte uns paràmetres determinats que poden ser qüestionables, però és un bon mètode. A tot arreu hi ha el resultat de la dominació que s'hauria d'equilibrar amb una revolució radicalment democràtica i participativa cap a una legislació més ètica i global i, al mateix temps, cada vegada més conscient de les realitats locals. Per tot això, simplement sofreixo aquests polítics espanyols i d'altres països que es diuen d'esquerra. Molts d'ells s'han acostumat a viure amb un sou molt superior a les classes populars, a partir dels vots que obtenen dient precisament a aquestes classes populars que faran allò que mai no farien (com en diria Marx d'això?), perquè per fer-ho s'haurien de posar en risc o, com a mínim, haurien de treballar una mica. A vegades els electors se n'adonen i per aquesta raó estan perdent vots que van a parar a partits d'extrema dreta, encara molt més demagògics. Però dels partits que es deien d'esquerra, no n'havia cap que admetés una ideologia més liberal i pragmàtica d'esquerra sinó que pràcticament tots l'han combatut. És una estratègia per desautoritzar qualsevol posició que ells mateixos situïn una mica més a la seva dreta, configurant en un sol bloc de dreta tota la resta, des del centre més moderat fins a l'extrema dreta. És una gran trampa. Per posar un exemple fàcil entre molts altres, qualsevol proposta de fer possible la continuïtat i la qualitat de la insostenible sanitat pública catalana amb un petit copagament en funció de la renda, mantenint la gratuïtat absoluta per a les rendes baixes que es poden consultar informàticament de manera immediata i també amb una externalització de recursos amb gestió privada per tal de fer-la més eficient i més barata, coses que d'una manera o d'una altra s'hauran d'acabar fent sense perdre capacitat d'atenció a tots els usuaris, és estigmatitzada per una bona part de l'esquerra del meu país amb el nom general de *privatització* i el seu electorat ja ha interioritzat aquesta desqualificació, *de dretes*, de manera que ja mai més no la podran defensar més endavant si volen ser votats. Amb aquest simple canvi, desapareixerien moltes mútues que paguem per necessitat i l'atenció pública seria millor per a tothom, més pobres i més rics. Per tal que se m'entengui bé, vull dir que en

diuen *privatització*, per exemple, del simple fet de subcontractar certes proves mèdiques d'imatge a una companyia externa privada solvent, perquè és molt més eficient i més barata que fer exactament el mateix amb funcionaris i amb mitjans públics. Ho he pogut constatar en la meua feina professional, seria impossible d'oferir la mateixa qualitat amb els pressupostos de sanitat actuals. A una part important de l'esquerra també la vàrem veure demanar irresponsablement els *papers per a tothom*, en els moments àlgids de la gran immigració il·legal provocada per la bombolla immobiliària a Catalunya de començaments del segle XXI (cap relació amb els refugiats polítics del seu país, sinó amb les necessitats ideològiques dels partits polítics d'aquí, dels bancs i de les immobiliàries), practicant el *bonisme* electoral demagògic i sense voler mirar la realitat. Per tant, com pot ser que amb totes aquestes crítiques contundents, jo hagi votat tantes vegades opcions d'esquerra convencional? La resposta és simple: perquè sóc d'esquerra de pensament de fons, sobretot en el sentit inequívoc de voler canvis per garantir l'equitat i la justícia social, i no tinc gaires opcions fiables. Al meu país (i ara a la majoria de països democràtics d'Europa) no hi ha una potent esquerra moderna (ja postmoderna, és clar) pragmàtica, no demagògica, fiable i contrastada, compromesa en la reducció de les grans desigualtats, en la defensa dels drets de les minories oprimides, en la defensa dels treballadors que no arriben a final de mes, en l'acció social amb el corresponent biaix pressupostari, amb transparència pública i amb austeritat corporativa, que per a mi la farien intel·ligent i atractiva. En canvi, quan volen ser *d'esquerres*, aquells que sempre volen ser més d'esquerres, tornen a la lluita de classes marxista en el discurs i a la pràctica conservadora en els fets. A vegades tinc la sensació que ho diuen també perquè així es troben bé entre ells, perquè ningú del grup no ha de semblar mai que es desplaça una mica cap a allò que els en diuen *la dreta*. L'esquerra hauria d'activar les millores en la justícia social, aprofundir en la democràcia i deixar de captar votants amb falsos plantejaments demagògics, perquè al final també els perdrà. A la Catalunya actual, el meu pensament filosòfic (he dit filosòfic, no polític) potser estaria més a prop de la CUP, però la seva organització interna, la seva manca d'implicació en la política real i la seva proximitat al marxisme i a l'anarquisme demagògic, la seva impossibilitat de participar en política internacional en el cas d'una possible independència (que és política internacional pura i dura) pel simple fet de ser un partit anti-sistema, me n'allunyen absolutament de votar-los per al Parlament. És bona filosofia i, en canvi, política fracassada des del moment zero. Per tant he estat i possiblement seré un votant volàtil. Potser hauria d'abstenir-me o de votar en blanc, però amb la política catalana de fons és impossible. Molts dels polítics del meu país (i els votants, és clar, sempre els venerats votants que són els principals causants del comportament dels polítics) que es diuen *d'esquerres*, així que han tastat el poder m'han demostrat a fons que són un altre tipus de conservadors irresponsables i erràtics, a vegades més *mals conservadors* que els conservadors tradicionals perquè no saben ser pròpiament *conservadors*, no n'han après, sobretot són grans conservadors del seu partit. I continuen exhibint una superioritat moral inexplicable (penso que aquest tema de la superioritat moral ja és una qüestió que al nostre país no es podrà resoldre mai sense tractament psiquiàtric). Però ara, amb el tema de fons de la independència de Catalunya, hi ha un fet que per a mi és definitiu del comportament d'una certa esquerra. La subrogació als partits de l'estat espanyol fa que aquesta esquerra, en molts casos, sigui unionista i favorable al interès de la resta d'Espanya i dels seus partits espanyols homòlegs abans que als interessos propis del seu país, posant moltes vegades com a excusa prioritària unes polítiques socials que, en canvi, serien absolutament facilitades per la sobirania. (Això no es gens nou, és de sempre, però en el passat més recent només cal furgar a l'hemeroteca per veure les votacions que hi va haver entre els representants dels partits catalans quan es gestionava l'estatut de Sau; aleshores no es va concedir des de Madrid el concert econòmic perquè ja *no es va demanar des de Catalunya*; es va decidir que no es demanaria un concert com el navarrès ni el basc degut als resultats de les votacions entre els representants dels partits catalans fetes a Catalunya, abans d'anar a Madrid; només cal veure què es va votar i qui ho va votar. No ho vull explicar aquí, és massa

llarg i és millor anar a les fonts històriques per veure les mentides que s'han dit sobre aquest punt, però en les votacions es veu clarament que varen ser els partits catalans de dreta i d'esquerra però amb obediència espanyola els qui ho varen impedir). Per tant, per aquesta raó i no per una altra, des de Catalunya ja es va anar a Madrid a dir que NO es volia el concert econòmic. Acusen, a més, la Generalitat, d'unes retallades que saben perfectament que vénen imposades pel finançament de l'estat espanyol, que són estructurals, que són sistèmiques, que s'han consolidat amb la democràcia i que responen a una política fiscal pensada per explotar Catalunya. Darrerament també per derrotar-la, per insurrecta, ofegant-la amb el finançament i amenaçant-la amb el Tribunal Constitucional. Els de la dreta espanyolista fan sempre això i no cal parlar-ne més, però a alguns partits d'esquerra, ja no és tracta de concedir-los una part de raó segons els seus plantejaments, sinó que segons els seus mateixos plantejaments essencials, no és que no tinguin raó, és que no tenen perdó. Una altra excusa de l'unionisme d'esquerra contra el sobiranisme és la prioritització de la lluita contra la corrupció, però aquest fet s'ha produït en tots els partits del poder, la majoria de vegades relacionat amb el finançament il·lícit dels propis partits polítics, tant a la dreta com a l'esquerra i no té res a veure amb la independència, com tantes altres coses és *independent de la independència* abans de produir-se i, un cop produïda, és completament segur que un país renovat es construiria amb molta més transparència. Ho torno a dir, són excuses, no tenen perdó. Sempre diuen que volen fer una cosa semblant a una revolució, però una vegada que els passa a prop una revolució de veritat, en el sentit de restabliment d'un contracte social que és humiliant, la revolució que seria la més important de la UE perquè seria pacífica, possible i n'arrossegaria d'altres, es giren d'esquena i neguen el dret d'autodeterminació que sempre proclamen en abstracte. Uns altres diuen que potser acceptarien un referèndum perquè votar és un dret democràtic (equiparant el dret d'autodeterminació al dret de votar si un tramvia ha de passar o no ha de passar per la Diagonal de Barcelona), però que volen votar per fer-ho en contra de la revolució. Són els partits homòlegs espanyols que ho decideixen. Em refereixo concretament al PSC i a ICV, que coneixen bé la política i que no tindran perdó històric pel seu posicionament en aquest moment clau de la història de Catalunya. Si fa deu anys m'haguessin preguntat quin creia que seria el seu posicionament, possiblement no ho hauria encertat perquè sempre sóc una mica massa romàntic, però ara em sembla bastant lògic i explicable per submissió; a més de la dependència dels partits espanyols afins hi ha un altre aspecte rellevant per a la mentalitat d'una certa esquerra: la revolució no és contra ningú que no sigui el govern de l'estat espanyol, no té el rerefons d'enveja i d'odi cap a una classe privilegiada que ells diuen combatre. Potser perdrien molts dels seus votants que, de fet, no són gens revolucionaris però segueixen practicant verbalment la lluita de classes, i aquesta revolució de Catalunya és purament democràtica, es fa contra un mal govern distant i hostil, governi qui governi. Una altra raó que els delata (i ara sí que ho dedico a gairebé tota l'esquerra del meu país) és que no poden admetre, encara que els voti, que jo sigui d'esquerres en el sentit inequívoc de justícia social i de pensament de fons, però que sigui liberal i pragmàtic. I que ho sigui per raons ètiques. A vegades penso, com els anti-sistema, que potser s'hauria d'actuar més des de fora per avançar cap a una societat igualitària, però totalment des de fora és impossible perquè es necessita una força que només es pot tenir a dins (els anti-sistema també són part del sistema), per tant el canvi ha de venir des de dins del sistema i des d'una idea transversal i pragmàtica, tornada a inventar, que ja no es dirà esquerra sinó que tindrà altres noms com, per exemple, ara i al meu país, es diria República.

31/08/2015

ESPERO QUE AL REFERÈNDUM QUE ALGUN DIA HI HAURÀ, ELS INDEPENDENTISTES JA HAGIN APRÈS A VOTAR I QUE HI HAGI NOMÉS DUES OPCIONS, NOMÉS PERQUÈ TOT SIGUI MÉS FÀCIL

Als meus amics independentistes votants de la CUP

A les municipals de 24M es va perdre l'alcaldia de Barcelona per a l'independentisme degut a votants independentistes que no van votar l'alcaldeable Xavier Trias perquè era *de dretes* i tenia comptes a Suïssa, i a les eleccions dites plebiscitàries del 27S al Parlament, degut a votants independentistes que no han votat Junts pel Sí perquè a la llista hi ha gent *de dretes* i l'Artur Mas també té comptes a Suïssa (és fins i tot divertit perquè l'any 2012, també tenia comptes a Suïssa d'en Carod-Rovira), els partits d'esquerra saben que és una mentida com una catedral, però s'hi han afegit perquè els donava alguns vots. Vet aquí el seu concepte d'ètica i de vergonyosa superioritat moral. Estic segur que una llista com Junts pel Sí, amb tota la centralitat política per la independència hauria obtingut majoria absoluta a tots els països... menys a Catalunya. Això s'arreglarà, ens en sortirem, hi ha moltes maneres de solucionar-ho, els independentistes hem guanyat clarament aquestes eleccions, realment aquest problema que se'ns planteja ara no és res comparat amb els que vindran si volem ser independents. I qui sap si encara en sortirem reforçats. Però tinc unes preguntes per als coherents votants independentistes de la CUP (no per als coherents polítics de la CUP, sinó per als coherents votants independentistes de la CUP). Suposo que tots sabeu que la independència està molt relacionada amb la política internacional i aquest partit que heu votat és antisistema i ha de provar de fer política en aquest context, no en un ajuntament. Heu votat un partit d'un país petit que lluita amb un altre de molt poderós, un partit que vol deixar de ser de la nefasta Unió Europea i, per coherència, rebutgeu tot allò que hi faci referència, com per exemple l'OTAN, la Comissió Europea, el Fons Monetari Internacional, el Banc Central Europeu i la banca associada, l'euro, el pagament del deute públic, etc. entre altres coses. Sembla que encara us emmiralleu en les col·lectivititzacions dels primers temps de la guerra civil de 1936 o per dir-ho més suaument en el *cooperativisme* forçat, per fer política des del Parlament de Catalunya i no des de l'ajuntament d'un poble. O sigui que avui mateix que escric aquesta nota, només dos dies després del 27S, a més de tenir la sort de ser un estat independent, ja ens estaríem desfent dels tentacles dels EUA, de la Unió Europea, de l'esclavatge de l'euro, del pagament dels deutes, dels bancs i dels mercats i possiblement ja tindríem temps de començar a pensar en altres coses més interessants per al país, mira tu... (En el programa electoral, que suposava que havíeu llegit com jo, la CUP diu algunes coses més pràctiques que aquestes tan notables, en algunes no hi estic políticament d'acord perquè no hi pot estar d'acord ni una criatura, però amb moltes altres hi estaria filosòficament d'acord perquè són d'una profunditat social i d'una radicalitat democràtica completament necessàries. I en això no hi ha cap ironia. Si la política fos filosofia, jo els votaria de seguida. Però resulta que no ho és.) Ja tancat aquest parèntesi, tornant al to més general d'aquest escrit i considerant únicament aquestes grans fites que si haguéssiu guanyat ja hauríem aconseguit avui, en el moment que escric aquesta nota i només dos dies després dels 27S, la independència de Catalunya i, a més, la seva sortida total de la Unió Europea i l'alliberament de tots els deutes, us volia fer unes preguntes més, no als coherents polítics i activistes de la CUP, sinó als coherents votants independentistes de la CUP. Perquè la presidència d'Artur Mas, en el fons, és secundària i els polítics de la CUP tenen dret a defensar el que vulguin, però vosaltres heu votat un partit que defensa tot el que he escrit més amunt. ¿No vàreu pensar mai que, en aquest moment, tot això hauria portat al descrèdit internacional, hauria estat el suïcidi polític de Catalunya i de qualsevol possibilitat real d'independència? ¿Potser tenir èxit és només un concepte *de dretes* que per a vosaltres no té cap sentit? ¿O potser és que us heu cregut allò d'acabar com sigui amb les malèvoles retallades, de prioritzar l'eix social o de la regeneració de la política, que és evident que cal fer-ho, però que ara repeteixen tant una certa dreta com una certa esquerra precisament en aquest moment, per tal d'evitar la independència quan, en canvi, la independència seria la

millor manera d'aconseguir-ho? ¿No estaven prou assegurats aquests aspectes en la llista única, amb la presència de l'esquerra i de la societat civil? ¿O potser ha fet forat en vosaltres la persecució injusta i sistemàtica del president Mas per part de la justícia i de totes les formacions polítiques de l'estat espanyol, perquè ara és el líder indiscutible del procés cap a la independència? ¿O potser, en aquest moment històric de Catalunya que ens cal tota la unitat i tota la força, es tractava només de demostrar als vostres altres amics independentistes d'esquerra que varen votar la llista de Junts pel Sí (i comptant sempre amb els seus vots!), que vosaltres encara éreu *més purs i més d'esquerres*?

29/09/2015

PER QUÈ HEM DE FER MÉS FÀCIL ALLÒ QUE ÉS DIFÍCIL SI TENIM L'OPORTUNITAT DE FER-HO ENCARA MÉS DIFÍCIL?

No n'hi ha prou que la independència de Catalunya ja sigui molt difícil degut a l'enorme poder de l'estat espanyol i a la gran majoria de ciutadans espanyols que no la volen i no votarien cap partit que proposés una solució democràtica al conflicte. Tampoc no n'hi ha prou amb la dificultat afegida que comporten els ciutadans de Catalunya que voten partits espanyolistes, de dretes i suposadament d'esquerres, indiscriminadament en els dos casos tant els del *pont aeri* com els del cinturó industrial. La independència encara es pot fer més difícil amb la distribució dels mateixos vots dels independentistes. Fa molt de temps que insisteixo en allò que al nostre país es vol fer passar per incorrecció política, i que és el simple fet de traslladar la responsabilitat dels partits als ciutadans que els voten. Els partits poden dir el que vulguin quan es presenten a les eleccions, els ciutadans són responsables de saber *llegir* les seves propostes i els darrers responsables de votar-los. En aquest sentit, no és la CUP sinó els propis independentistes els qui han aconseguit, amb els seus vots, que tot sigui encara més difícil. Aquest fet, al nostre país, gairebé sempre té relació amb una necessitat de ser sempre més d'esquerres per raons suposadament morals o per raons estètiques. S'ha vist en les tres darreres votacions més importants. En la primera votació important del procés, quan CiU que tenia una ampla majoria al parlament i va decidir presentar-se, després de les primeres grans mobilitzacions, amb una proposta clarament independentista, molts independentistes no es varen adonar de la importància històrica de la decisió. Era la primera vegada a la història que un partit de centredreta, CiU, amb una gran majoria al parlament es presentava amb un programa independentista i podia arrossegar tota la centralitat del país, per tant possibilitava *realment* la independència que sempre havia estat minoritària i tot el centre polític és absolutament necessari. El resultat va ser que molts votants independentistes es varen decantar clarament per la *marca registrada* independentista d'ERC i el procés independentista va sofrir el primer revés perquè no es realimentava el gran motor que el podia fer realitat, encara que després tot es va voler explicar amb alguns conceptes eteris com la *voluntat transversal del poble*. La segona votació va ser la de les eleccions municipals on, degut a l'emergència de la CUP i de Barcelona en Comú, amb tota la suposada bona voluntat d'aconseguir un altre gir social per part dels independentistes d'esquerra votants d'aquestes dues formacions, també es van oblidar de ERC i el resultat va ser la pèrdua de la importantíssima alcaldia de Barcelona per a l'independentisme explícit. A la tercera votació, la més decisiva, les eleccions autonòmiques qualificades com a plebiscitàries, molts independentistes d'esquerra que ideològicament podien votar perfectament Junts pel Sí, ja que aglutina tot el centre i gairebé tota l'esquerra completament autòctona a més de la societat civil, una llista que penso que en qualsevol altre país hauria guanyat per una majoria aclaparadora, es varen decidir per votar un partit com la CUP, no només és un partit

d'esquerres sinó un partit antisistema que no vol governar! I no en unes eleccions a un ajuntament que seria comprensible sinó en unes eleccions al Parlament de Catalunya! Al meu país, l'estètica està fent el cim. Els independentistes som molt creatius. Una explicació més en prosa és que hi ha moltes ànimes sensibles independentistes que han fet seves les desqualificacions de tota la premsa espanyola i d'una gran part de la premsa catalana cap a CDC i cap al president Mas perquè, encara que participi en una coalició amb altres formacions polítiques, amb altres noms i amb una gran presència de l'esquerra, resulta que aquesta formació maleïda era a la llista i aquest nom maleït amb el 3% històric, també era a la llista, proposat per a president. Ara hi ha dificultats per investir Mas que, sense cap mena de dubte, en aquest moment és el gran líder internacional del procés. Però aquesta dificultat, que ara sembla essencial, pot ser relativament menor si es gestiona adequadament, perquè es pot superar de moltes maneres. En canvi, la dificultat interna més gran per aconseguir la independència amb els resultats actuals, a part de les enormes dificultats externes amb l'estat espanyol i l'oposició al propi país, estarà situada en un altre registre i serà la de superar la presència d'un soci com la CUP quan s'hagin de prendre decisions importants de govern. Aquests socis assemblearis fiables per a la gestió municipal, però increïblement lents en la gestió de les seves decisions importants, internacionalment impresentables per a una gestió de govern d'estat, que demanen en el seu programa la sortida de l'euro, la sortida de l'OTAN, la sortida de la Unió Europea, el rebuig de la banca i del pagament del deute i que, entre moltes altres coses, no volen governar, podran influir en les seves decisions. Podrien portar fàcilment l'independentisme a qualsevol bloqueig, com ara mateix, i al descrèdit internacional que és la gran palanca espanyola per fer fracassar el procés. Per evitar això, en el pacte de investidura que hi hauria d'haver, les concessions de Junts pel Sí haurien de tenir la contrapartida d'un pacte amb la CUP vigent fins el dia de la independència. Per tant, estimats votants independentistes, entre els quals em compto, no ens podem queixar de res que no sigui de nosaltres mateixos i ja podem començar a pensar si l'encertarem a la pròxima votació decisiva per a Catalunya que no sabem en quina situació serà, però de votacions n'hi haurà més. Després de les eleccions espanyoles, jo encara espero que la pròxima votació sigui un referèndum i, per si de cas, que només hi hagi una pregunta extremadament simple i només amb dues opcions, perquè si no es així estic completament segur que els independentistes tornarem a ser creatius.

12/11/2015

EL PRIMER GRAN ERROR

En el procés d'independència som un exèrcit petit que lluita contra un exèrcit molt gran. Tenim força i podem guanyar però si fem un error tàctic podem ser esborrats del mapa, en canvi l'estat espanyol es pot equivocar, fins i tot estratègicament, i recuperar-se moltes vegades. Després del 27S s'ha començat el primer error independentista important en la confrontació amb l'estat espanyol des del començament del procés; ha estat una exagerada declaració del parlament de Catalunya, que es podia fer d'una manera molt més sensata i comptant amb el poder real. La declaració diu, per exemple i entre altres coses, que no s'obeirà el Tribunal Constitucional perquè està desacreditat... mentre el govern en funcions li segueix presentant al·legacions i celebrant les seves resolucions quan li són favorables! És possible una bestiesa d'aquest calibre? S'ha dit que es faria tot allò que encara no es podia fer i ara l'estat espanyol té el camp lliure per atacar, precisament perquè s'ha dit. Aquí hi ha la mà de la CUP. El problema no és la investidura de Mas, la negativa a la investidura de Mas és només una de les expressions del problema. La CUP és totalment incapaç d'adonar-se, de veure, d'imaginar-se,

de somiar en els seus pitjor somnis, que sense la centralitat política és absolutament impossible la independència de Catalunya. Per a ells la independència serà d'esquerres (i fins i tot podríem parlar d'una extrema esquerra imaginària) o no serà. Doncs no serà. Encara que no ho vulgui fer fracassar, el fet és que la CUP sempre ho farà fracassar. La *culpa* no és de la CUP, una organització política pot presentar el programa que vulgui, la *culpa* és dels independentistes que l'han votat i li han donat un poder al parlament que la CUP mai no s'havia imaginat tenir, ni el volia (una gran part dels seus militants creien que s'havien de quedar a l'àmbit municipal que és realment el seu), ni està en condicions de poder-hi fer front. La pregunta senzilla és: ¿Tenint un partit, Junts pel Sí, en el qual hi estan àmpliament representades tant l'esquerra autòctona com la societat civil que assegurin el progressisme social de les seves decisions, perquè tants independentistes catalans han votat un partit anti-sistema, un dels partits més radicals d'Europa a les eleccions al parlament de Catalunya? Estic convençut que una llista com Junts pel Sí hauria obtingut una majoria més aclaparadora entre els independentistes i probablement entre tots els votants en qualsevol altre país europeu que no fos el nostre. Per què? La resposta tragicòmica seria: Perquè són catalans. La resposta dramàtica és: Perquè es creuen la propaganda dels partits espanyolistes d'una suposada esquerra, contra CDC que ha estat el rerefons polític del *gir* cap a la independència, el partit que li diuen *de dreta* (de fet no ho és si el comparem amb la dreta espanyola o espanyolista, francesa o de molts altres estats europeus, però li diuen així, *de dreta*, són els dolents d'aquí i s'ha acabat el bròquil!) i la classe social necessària per a fer-la políticament possible. S'ha de tenir una ànima independentista molt sensible per arribar-se a creure que les retallades són culpa del president Mas i no són culpa del govern espanyol, que és allò que repeteixen constantment tots els partits contraris a la independència, tots els partits espanyols i també tots els partits catalans, tret de Junts pel Sí, mentre la Generalitat s'ha de vendre patrimoni per atendre els serveis bàsics. És la sempiterna i tronada moral puritana d'una certa esquerra que triomfa en la realitat virtual filosòfica. La CUP ara no *pot* investir Mas pel mateix motiu que tenien els independentistes que aleshores no *podien* votar Junts pel Sí i varen votar la CUP, que ja deia que no investiria Mas. Tot el que tu vulguis, però Mas no. Després de segles d'explotació del país, d'assassinats i de genocidi per part d'Espanya, ara el problema és la descendència virtual del 3% del president Pujol. Això demostra que la CUP i els seus votants sembla que no perden mai la coherència però a la llarga ens poden fer perdre a tots allò que hi rima, la independència. Precisament per coherents.

29/11/2015

ÚLTIMA HORA

Empat exacte en la darrera i definitiva votació de l'assemblea de la CUP sobre la investidura o la no investidura d'Artur Mas. En un moment transcendental pel futur del país, guanyem unes eleccions amb majoria absoluta d'escons independentistes però ens encallem per un altre problema que depèn només de nosaltres. I quan el volem resoldre ho fem d'una manera estrambòtica (votació en una assemblea d'un partit de l'esquerra anti-sistema amb assistència lliure de militants i amb molts probables infiltrats!) i no el podem resoldre perquè, després de tres votacions, surt un empat exacte de 1515 vots a favor i en contra! És impossible! És una tupinada! No us fa riure una mica? És la paràlisi còmica. Ho resoldrem, és clar. Però això no és només una casualitat, és un reflex profund de la història de Catalunya. És culpa dels catalans, possiblement de tots. Moltes coses han de canviar a partir d'avui o no serem mai independents.

27/12/2015, a les nou del vespre.

LA FALSA ESTADÍSTICA EN L'EMPAT HISTÒRIC A 1515 VOTS DE LA CUP

He llegit algunes consideracions estadístiques respecte a les votacions de la CUP sobre la investidura del president Mas. En aquest escrit suposaré, de moment, que la votació s'ha fet amb una pulcritud modèlica. Però he recordat de seguida aquella falsa i divertida frase: "Es pot demostrar estadísticament que la majoria de les conclusions estadístiques són falses". No, no és veritat, l'estadística és una ciència probabilística, però s'ha d'aplicar com cal. S'ha dit (el catedràtic de Matemàtica Aplicada de la Universitat de Sevilla, Mario Bilbao, a l'ABC digital del 28/12/2015) que un empat a 1515 entre 3030 votants tenia una probabilitat de 0,033%, que el feia extremadament difícil o gairebé impossible en la pràctica ja que seria com guanyar amb un sol número, el número 1515, en una loteria que tingués 3031 números totals, del número zero al número 3030 (que només podria passar en una de cada tres mil trenta-una assemblees com aquesta que es fessin) i, si fos així, s'hauria de pensar en una conjuració dels astres en contra de Mas (que també podria ser). Càlcul incorrecte. Aquesta probabilitat està calculada sobre la base d'un sol succés favorable (l'empat, 1515 vots per a Mas) entre 3031 successos possibles i equiprobables (des de cap vot per a Mas fins a 3030 vots per a Mas) en la votació final. El càlcul estadístic sembla correcte però no té en compte tota la informació disponible, no té en compte que en la realitat social de la votació, aquests 3031 successos possibles no eren en absolut equiprobables. Ja abans de començar cap votació, se sabia que la CUP estava molt dividida sobre aquesta qüestió i, per tant, que els resultats més centrats, és a dir més pròxims al 50% dels vots a favor i en contra de la investidura del president Mas, i per tant pròxims a l'empat, eren molt més probables que no pas els extrems. I tampoc no tenien un 50% de probabilitat cada un dels vots considerats de manera independent, fet que hauria portat a un càlcul que en estadística es coneix amb el nom de *binomial* i que finalment (segons el president de la Sociedad Balear de Matemáticas, Daniel Ruiz, al mateix diari) atorgaria una probabilitat del 1,41% a l'empat i que es podria donar en només una de cada setanta-una assemblees iguals que es fessin. Càlcul també incorrecte. Aquesta probabilitat binomial (més alta) ja s'acostaria una mica més a la realitat però tampoc no estaria ben calculada perquè abans de començar cap votació ja hi havia molts vots que estaven completament definits i, en canvi, molt menys vots indecisos, sobre els quals s'hauria d'haver calculat la probabilitat. La probabilitat d'empat, adequadament calculada, hauria donat un valor molt més alt (s'ha de pensar que en una assemblea teòrica formada per qualsevol número parell de votants, perfectament dividida i amb el vot totalment definit, la probabilitat d'empat seria del 100%!). Això es va fer evident en les dues primeres votacions, en les quals pel fet d'haver-hi més opcions i més votacions possibles, no es podia produir un empat exacte entre dues opcions però sí que ja es constatava allò que se'n deia un *empat tècnic*. A mi mateix se'm va acudir per pura intuïció, després de veure els resultats de la segona votació, que a la tercera i definitiva es podia empatar exactament, i això no se m'hauria acudit mai si la probabilitat real fos la que expressen els valors calculats més amunt. I a qualsevol se li podia acudir, per tant estic segur que molta més gent ho va pensar. Per què? Doncs, perquè el resultat de la segona votació (on hi havia tres opcions) havia estat de 1482 vots clarament a favor de la investidura i 1512 vots clarament en contra, però hi havia 28 vots a favor de la tercera opció que es descartava per a la següent votació i que també era favorable a la investidura, 6 vots nuls i 14 vots en blanc. Si després de la segona votació es desestimaven els vots nuls i els vots en blanc, es comptaven només els vots a favor/en contra i es sumaven els vots favorables, s'obtenia un resultat de 1510 a favor i 1512 en contra, només a un vot canviat per a l'empat! He de confessar que vaig abandonar aquests pensaments de manera absolutament irracional, amb un "No pot ser,

només faltaria que ara...” A més, els vots havien de ser un número parell, i ho eren! El resultat final em va sorprendre com a tots vosaltres. Però l’endemà també em va sorprendre la frivolitat d’alguns càlculs estadístics, fets per barbuts catedràtics d’estadística, com els que he explicat abans, que no introduïen tota la informació disponible i arribaven a conclusions absurdes. La probabilitat real d’un empat era, ja abans de cap votació, molt més alta de la calculada pels dos mètodes descrits anteriorment i es podia haver aproximat de forma adequada introduint en qualsevol càlcul els resultats d’enquestes fetes abans de les votacions, tenint en compte la fixació prèvia de vot i els indecisos. Després de cada una de les dues votacions prèvies, es podia tornar a calcular la probabilitat d’empat i aproximar-la millor, a la vista dels resultats anteriors. Abans de la darrera votació s’hauria obtingut una probabilitat d’empat bastant alta. Una vegada més, triomfa la desinformació (es publica una probabilitat d’empat molt inferior a la que realment hi havia i, per tant, completament enganyosa) basada en unes teories estadístiques teòricament correctes però massa simples per ser aplicades sense modificar a la complexitat sociològica concreta i, per tant, mal utilitzades. Tot això ve a tomb perquè algun dia vaig estudiar estadística. Però totes aquestes consideracions tècniques no calien, perquè m’inclino simplement de manera absoluta cap a la tupinada monumental.

04/01/2016

LA PAPERERA DE LA HISTÒRIA

La CUP ha guanyat. Mas ja no és president. El sector més dur de la CUP ha guanyat. Després de la tupinada de l’empat, el *comitè central* (diguem-ho així) ha decidit que Artur Mas ja no serà president. Una força de 10 diputats i completament dividida ha guanyat una altra força de 62 diputats en un aspecte essencial de la negociació en la qual aquests darrers anaven units. Dic clarament que la CUP ha guanyat, encara que hi hagi hagut un pacte, perquè amb aquesta diferència de pes de diputats, aquest fet no es dona en cap negociació democràtica usual amb la mateixa finalitat estratègica com ho és la independència. Degut als votants de la CUP hem estat a punt de fer un ridícul còsmic, perquè el fracàs que hauríem tingut no l’hauríem pogut explicar ni a les nostres estrelles. Ara bé, amb temps, ens hauríem recuperat segur, hi ha massa gent compromesa, massa intel·ligència esmerçada, massa gruix humà que ho suporta tot, massa gruix històric. Insisteixo, el fracàs hauria estat degut a la CUP, no a Junts pel Sí. No hi ha simetria. La CUP estava a punt de convertir una victòria electoral, amb una majoria de 72 diputats, en una derrota, i Junts pel Sí, amb Mas al capdavant, renunciant a la presidència i obligant-la a signar un acord de govern, l’ha reconvertit en la justa victòria que va ser. El ja expresident Mas, no només ha estat capaç de resoldre el problema sinó de capgirar completament la situació a favor de la independència amb una jugada que li ha costat el propi càrrec de president. Podia haver tornat a convocar eleccions, però probablement hauria debilitat molt el camí cap a la independència. Puigdemont serà un bon president, s’ha signat un document que assegura (sembla) un govern estable i els atacs tant de la dreta com de l’esquerra, contra la coalició de Junts pel Sí que haurien estat personalitzats contra Mas, també sembla que queden desactivats. Es visualitza per primera vegada tota la transversalitat de Junts pel Sí, i ja no es pot atacar com si fos només Mas i Convergència. Sé que no és gaire elegant fer cites pròpies però vaig preveure aquesta possibilitat, coneixent la intransigència de la CUP i la inesperada votació d’uns electors que probablement no la tornaran a votar. Jo preveia una negociació més plàcida amb un final no tan abrupte i amb Mas de Conseller en Cap, però mai no hauria olorat la presidència de Puigdemont (penso que ni Puigdemont mateix no la devia olorar) amb la qual cosa Mas s’ha saltat tot l’aparell dels partits que formen Junts pel Sí. De la manera que va anar el final de la negociació, Mas no es podia quedar al govern, se

n'havia d'anar del tot i ho va fer. Vaig esperar la seva renúncia, enganxat a les notícies, fins al darrer minut. Des de la CUP diuen que han enviat el president Mas a la paperera de la història, però ara sabem que ells estaven disposats a enviar la independència de Catalunya a la paperera de la història si el president Mas s'hagués quedat assegut a l'escriptori. Ell ha preferit anar-se'n de moment a la paperera i deixar la independència a l'escriptori de la història. I el programa de govern no ha canviat, la CUP s'ha compromès a votar-lo, per tant es tractava d'una obsessió personalitzada, que no és només de la CUP sinó de molta gent del nostre país i de l'estat espanyol, i necessitaria molt més espai per provar d'explicar-ne la gènesi, cosa que no penso fer. Ara hi ha votants independentistes de la CUP que tornen a estar contents amb seu vot i oblidaran aviat que han estat a un pas de fer fracassar el procés amb la seva papereta. Amb la mateixa obsessió que tenia la CUP per eliminar el president Mas de la primera línia política, encara que això comportés fer fracassar el procés d'independència de Catalunya, ells no podien ni podran mai votar una llista on hi figuri Mas, encara que el programa sigui essencialment social, encara que hi hagi la societat civil d'esquerrers i tota l'esquerra completament autòctona. Es diuen entre ells: "veus, finalment hem fet fora Mas i això ja està bé, a més el procés continua endavant...", com si no hagués estat el mateix president Mas que ha hagut de provar de salvar un procés d'independència que ells han estat a punt de liquidar amb els seus vots, votant una esquerra radical amb un programa que en la pràctica impossibilita l'acció de govern i que, per tant, impossibilita la independència! I no n'aprenen: Ara ja comencen a dir que la CUP està segrestada per Junts pel Sí, i que Junts pel Sí està en realitat segrestat per la corrupta Convergència. Per tant la conclusió potser serà que la veritable esquerra catalana està representada pels Comuns i Podem, que proposen el referèndum pactat que saben que no els deixaran fer mai. Quins revolucionaris! I la CUP amb les seves assemblees és una caixa de trons perquè no sap ningú per on sortirà, encara que és molt probable que torni a interferir de manera negativa en el procés polític cap a la independència, on no es poden cometre gaires errors. Però respecte a això tinc una lleugera esperança: quan el procés cap a la independència comenci avançar de veritat, d'aquí a res, la reacció del govern espanyol serà tan brutal que no dubtaran tant a les seves assemblees, si és que tenen temps de fer-les. Però aquí encara hi hem d'arribar. Allò que ara em fa petar de riure és veure els votants de la CUP manifestant-se amb pancartes pel carrer i cridant: unitat, unitat, unitat!

11/01/2016

LA DIGNITAT

No n'estic completament segur, però no crec que jo arribi a votar mai el partit de l'Ada Colau, aquest partit hauria de canviar molt. Dit això, l'Ada, l'alcaldeessa de Barcelona, amb una sola acció, una visita a una peixateria després de les desqualificacions d'un *intel·lectual* espanyolista, dient que ella era "una dona que hauria de treballar en una peixateria", ens ha honorat a tots els barcelonins. I aquesta vegada, a més, he de dir que a totes les barcelonines, encara que jo no faig usualment la distinció de gènere, però l'insult anava dirigit al mateix temps contra l'alcaldeessa, contra tots els que l'han votada, contra un senzill treball manual socialment necessari i contra les dones. Aprofitant-ho tot en una sola frase i fent un exercici de condensació impecable, això sí. També he escrit *intel·lectual* en cursiva per referir-me a un tipus d'intel·lectuals que s'ho diuen a sí mateixos i que s'ho creuen. Perquè el gest de l'Ada Colau té una altra dimensió de la qual no sé si ella n'és plenament conscient, però que té un significat de molt més abast. Escenifica clarament la fi dels *intel·lectuals*, en el sentit que eren persones a les quals se'ls feia més cas que a les altres quan establien consideracions morals o

polítiques. Encara que la seva feina intel·lectual fos només escriure novel·les de lladres i serenos. Tot arrenca amb Zola, l'article *J'accuse* i el cas Dreyfus, i els posteriors intel·lectuals francesos. Més endavant, en alguns casos, s'hi varen afegir els artistes. S'ho deien a ells mateixos, per exemple deien que feien una *assemblea d'intel·lectuals i artistes*. Van culminar en Sartre que, atenció, tenia una definició d'intel·lectual que, més o menys, era la següent (aproximadament en la traducció i exactament en el significat): "intel·lectual és aquell que, a més de tenir un treball intel·lectual, es posiciona políticament de manera ètica". Què volia dir això, en aquell moment polític? Doncs que un *intel·lectual*, per dir-ho ràpidament, no era tal intel·lectual si no era afí al partit comunista de la Unió Soviètica, encara que fos un poeta o un físic teòric. És clar que la definició li anava exactament a la seva mida. Els *intel·lectuals francesos* van culminar en Sartre i van acabar en Sartre, van fer un considerable ridícul el *maig del 68* i van començar a declinar definitivament, però encara hi ha epígons, tot és ple d'epígons, tot n'és ple, tot n'és ple... En la situació política i social de l'Europa de meitats del segle XX, això potser tenia una certa lògica, però ara ja ens hem fet grans i sabem que molts novel·listes, dramaturgs i assagistes, encara que tinguin un premi Nobel de literatura concedit amb centenars de pressions polítiques, a més de ser dolents en el seu ofici són uns indesitjables i no entren a casa meva, senyora. Els científics acostumen a dir menys animalades (que també en diuen), possiblement educats pel difícil progrés i pel rigor necessari de les seves disciplines. Altres persones que disten de ser (i sobretot de voler ser) intel·lectuals també tenen un sentit de l'ètica molt més ben educat i no diuen les ximpleries que exhalen alguns dels il·lustres culs que seuen a les desitjades butaques de la Real Academia Española.

04/04/2016

UNA ALTRA VEGADA SOBRE LA IMMIGRACIÓ A CATALUNYA

Després de la publicació i el blasme del manifest koiné

Al meu país hi ha moltes coses que són veritat però sembla que no es poden dir perquè són políticament incorrectes. És un fet recurrent. Per exemple, tots els beneficis i les dificultats d'integració de la immigració, sembla que a vegades es volen resoldre amb una simple frase plena de correcció política i de bona voluntat que diu: som un *país d'acollida*. I que, a més, és completament certa. Però tots sabem que un país no pot conservar la seva cultura i la seva pròpia identitat si, per exemple, sofreix en poc temps una immigració exagerada d'una altra cultura que no s'integra, per exemple del 200% de la població. I encara més si hi ha un altre país més poderós que utilitza precisament la seva emigració per sotmetre i dominar culturalment el país que sofreix la immigració. Els casos al llarg de la història universal són tan nombrosos i evidents que no cal explicar-se més. El país es transforma en un altre, encara que sigui un país democràtic (o precisament per això), es transforma en el país de la cultura immigrada dominant perquè la majoria imposa la identitat i la cultura del país. Aquest no és exactament el cas de Catalunya perquè la societat i la cultura pròpia ha tingut una capacitat d'integració, un vigor, un nervi i una resiliència, que no ho han permès, però s'hi aproxima una mica, més aviat bastant. Catalunya és un país d'immigracions i com ja vaig escriure ha tingut tres grans onades immigratòries (a part de la immigració sostinguda) al segle XX, en diferents circumstàncies polítiques i socials. A grans trets i arrodonint molt els números per simplificar, les tres onades són: la primera que dura uns quinze anys al voltant dels anys vint del segle passat, una immigració espanyola d'uns 500.000 individus sobre un població autòctona d'uns 2.000.000, la segona que es va allargassar uns vint anys al voltant dels anys cinquanta i seixanta del segle passat, va ser una immigració espanyola de gairebé uns 2.000.000

d'individus sobre una població ja establerta d'uns 3.500.000 i la darrera una immigració estrangera amb predomini del centre i del sud d'Amèrica i, per tant, també amb predomini de parla espanyola, al voltant d'uns 1.500.000 d'individus sobre una població ja establerta d'uns 6.000.000, i que s'allarga uns deu anys a l'entrada del segle XXI. Per tant, sense comptar els descendents ni la immigració sostinguda que és molt important, només amb aquestes tres onades immigratòries, també a grans trets, sobre una població autòctona inicial d'uns 2.000.000 d'habitants a començaments del segle XX, han arribat, en un segle, més de 5.000.000 de forasters, la majoria de parla i de cultura hispana. Més del doble de la població que hi havia a començaments de segle. De fet, si tenim en compte tots els fluxos, la mobilitat i la migració continuada, encara són més els qui han vingut. La primera i la tercera onada suposen aproximadament el 25% de la població ja establerta en aquell moment, i la segona onada més del 50% de la població establerta, a grans trets i per fer números rodons. Aquesta allargassada onada dels anys seixanta va coincidir amb la prohibició de la llengua catalana, amb la debilitació de les institucions pròpies i amb la persecució de la llengua i la cultura catalanes per part del franquisme. Tot això va impedir la integració de molts immigrants que van ser utilitzats per part del règim franquista, sense que ells en tinguessin consciència, per estendre i imposar la llengua espanyola a Catalunya, que és el que diu, entre altres coses, el *manifest koiné*. Per aquesta senzilla veritat el blasma tota la dreta i l'esquerra espanyolista. També els catalans vam haver d'estudiar en espanyol i molts de nosaltres vam haver d'aprendre a escriure en català més tard, a part de l'escola i l'educació reglada. Més evident no pot ser. És cert que hi ha *els altres catalans*, en frase de l'estimat Paco Candel, molts dels quals es van integrar en la cultura catalana i van voler ser completament d'aquest país sense cap necessitat de perdre les seves arrels d'origen. Per a ells sí que vam ser el *país d'acollida*. Però no van ser tots, més aviat bastant pocs. La majoria no es van integrar lingüísticament perquè no en tenien necessitat per menjar, viure i progressar en la societat, que eren els seus objectius prioritaris perfectament nobles. No van voler o no van poder. Segurament que no els vam poder oferir la integració adequada. D'altra banda, en aquells anys, a Catalunya es va produir l'enriquiment i el creixement d'una pseudoburguesia autòctona o trasplantada que era afí al règim de la dictadura i que es va beneficiar de la seva proximitat al poder. Bastants dels immigrants que no es van integrar a la cultura del país o els seus descendents, viuen al que es va anomenar *cinturó roig* de Barcelona, i a les eleccions al parlament de Catalunya del 27 de Setembre del 2015 varen demostrar que voten partits espanyolistes i que el *cinturó roig*, a la vista dels vots, és pròpiament el *cinturó espanyolista*, de dreta o d'esquerra, això per a molts d'ells és igual. I bastants dels pseudoburguesos del franquisme i els seus descendents viuen usualment a Pedralbes, es passen una gran part de la seva vida al *pont aeri*, són relativament pocs però molt poderosos i molt espanyolistes. Són les diferents seqüeles del franquisme. Viuen a Catalunya, però tant als uns com als altres, amb més o menys intensitat, se'ls en fot la nació, la llengua i la cultura catalana. En democràcia cadascú pot viure on vulgui i pot tenir els interessos que vulgui, faltaria més. Però degut a això, sobretot degut a aquests dos col·lectius, ens costarà molt de ser independents. Ja ho seríem. I quan ho siguem, si ho som, volem que es puguin sentir a gust amb la república que molts pensem que també serà beneficiosa per a ells i, a la llarga, per a Espanya. Però una cosa és que siguem o no siguem independents i una altra cosa molt diferent és que siguem idiotes.

20/04/2016

FUTUROLOGIA INDEPENDENTISTA

Ningú, ningú, ningú, no sap com acabarà ni quan acabarà el procés iniciat cap a la independència de Catalunya. A molts de nosaltres, entre els quals em compto, simplement ens agradaria que aquest procés acabés ben aviat i amb la independència aconseguida de manera democràtica. Però us podreu haver adonat que mai no he afirmat res que faci pensar que Catalunya serà independent ben aviat. I és que una cosa és lluitar per la independència i una altra és tancar els ulls a les forces reals que tenim, en front del poderós estat espanyol que utilitzarà tota la seva força en contra. Si no som capaços d'adonar-nos de la seva força i de les nostres debilitats, no serem independents, ni ara ni mai. Espanya no es pot permetre una Catalunya independent per múltiples raons que coneixem, ja les sabem. No s'ho pot permetre, no s'ho pot permetre, no s'ho pot permetre. Per múltiples causes, no cal explicar-ho aquí. Hi torno, no s'ho pot permetre i és molt poderosa. No és com el Regne Unit respecte a Escòcia per exemple. Sempre he odiat una frase que no sé qui es va inventar, que s'ha repetit molt i que diu "la independència la tenim a tocar", perquè sembla que tot sigui relativament fàcil, com una excursió de diumenge en família per tornar una mica cansats després d'haver-nos divertit una estona. Com quan tornàvem de les manifestacions de l'onze de setembre. En canvi, aconseguir la independència de Catalunya és d'una dificultat molt gran i jo diria que la independència no la tenim precisament a tocar i que, a més, per les raons que ara exposaré, penso que no l'aconseguirem de cap manera en els terminis proposats.

Allò que és segur que passarà, que de fet ja ha passat en part, és que haurem donat un gran pas endavant, un gran salt en el reconeixement implícit de la nostra identitat nacional per part de la societat espanyola i en la divulgació de la nostra realitat nacional a l'exterior. Fa mitja dotzena d'anys que al món pràcticament no ens coneixien i ara sortim als diaris internacionals al costat d'Escòcia. I això augmentarà de manera progressiva en els propers mesos. En aquest procés d'independència hi ha massa nervi de la classe mitjana, massa intel·ligència, massa força popular perquè tot quedi en res. Però a part de l'estat espanyol que voldrà impedir la independència de Catalunya amb tota la seva força, en el conjunt de la societat catalana també hi ha unes debilitats internes que penso que ho impediran ara mateix, en els terminis que s'han proposat. Si no fos per aquestes debilitats possiblement ja seríem independents o hi seríem a tocar, potser aleshores sí, a partir dels resultats de les darreres eleccions catalanes que haurien estat unes altres. Llegeixo autors que parlen de la força del carrer, de l'ocupació del territori etc. No dic que no siguin factors influents i és clar que l'ocupació militar del territori i el control de la justícia pròpia serien decisives, però són impossibles. Som al segle XXI i la independència en una UE democràtica, s'ha d'aconseguir bàsicament a les urnes i amb la corresponent influència en el reconeixement internacional.

Ningú, ningú, ningú, com ja he dit, no sap que passarà, però podria molt bé ser que aviat, tal com avancem cap a la independència, hi hagués una resposta de l'estat espanyol que no fóssim capaços de resoldre a curt termini degut a les nostres debilitats internes i que ens faria veure on realment som, quina és la força real que tenim. Perquè la independència al final serà una qüestió de força, per la nostra part de força no violenta, de força democràtica, però de força. Aquesta resposta crearia una altra situació, potser semblaria que ens han derrotat i probablement no ens podríem recuperar en uns pocs mesos, potser necessitaríem uns anys, possiblement moltes altres eleccions i hauríem de calcular bé les nostres forces per no perdre per sempre. Hem de saber que això pot passar, sobretot per no sentir-nos completament decebuts i derrotats en el cas que succeeixi. En tot aquell temps, que seria crític, el conjunt de la societat catalana hauria de reaccionar adequadament. Si no reaccionés, aleshores la independència quedaria ajornada per a unes altres generacions o probablement per sempre més. ¿I quines són aquestes debilitats internes de la societat catalana que al meu parer no ens permetran fer front a l'estat espanyol en els terminis proposats? Són de tipus variat i, a grans trets, les següents:

1. La majoria dels usuaris habituals del *pont aeri* que no volen la independència (molts d'ells descendents de la pseudoburguesia enriquida amb el franquisme). Són relativament pocs però poderosos.
2. Molts dels habitants del *cinturó espanyolista* o antic *cinturó roig* (molts d'ells descendents de la immigració no integrada dels anys seixanta del segle passat). Són molts i que, quan es voti, votaran en contra.
3. Les lluites internes que hi ha entre els mateixos partits independentistes.
4. Els catalans que acceptarien una *oferta trampa* de l'estat espanyol.
5. Els catalans que donarien suport a una esquerra populista contrària a la independència.
6. Els catalans que a l'hora de la veritat, amb la campanya de la por, es cagaran a les calces.

Les dues primeres debilitats són reminiscències de la dictadura franquista, són bastant estables, formen part de l'espanyolisme autòcton contrari a la independència i serà difícil eliminar-les. Les quatre darreres formen part de la manera de ser de molts dels meus compatriotes i podrien ser superades. Aleshores seriem independents. Si aquestes debilitats internes no es superen, o bé no farem mai un referèndum o bé el perdrem, probablement també perquè s'organitzarà precisament per perdre'l i per poder dir que s'ha fet.

Però ningú, ningú, ningú, no sap que passarà. Dit tot això, defensaré la independència de Catalunya a primera línia i com si fos per a demà mateix. Em faria molt feliç equivocar-me en el diagnòstic.

28/10/2016

TAIWAN ÉS XINA?

A la Carme Forcadell, amb tot el meu suport, el dia de la seva declaració al TSJC

Al nostre país hi ha actituds que em recorden alguns professors xinesos a les ordres de l'estat xinès, en un sistema educatiu encara molt fonamentat en la memòria i en la repetició. Deien als seus alumnes: -Has d'aprendre a dir *Taiwan és Xina* i ja està, és així, si ho dius no et passarà res, a veure digues-ho. -Taiwan és Xina. -Molt bé ja ho has après, ja està, ara torna-hi. -Taiwan és Xina. -Ja està, és així. Ja ho has après. No en parlem més. És fàcil. Només ho has d'aprendre a dir: -Catalunya és Espanya. I no et passarà res.

16/12/2016

ATEMPTAT A CASA!

La gestació prèvia dels atemptats de la Rambla de Barcelona i de Cambrils és tan diàfana, tenint en compte les circumstàncies i la joventut dels autors materials, que gairebé em deixa sense necessitat d'explicar-lo, sense necessitat de fer servir gaires paraules. És evident que amb això només em refereixo al primer pla, és a dir als seus autors materials i a les seves connexions primàries més importants, no a la complexa política internacional islamista que hi ha al darrere. Uns adolescents, uns joves, manipulats completament per un imam, amb una ideologia i finalitat criminal. I ells també són criminals, sense cap dubte. Però aquest atemptat demostra clarament que no ha estat la pobresa, no ha estat la marginació, sinó que ha estat la manipulació juvenil amb finalitats criminals, aquesta vegada d'una manera tan visible que esclata a la cara. ¿Quants de nosaltres, quan érem joves, suposo que sense ser criminals, sense arribar a l'extrem de l'acció criminal, no hem estat enganyats per alguna ideologia? ¿Algú

recorda els assassins de la Guàrdia Roja i la mentalitat de molts de nosaltres quan érem joves europeus del Maig del 68? Però aleshores tot era molt més somniós, la Xina quedava molt lluny. En canvi per als joves de Ripoll aquesta ideologia ja els portava a l'acció immediata, completament assassina, sense temps de reflexió. Que no s'equivoqui ningú, no és que defensis els criminals, tampoc no és que un atemptat a casa meua em deixi sense paraules, tampoc no és que tingui una sensació, un sentiment o un dolor que sigui impossible d'explicar amb paraules, sinó que des del punt de vista lògic em sembla tan clar que gairebé no necessito paraules per explicar-ho. L'estat espanyol. El CNI. Aterrar la Sagrada Família.

17/08/2017

LA INVASIÓ DE L'ODI

No, no és l'odi dels nois que han fet l'atemptat. L'odi és dels dirigents de l'estat islàmic i aquests nois no ho eren. Es van convertir en criminals, eren criminals però no eren pròpiament de l'estat islàmic. Havien estat reclutats per un enviat de l'estat islàmic. Aquesta vegada és molt clar. La joventut i l'imam instigador que per a ells devia ser alguna cosa com el Gran Mestre. Anaven a salvar el món, com nosaltres quan érem joves però d'una manera bèstia. La meua família política són de la regió on els nois vivien, els coneixien, eren gent prou integrada, no tenien especials problemes econòmics. Jo estic cansat de fer discursos a favor de la integració, contra la xenofòbia, i els faré tota la vida. Apel·lo a moltes coses, des de les nostres conviccions democràtiques, passant per la caritat cristiana dels catòlics i, si encara no convenço ningú, amb el simple egoisme per no viure en una impossible societat dividida que és el que pretenen els qui provoquen els atemptats, etc. Aquesta gent que ha arribat s'ha d'integrar, sigui com sigui, ja són catalans si volen ser-ho. Però amb això no n'hi ha prou, perquè són vulnerables i sempre hi ha algú que els pot girar el cervell, sobretot als més joves. Aquest algú existeix i més que algú és una organització, són molts.

Però dit això de la integració, repetit mil vegades el rebuig de la xenofòbia, cap més *bonisme*, cap més. Hi ha un titular emblemàtic que serveix per a quasi tot i ara també, per als atemptats: *És l'Islam, estúpid!* No és simplement un terrorisme genèric que es serveix de l'Islam com es podria servir d'una altra excusa, com volen fer creure molts *bonistes* o comprensiblement alguns dels mateixos musulmans que viuen aquí per tal d'evitar la islamofòbia, no. És l'Islam, la branca radical de l'Islam, sí, però és l'Islam. Les altres branques principals també hi contribueixen en els seus extrems. Allà, en els seus països, ells tenen el problema molt més gran i des de sempre. No l'han solucionat ni el saben solucionar. I ara, amb la globalització ens ha arribat a nosaltres.

L'any 632 mor Mahoma, el qual dos anys abans ha assaltat i pres la Meca amb un exèrcit de deu mil homes fidels, l'exèrcit més gran que mai no hi havia hagut a Àfrica, reclutat en part degut al botí d'assalts a caravanes que anaven de Síria a la Meca (a l'Alcorà ja hi ha instruccions per al correcte repartiment del botí de guerra). El succeeixen consecutivament quatre califes, que els musulmans anomenen "els ben guiats", Abu Bakr, Omar, Uthman i Alí, els quals moren tots assassinats menys el primer que només governa al voltant d'un parell d'anys. Després d'aquests, al cap de només una trentena d'anys, el cinquè successor, Muawiya, ja hereta un gran imperi tribal que prova de constituir en estat. Aquell califat que ha sorgit del no res a les ciutats de Medina i la Meca, ja domina una regió que va, només en uns trenta anys de la mort de Mahoma (atenció!), més o menys des de Líbia fins a l'Iran actuals. En

aquests trenta anys, ja han aparegut i s'han consolidat els Xiïtes i els Sunnites, les dues faccions que es mataven i que encara es maten entre ells, i els Kharigites que volen matar tots els altres perquè sempre fan la interpretació de l'Alcorà més radical i a favor seu segons les circumstàncies polítiques, a vegades només per la interpretació d'un sol versicle. El quart califa Alí va morir assassinat per un kharigita, un candidat a la successió, Amr, es va salvar perquè va enviar un substitut a la pregària que va ser assassinat en el seu lloc, i Muawiya que va ser ferit, es va salvar i va ser el successor. D'aquests kharigites que volien matar tots els altres per infidels i que van seguir matant a qui podien perquè sempre tenien una excusa per ser els més purs, alguns historiadors hi veuen una certa continuïtat amb els actuals gihadistes de l'estat islàmic. Les diferències doctrinals entre tots són sempre petites, en molts casos són diferències polítiques que es fan venir bé perquè siguin doctrinals. Aquest és, a grans trets i sense tenir en compte totes les altres divisions posteriors, el mateix retrat esquemàtic actual, però ja fet cap a l'any 660, només a una trentena d'anys de la mort de Mahoma. Si algú ja està a punt de qualificar d'islamòfoba aquesta descripció apunto que són simplement dades, només dades històriques. Les dades no tenen fòbies. Ho podeu comprovar consultant la història i ho podeu comparar amb el Cristianisme que més aviat és antipolítica fundacional, que el seu líder mor a la creu executat per l'imperi romà amb la connivència dels propis jueus i voltat de quatre pescadors, que els seus pocs seguidors posteriors sofreixen una constant persecució i que ha d'esperar tres segles per tenir la sort que l'emperador Constantí es converteixi i el divulgui al món amb l'imperi romà. Després també comencen amb la violència institucional. Si no, el cristianisme no hauria existit tal com el coneixem. Però, ja poderosos, els cristians també comencen a fer atrocitats.

No és que els països musulmans encara estiguin ancorats a l'edat mitjana com alguns diuen, que també pot ser cert, el problema central és que la seva religió és política des del seu naixement. Ara també. Des de l'extraordinària mística sufí fins al salafisme més extrem hi ha una gradació sense solució de continuïtat que va des de l'espiritualitat apolítica fins a la barbàrie social i política. Separar l'Islam de la política i sobretot de la política social seria com separar l'alcohol de l'aigua que estan completament mesclats en una sola fase; els qui coneixem el laboratori químic sabem que és pot fer però cal una destil·lació fraccionada, en canvi separar el cristianisme de la política és relativament més fàcil encara que moltes vegades no es produeixi de manera clara, però intel·lectualment és com separar l'aigua de l'oli, que de fet ja estaven separats: "Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu", encara que aquesta enganyosa frase modulada podria ser perfectament dels cristians franquistes al seu temps. Als països islàmics actuals hi ha milers i milers de madrasses que actualment ensenyen comportaments que des del nostre punt de vista d'una societat tolerant i democràtica són salvatjades polítiques i socials inconcebibles (i aquí no tant, però en algunes mesquites també). I d'aquests ensenyaments ve tot el mal que ens arriba a través d'Internet o a través d'algun alumne avantatjat com en el cas de l'imam de Ripoll. I en vindran més. La política occidental no ha estat encertada, però el problema central és un altre d'anterior. L'han de resoldre ells, els musulmans. Hem d'exigir que els nostres governs actuïn d'una manera molt més responsable en política internacional tenint en compte, però, que la solució és complicadíssima. I aquí, als nostres països, demanar recursos per a la integració, respecte per a totes les persones i cap més *bonisme* intel·lectual idiota.

31/08/2017

EL TERRORISME CRISTIÀ

El terrorisme religiós pròpiament cristià al qual em refereixo, a l'època actual no és de cap manera com el terrorisme islàmic. En altres èpoques potser sí. Es tracta d'una exageració titular i semàntica que acabo de fer. Això no vol dir que persones o nacions que es declaren cristianes no facin també atrocitats en societats més aviat laiques. De moment, al segle XXI, a part d'alguns focus violents que en comparació són relativament petits, sembla que el terrorisme cristià és més aviat només terrorisme intel·lectual (o antiintel·lectual) encara que té conseqüències desastroses. I en aquest sentit també podríem parlar de terrorisme en altres religions com la jueva, la hindú, la budista, etc. més real o més figurat. Però si ens cenyim al cristianisme, a grans trets es podria distingir entre l'integrisme catòlic i el fonamentalisme protestant, el primer arrela a Europa i el segon arrela preferentment als Estats Units d'Amèrica. Tots dos són molt incultes (en el sentit més profund de la paraula incultura perquè hi ha individus intel·ligents que en formen part) i en essència simplement neguen el valor de la il·lustració. De fet prenen el seu gran impuls al segle XIX mirant d'evitar la influència a la societat de l'aleshores encara relativament recent il·lustració. Tots dos són ultradretans, l'integrisme catòlic era més aviat *negacionista* (ara cada vegada menys degut a les lleis penals) i el fonamentalisme protestant és més aviat *creacionista i fixista*. És a dir, hi hagut alguns catòlics integristes europeus que han negat l'holocaust nazi i hi ha molts protestants fonamentalistes americans que són més aviat aficionats a obviar una de les més grans revolucions científiques dels darrers segles, que és la teoria de l'evolució amb totes les seves conseqüències, i a defensar un món fix, en el sentit que no canvia amb el pas dels segles des d'una primera creació divina. He fet servir la paraula afició perquè es tracta exactament d'això, d'aficions. També hi ha bastants catòlics integristes que tenen aquesta darrera afició creacionista i tots dos equips, siguin de futbol o de beisbol, també acostumen a tenir l'afició de negar o minimitzar el canvi climàtic, en aquest cas potser més els del beisbol. Només amb el que acabo de dir de manera molt general, ja n'hi ha prou per posar la pell de gallina a qualsevol persona acostumada a la modernitat, a la contrastació dels fets i al diàleg intel·lectual seriós. Tot això divulgat per alguns mitjans de comunicació sense escrúpols ja us podeu imaginar quines conseqüències comporta, encara que no sigui fàcil de visualitzar exactament el seu catastròfic abast. No continuaré en aquest sentit. ¿Què us sembla si parlem dels pacífics monjos de Montserrat? Però fins i tot en el catolicisme que es considera més avançat es donen actituds molt nocives. Per exemple, en el si de la jerarquia catòlica, encara es manté la discriminació de les dones en el sentit de no permetre que tinguin els mateixos drets ministerials que els homes i també es manté l'obligació del celibat. En definitiva, és la por al sexe, la sublimació de l'ancestral domini del mascle, amb els criminals abusos sexuals de les criatures. I aquesta obsessió és tan forta que no permet que l'església catòlica pugui solucionar l'enorme problema que té de la falta de vocacions als països més avançats, un problema que si es permetés l'accés al matrimoni dels sacerdots i l'accés de les dones al ministeri quedaria solucionat, encara que aleshores tindrien un altre problema més fàcilment soluble que seria el del patrimoni amb la descendència. Però sembla que gairebé prefereixen desaparèixer que no pas cedir en aquesta matèria sexual. Això fa pensar en el seu arrelament profund. I en Freud. És com un arcaic terrorisme sexual intern, no us sembla? Amb conseqüències externes de propagació.

14/09/2017

20 DE SETEMBRE DEL 2017

La guàrdia civil ha detingut sense motiu aparent càrrecs públics del govern de Catalunya

Una data històrica. L'estat espanyol ha intervingut l'economia de la Generalitat, ha detingut treballadors de varis departaments i ha suspès, *de facto*, la Generalitat de Catalunya. Només això sembla que hauria de provocar una revolució a Catalunya. Sembla l'argument d'una tragèdia grega, on des del començament el públic ja sap allò que passarà mentre els personatges, que no ho saben, ho provoquen contínuament amb els seus actes mentre proven d'evitar-ho. Sembla que no serà cap tragèdia sinó que podria ser la revolució pacífica més important de l'Europa de començaments del segle XXI. Si no fracassa, és clar, que també és probable.

20/09/2017

EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL ESPANYOL

Fins ara ja sabíem moltes coses, sabíem per exemple que molts dels polítics que ens governen són uns corruptes que no dimiteixen i que la gent els segueix votant, sabíem que moltes actuacions de la fiscalia són teledirigides per aquests mateixos polítics i també sabíem que el Tribunal Constitucional prenia, o darrerament sembla que més aviat acceptava, decisions dubtoses dels del punt de vista jurídic. Alguns, des de les altes esferes que es diuen progressistes a sí mateixos, justificaven: -És que estan molt pressionats, n'hi ha de progressistes que resisteixen al TC per tal de minimitzar el mal. Avui, entre altres coses però fixant-nos en una de sola, la imposició d'una multa de 6.000 euros diaris (diaris!) igual que ho podrien fer amb tu o amb mi, a la senyora Montserrat Vidal, a una funcionària, en el cas de continuar treballant tal com li demanaven els seus superiors en la seva feina d'organització d'un referèndum sota l'empara del parlament de Catalunya i del dret internacional, ho deixa tot encara més clar. El Tribunal Constitucional amenaça a una funcionària que compleix amb el seu deure. D'això, a les empreses i en mal llenguatge empresarial, se'n diu *disparar cap avall*. S'ha fet amb el *vot concurrent* de tres d'aquests magistrats, és a dir argumentació en contra per protegir-se, fer veure que són progressistes i que s'ajusten a dret, però amb vot final a favor de la resolució per majoria absoluta. Tots varen votar a favor, que és el que val. Sabem del cert que hi ha asseguts al tribunal dotze connivents amb el govern, sense cap dubte. No hi ha argument jurídic que valgui: que si la llei diu... que si els tribunals... que si el procediment... que si la sentència s'ajusta a dret... No, aquests dotze magistrats haurien de ser el Tribunal Constitucional i no ho són, són una altra cosa que animo als juristes a definir exactament què és. Haurien de respondre al davant de la justícia europea, però no passarà, en la pràctica és tècnicament impossible.

22/09/2017

DIA 1 D'OCTUBRE DEL 2017

Dia del referèndum d'independència. Gran repressió policial espanyola, són clarament les forces d'ocupació d'una colònia. Cap a la una de la matinada del dia dos d'octubre s'anuncien els resultats provisionals. Aproximadament un 43% de participació i un 90% a favor del Sí. Catalunya és virtualment independent. Només virtualment. Encara falta fer-ho gairebé

tot. Proclamar la independència, defensar-la i fer-la efectiva. Tot just acabem de començar. Hi ha una alegria que esclata des del fons de la història.

02/10/2017

IDIOTES PREPOTENTS

Ahir, dia deu d'octubre, havia de ser el dia de la declaració d'independència al parlament de Catalunya després d'un llarg procés que va portar a un referèndum, realitzat amb una extraordinària participació sota la violència policial i que s'havia guanyat àmpliament. Validar políticament els resultats del referèndum. Als diputats independentistes catalans del govern els va semblar que, en el context polític en el qual es trobaven, havien de declarar la independència i suspendre-la immediatament durant un temps per tal de facilitar les negociacions i el diàleg (possiblement també per altres causes). Molts independentistes catalans varen quedar decebuts per aquesta suspensió. Els diputats varen dir que responia a la crida de personalitats internacionals de diversos àmbits i que hi havia ofertes de mediació. El president del Consell Europeu, Donald Tusk, també havia demanat solemnement, la tarda del mateix dia deu d'octubre, que Catalunya no prengués decisions irreversibles per tal d'establir un diàleg. Va ser un engany. L'endemà, avui, el dia onze d'octubre, la resposta del govern espanyol ha estat l'activació de l'article 155 de la constitució espanyola que pressuposa la intervenció total de la Generalitat de Catalunya a curt termini. També avui, la resposta de la Unió Europea ha estat tancar files completament amb govern espanyol, dir que el conflicte s'ha de solucionar en el marc de la constitució espanyola, que no permetrà mai la independència i que, si de cas, podria sumar-se a una oferta del PSOE de reforma constitucional a sis mesos vista que duraria anys en completar-se, acceptada també pel govern espanyol, proposada per guanyar temps i evitar definitivament la independència. El referèndum realitzat i guanyat contra la violència, com si no existís. Ningú no ha parlat de mediació, excepte el govern espanyol per rebutjar-la. S'han esvaït totes les promeses de diàleg del president Tusk en unes poques hores, s'ha acabat. No us heu trobat mai amb un d'aquells idiotes prepotents i dèbils mentals, que es pren el fet de fer-li cas com una debilitat vostra, us considera inferior i us menysté? Doncs així s'ha comportat la Unió Europea. Però aquests idiotes han guanyat.

11/10/2017

INDEPENDÈNCIA! VUIT SEGONS

Avui s'ha declarat formalment al Parlament la independència de Catalunya amb una fórmula determinada que no ha estat completament específica. De fet la independència proclamada ha durat uns vuit segons, apel·lant al diàleg. Per tal que fos efectiva i reconeguda encara ens quedaria per fer el més difícil, el control del territori i l'autonomia financera i jurídica. En aquests moments sembla impossible. Res no serà com abans i entrem en un període de repressió i resistència. De fet, hauríem de viure un temps amb dues legalitats diferents en alguns aspectes, l'espanyola i la catalana. La catalana de moment no existeix. El president del govern espanyol ha destituït el president de Catalunya, ha dissolt el Parlament de Catalunya i ha convocat eleccions autonòmiques, coses que no pot fer segons la legalitat espanyola establerta (ja fa temps que no en fa gaire cas) i que tampoc no podria fer segons la fràgil legalitat catalana després de la declaració d'independència perquè és tractaria del parlament

d'un país estranger (encara que la independència no s'ha publicat al DOG i potser no es publicarà). En Jordi Sánchez i en Jordi Cuixart són dos presos polítics que hem d'alliberar. Hi haurà més penes de presó i potser veurem el govern català a l'exili. Però allò que és completament segur que no podrà fer el president del govern espanyol, emparant-se en cap mena de legalitat, és *dissoldre el poble*. Catalunya serà efectivament independent si la majoria dels seus ciutadans volen que ho sigui i són capaços de resistir. Amb coratge, intel·ligència i resistència pacífica.

27/10/2017

LA JOVE CUP I ELS TRAÏDORS

Els qui llegiu aquestes línies sabeu que estic una mica lluny de la CUP. Per què? No és precisament perquè no estigui d'acord amb moltes de les seves anàlisis filosòfiques més generals que comparteixo en gran part, des del comportament de les elits extractives i dels bancs, les desigualtats socials provocades, la manca de projecte i d'acció social de la Unió Europea, la necessitat absoluta de la independència de Catalunya, etc. També penso, des de fa molts anys, que encara que el meu model de societat sigui idealment socialdemòcrata, que des de les pròpies socialdemocràcies existents no s'aconseguirà mai cap socialdemocràcia real i efectiva, que s'ha de construir des d'una posició més a l'esquerra i basada en els partits polítics, però també en l'activisme. I això és un cicle que no s'acaba mai, perquè sempre s'ha de tornar començar. I d'aquest fet, el fet de situar-se sempre necessàriament a l'esquerra per poder avançar, fins i tot en la ideologia antisistema, se'n pot dir progressisme polític amb tota propietat. Per tant comparteixo moltes coses amb la CUP. Comparteixo una gran part de la seva filosofia però no de la seva política, són coses diferents. També comparteixo aspectes de la seva anàlisi política i social i, en canvi, no comparteixo el seu programa i sobretot no comparteixo les seves propostes polítiques per portar a terme aquest programa a nivell del parlament de Catalunya perquè em semblen poc realistes i, en el fons, mancades d'eficàcia, que es del que es tracta, per més que siguin filosòficament impecables. Ni tampoc es tracta de ser sempre absolutament coherent, perquè encara que la manca de coherència amb les pròpies propostes sigui un mal endèmic de la majoria dels partits polítics, algú que és sempre absolutament coherent amb allò que ha decidit abans, no té en compte que la realitat política immediata pot canviar molt de pressa i no té cintura adaptar-se amb prou eficàcia als canvis immediats. Degut al caràcter idealista i compromès de la majoria de la seva gent, també penso que la CUP és una extraordinària organització al nivell municipal que va ser el seu bressol i segur que jo donaria suport a moltes de les seves propostes als municipis. La proximitat a la joventut, als ideals i al comportament generós propi de la joventut, també és un dels seus valors inexcusables. En canvi, al parlament, la seva organització interna, amb unes decisions assembleàries poc àgils i amb una estructura poc delimitada, la fa molt lenta i vulnerable. I és un desastre absolut en la política internacional necessària per a la independència. Tampoc no comparteixo gens la seva posició al·lèrgica a governar per tal de poder fer sempre d'oposició crítica perquè en el fons és una postura còmoda i de manca de compromís amb la realitat política, semblant a la dels joves que viuen a casa dels pares i rondinen per tot. I no ho dic en absolut des d'un punt de vista distant o paternalista que algú podria interpretar, ho dic des del punt de vista del reconeixement de la seva activitat, dels fets i les seves conseqüències que ara exposaré. Penso que han comès dos grans errors estratègics, entre altres de menors, en la primera legislatura en la qual han tingut una gran capacitat de decisió degut a l'aritmètica parlamentària. Un error va ser obligar a dimitir a Artur Mas que, agraït o no, era el cap de govern que havia guanyat amb molta diferència unes eleccions i tenia un lideratge

internacional indiscutible, també aglutinava el centre polític amb una enorme majoria de diputats. L'altre error va ser la reprovació dels pressupostos de l'any 2016 que va presentar Carles Puigdemont, que tenien una marcada tendència social i gairebé impossible de millorar en els condicions econòmiques del moment, però que es varen haver de prorrogar. El primer error es feia sota l'amenaça implícita de dinamitar el procés cap a la independència de Catalunya i el segon debilitava extraordinàriament el govern i podia suposar també la fi del camí iniciat cap a la independència. El primer el va salvar el mateix Artur Mas, acorralat i a l'últim minut, quan va dimitir i va nomenar Carles Puigdemont com a successor. Per cert ¿heu pensat què hauria passat si hagués provat de nomenar per exemple Santi Vila o si hagués convocat eleccions, que hi tenia tot el dret? Tot el procés iniciat de molts anys cap a la independència se n'hauria pogut anar en orris per la fixació de la CUP en una persona, perquè varen demostrar que els era igual que aquella persona hagués guanyat amb una gran majoria democràtica, que també els era igual allò que feia, allò que deia o allò que proposava, el problema insoluble era la persona, el fet de viure al carrer Tuset (molts d'ells funcionen així, per estètica infusa) i la part suposadament negativa del seu currículum. El segon error el va poder escamotejar Puigdemont traient-se de la màniga una qüestió de confiança que finalment, no sé per quines inexplicables raons, els de la CUP ja no es varen atrevir a reprovar. També hem de recordar que la formació de Junts pel Sí probablement no tenia majoria absoluta per la falsa denúncia d'uns comptes d'Artur Mas a Suïssa poc abans de les eleccions, de la mateixa manera que Xavier Trias no va ser alcalde de Barcelona per una altra falsa denúncia del mateix tipus i que totes les altres formacions polítiques, dreta i esquerra, amb la CUP al capdavant, es van afegir a alimentar sabent perfectament d'on venien. O sigui, que de la famosa coherència i d'ètica política gens, només càlcul electoral, exactament igual que els altres partits que s'hi varen afegir. Ara sembla que molta gent ha oblidat aquests fets o no els dóna la importància que a mi em sembla que tenen i la CUP encara té un fals prestigi moral. Però la situació és la mateixa, es manifesta i es manifestarà sempre en casos concrets. Ells i també molts altres que no tenen cap compromís de govern, haurien tractat immediatament de traïdors tots els membres del govern ara empresonats i a l'exili, si no haguessin declarat la independència en aquell moment que ja s'havia previst, que tothom esperava i que, en canvi, haguessin convocat eleccions. Sé que aquest fet hauria estat molt difícil de justificar i jo també penso que, estratègicament, la independència s'havia de declarar en aquell moment, fos com fos, però no hauria titllat mai el president Carles Puigdemont de traïdor per no haver-ho fet, ell tenia molta més informació que no pas jo. El moment polític era d'una extraordinària dificultat, potser d'aquelles dificultats que en un país només es donen cada cinquanta o cada cent anys. Llavors era molt fàcil de sostenir, des d'una certa demagògia generalitzada de l'independentisme, que s'havia de declarar la independència i que tothom havia d'anar a defensar els diputats al parlament, que així l'estat espanyol no hi podria fer res, no ho podria aturar. Això sí que era fàcil de dir, no de fer amb eficàcia. Això és el que feia feliços tots els de la CUP i molts altres. *-Quan es declari la independència anirem tots a defensar els nostres diputats!* Romàntic, eh? Però no es tenien en compte altres variables. No es tenia en compte que l'estat espanyol estava disposat a tot, per exemple a obrir-se pas a través de la població concentrada amb la violència que fos necessària, a assaltar per les clavegueres i amb helicòpters el parlament i a treure el president i tot el govern emmanillats pels cossos d'èlit. Això ho sabia el govern. ¿I aleshores el president hauria d'haver ordenat els mossos que havien de defensar el parlament i el govern de la policia espanyola? Sí? Sí o no? Perquè era l'única possibilitat d'aturar-ho i només momentàniament, de manera pírrica, perquè de força militar ells en tenen més que nosaltres i només esperen una justificació per poder-la aplicar d'una vegada. Si així s'hagués fet, a part dels probables ferits i morts, a partir d'aquell moment, als membres del govern sí que els podrien haver acusat de rebel·lió i de sedició amb propietat. Hauria estat tornar a calcar l'octubre del 1934. Sí que es podrien haver fet millor les coses, és clar, això sempre. Però quan ja s'està al mig d'una batalla, cadascú se'n surt com pot perquè s'ha de decidir en un moment i no es pot tenir mai tot previst, sobretot contra la força bruta.

Moltes vegades no es pensa que, després de tot allò que s'havia fet, més bé o més malament, un home pràcticament sol havia de decidir en unes hores sobre uns fets que marcarien per sempre més la història de Catalunya, la història del Regne d'Espanya i potser la història futura de la UE. I en aquell moment la solució que va prendre em va semblar intel·ligent. ¿Diuen que no estàvem prou preparats per a la independència? Certament no, els polítics no havien fet la feina que varen prometre, aquests era el fet fonamental, no es creien el referèndum sinó com a eina negociadora mentre prometien la independència al poble de Catalunya. Però el cas és que no estarem mai preparats contra dos factors si es donen conjuntament, la violència de l'estat espanyol i el consentiment tàcit de la Unió Europea. Però això precisament s'havia d'haver previst! Perquè qualsevol cosa quedava esclafada sota la violència que ja es va dur a terme i la que s'hauria dut a terme, anomenant-la 155, com també es podria anomenar d'una altra manera. No, l'estat no ha aplicat el 155, l'estat s'ha saltat totes les lleis de la democràcia i ha aplicat una violència física, jurídica i mediàtica completament il·legals i sense precedents des de la dictadura, dient que això és el 155, amb el total consentiment dels socialistes i de la Unió Europea, fets que probablement no s'esperaven. Sobretot tenint en compte l'alt nivell d'il·legalitat amb la qual ha actuat l'estat espanyol per una simple desobediència, que amb la llei a la mà és l'única acusació possible. Contra això no hi haurà mai res a fer. Sabem que mai no podrem estar preparats per a fer-hi front. Són els tancs entrant per la Diagonal, transformats en directors de diaris subvencionats i de jutges del Suprem, però amb la mateixa capacitat de dissuadir per la violència. Només podrem guanyar la independència a les urnes. Al carrer també, però sobretot a les urnes i amb el reconeixement internacional. Som a la burocràtica a UE del segle XXI, amb molts defectes, però gràcies a ella no ens han massacrat com haurien fet. Hi haurà algun moment, probablement després d'alguna altra votació, que ells ja no podran fer servir més aquesta violència. Aleshores serà el nostre moment. Perquè es tracta de guanyar, no de ser sempre absolutament coherents, simpàtics i romàntics. I molts de nosaltres ja en començàvem a estar fins al barret d'aquella *revolució dels somriures* que ara s'ha acabat, ara continua sent la mateixa revolució integradora i pacífica, però sense els somriures, com a mínim sense els meus. No tinc ganes de posar clavells als fusells d'aquests policies sinó que només tinc ganes de fer-los fora, perquè els paguem nosaltres, els paga la població que ataquen. I en el sentit de guanyar la independència, els de la CUP tenen raó amb moltes de les seves anàlisis i en el fet d'insistir en la necessària desobediència, però penso sincerament que no són eficaços en la seva metodologia, en moltes de les seves propostes de solució i en el seu compromís amb la realitat de govern. No són oportuns en la seva radicalitat inflexible. Perquè no s'aconseguirà mai la república sense propostes viables, possibles, que aglutinin també el centre polític i que facin realment *mal* a l'enemic sense fer-nos *mal* a nosaltres. (Sí, he dit *enemic*, no *adversari*, perquè han passat massa coses, i també he dit fer-li *mal*, però suposo que ningú no ha entès que vull fer mal a algú des del punt de vista físic, com ells han demostrat que ens volen fer a nosaltres, no, és fer un *mal* polític). S'ha de trobar la manera d'aconseguir que l'estat espanyol es debiliti, que tingui cada vegada més difícil l'exercici de la violència i que, al final, a través dels resultats de les urnes es vegi obligat a pactar un referèndum amb les condicions de la independència. Amb això sí que coincideixo amb la CUP. No es tracta només de fer aquestes grans manifestacions que amb prou feines els fan pessigolles. Està molt bé fer manifestacions, però a partir d'ara hem d'aprofundir en altres estratègies socials més efectives. I ja que pensarem moltes vegades en tot allò que va passar el dia 27 d'octubre quan el president va decidir que no convocava eleccions i el parlament va proclamar la república ¿què us semblaria si s'haguessin fet les dues coses al mateix temps? És a dir, que el parlament hagués proclamat la república, just després de la brutal intervenció del rei el dia tres d'octubre i al mateix temps el president hagués convocat les eleccions que l'oposició tant reclamava (podia ser amb qualsevol excusa, ja constituents, ja per començar el nou ordre, ja per legitimar qualsevol de les decisions posteriors de govern, etc.), no a canvi d'aturar el 155 ni a canvi de res. I unes eleccions legalment convocades per la república encara sota la llei autonòmica espanyola no crec que l'estat espanyol les hagués pogut aturar. No

sabem què hauria passat, no sabem com hauria reaccionat l'estat espanyol, possiblement igual o pitjor que ara, però potser hauríem mantingut millor la iniciativa, la cohesió interna i l'acceptació internacional. Unes eleccions que haurien estat convocades legalment pel president de la República. És fàcil dir-ho ara, és clar, després d'una repressió monumental, amb el govern legítim cessat il·legalment, a la presó o a l'exili, i al davant d'unes immediates eleccions convocades també il·legalment pel govern de l'estat espanyol. Jo ho vaig pensar en aquells moments com a possibilitat. És impossible que el president Puigdemont que era l'únic que tenia poder legal per a fer-ho no ho hagués pensat també, impossible! No sé perquè no ho va fer. Qui sap si ell sabia que no ho podria dur a terme. Ara és fàcil adonar-se que, amb el que havia de venir, potser hauria estat una bona estratègia. Però si el president ho hagués fet, amics independentistes, penseu una mica en aquells moments... potser també li hauríeu dit traïdor? Oi que sí?

12/11/2017

FORÇA MORAL, INTEL·LIGÈNCIA PRÀCTICA I DETERMINACIÓ

Un país, per tal d'aconseguir la independència d'un altre que el té sotmès, necessita conjugar molts factors que li permetin de fer-ho, no n'hi ha prou amb tenir raó històrica o moral per aconseguir-la i tampoc no n'hi ha prou, amb raó o sense, que la majoria dels seus ciutadans ho vulguin, si es troben al davant d'una situació de força que els ho impedeix. Això ja ho sabíem. I encara que en molts dels països que han aconseguit la independència hi ha patrons comuns, cada cas en la història ha estat diferent. També ho sabem. Però en molts dels casos que ho han aconseguit, a part de les circumstàncies concretes, penso que podríem consensuar uns valors compartits que ho han fet possible, uns valors que existien en l'ànim de la major part de la població. Potser podríem assenyalar, com a gairebé necessaris, la força moral, la intel·ligència pràctica i la determinació, aquesta darrera moltes vegades esperonada per la brutalitat de l'enemic que els volia retenir per la força al seu estat.

La responsabilitat de les nostres societats democràtiques europees, del problema que ha portat a ignorar el refugiats, a abandonar de la població de Grècia a la seva sort, a l'ascens dels partits de l'extrema dreta, etc. no és tant dels dirigents dels partits que governen ni dels partits mateixos com de la població que els vota. Ho repetiré sempre, mil vegades més encara, sobretot cada vegada que llegeixi la immensa majoria dels mitjans de comunicació, que sempre en culpen només els partits i els dirigents dels partits amb una correcció política que fa venir nàusees, com si la població no hi tingués res a veure. També és una manera simple que tenen els partits, que dominen una gran part dels mitjans, per lluitar entre ells mateixos i no culpar mai els ciutadans que voten un altre partit, al davant del desig i de la possibilitat que girin el vot cap a ells. No és veritat que la principal responsabilitat sigui dels partits i dels seus dirigents sinó que és sobretot de la població, d'una gran part de la població d'Europa que vota els partits d'extrema dreta sense cap pudor. Perquè és la població d'Europa qui ha anat construint aquesta Unió Europea que tenim, una votació al darrera de l'altra.

A la Unió Europea hi ha democràcia, imperfecta, sí, com totes, però democràcia. Amb la població condicionada per la pressió dels mitjans de comunicació dominats pel poder, sí, condicionada, és cert, però sempre amb la darrera llibertat de portar una papereta a la mà al final del trajecte. I molts, molts ciutadans de la UE, un percentatge altíssim en alguns països, voten l'extrema dreta. I encara que jo, com a demòcrata, com a partidari del pitjor del sistemes polítics excepte tots els altres, que deia Churchill, respecto políticament els resultats

de les urnes per necessitat, no respecto tant el vot dels ciutadans a nivell social i a nivell privat. Estic convençut que, amb tot el que ha passat fins ara i en aquest moment de la història, Catalunya a la llarga podria ser independent, però ens costarà. I molt. La reacció brutal de l'estat del dia del referèndum i dels dies després de la declaració de independència, encara està preparada per tornar a produir-se en diferents moments i en diferents formats. I guanyar, allò que se'n diu guanyar, aconseguir la independència efectiva, només ho podrem fer votant. Al carrer també, sí, però sobretot convencent els ciutadans del nostre país i votant. No siguem il·lusos. Que mai més ningú digui, per misericòrdia, que la independència la tenim *a tocar*, aquesta frase infantil tan repetida per alguns independentistes des de fa uns anys. Ara, ja proclamada la independència al parlament i al davant de moltes altres dificultats, a les urnes tenim una oportunitat real d'avançar cap a la independència efectiva.

A vegades hi pot haver dubte entre opcions polítiques, però hi ha algunes opcions que no ofereixen cap mena de dubte, ho demostren amb les paraules i amb els fets, són autoritàries amb vinculacions feixistes, simplement nefastes per a la societat. Penseu en allò que han fet i en allò que proposen certs partits polítics de Catalunya despleats a l'estat espanyol i els qui els han donat suport. Han apallissat les nostres àvies pel sol fet d'anar a votar, han utilitzat els seus poderosos mitjans de comunicació per difondre falsedats i atacar constantment els pocs mitjans de comunicació catalans, han atacat i continuen atacant també el model de l'escola pública catalana, han posat a la presó dos ciutadans innocents i han posat també a la presó o bé han obligat a exiliar-se el govern de Catalunya legítimament elegit, només per haver complert el programa electoral al qual s'havien compromès i pel qual havien estat votats legalment amb majoria absoluta. Als partits del 155 res de tot això no els permetia la llei, la mateixa llei que sempre invoquen. Cap problema per a ells, la justícia espanyola no actua en aquest sentit.

Ara, a la campanya electoral, es mostraran com si no hagués passat res, com si fossin unes eleccions com totes les altres i en pla d'igualtat amb altres partits democràtics, alguns d'ells amb dirigents empresonats o al exili, amb acusacions realitzades a través d'un sistema judicial pervertit, saltant-se totes les garanties. No haurien de tenir dret a presentar-se a unes eleccions fins que no haguessin retirat la policia d'ocupació, alliberat els presos polítics, arxivat les causes judicials i restablert les institucions de Catalunya. Als del 155 els hauríem d'esbrincar a tot arreu quan els trobéssim pels carrers, una cosa és ser pacífics i una altra és ser idiotes amables. Entre altres coses, als presos i encausats els acusen d'un delictes de rebel·lió que forçosament ha de comportar violència, una violència que tothom sap que no ha existit mai, els demanen penes criminals de trenta anys de presó amb una perversió inèdita de la llei, quan sembla que com a màxim els podrien jutjar per desobediència que no comporta penes de presó. I estan començant a instruir una causa general que els permetrà condemnar-nos a qualsevol de nosaltres per qualsevol cosa. És una venjança. Abans de la democràcia, a algunes de les seves injustificades acusacions podia correspondre la pena de mort. Han perdut la dignitat democràtica. Menteixen sobre evidències i ens diuen mentiders, són brutalment violents i ens diuen violents a nosaltres que som uns fanàtics de la *no violència*. Criden "a por ellos". I, a Catalunya, encara hi haurà gent que els votarà? Desgraciadament, sí.

No cal insistir més en aquests aspectes, qui ho ha volgut veure ja ho ha vist. Però després d'això, diguin el que diguin a la campanya, res del que proposa la gent d'aquests partits ja no hauria de tenir sentit, tal com passaria a Escòcia, a Flandes o al Quebec. Qui els votaria? Catalans, senyores i senyors del *cinturó espanyolista*, el dia que aneu a votar recordeu que abans éreu el *cinturó roig*, mireu allò que han fet, allò que fan i allò que volen fer els partits del 155, no podeu votar la dreta espanyola més atàvica, ni els qui li donen suport. Catalans, senyores i senyors del *pont aeri*, el dia que aneu a votar recordeu les espectaculars xifres de

l'espoli fiscal, la intervenció de l'economia i l'abandó del corredor mediterrani per part de l'estat espanyol, no podeu votar en contra dels interessos del país on viviu. Sigueu dignes d'aquest país, no m'obligueu a continuar dubtant de la vostra força moral ni de la vostra intel·ligència pràctica.

09/12/2017

MORALMENT JA HAN PERDUT PERÒ TENEN LA FORÇA

Els partits unionistes i, en definitiva, el rei, moralment ja han perdut. Molts dels electors de *Pedralbes/pont aeri* els van votar i molts dels electors de les grans ciutats del cinturó industrial, *el cinturó espanyolista*, també els van votar però no va ser prou, ni ho serà mai més. En una campanya electoral amb els nostres principals candidats a la presó o la l'exili, en una campanya dissenyada des de l'estat espanyol per acabar amb nosaltres conservant aparença democràtica, tampoc no varen poder. Van perdre, als ulls de tot el món, menys als ulls de la premsa groga espanyola. Ara continuaran amb la repressió en totes les seves vessants, la legislativa, la jurídica, l'econòmica, la policial, la mediàtica, etc. i ens espantaran tant com puguin però no hi tenen res a fer. Ens costarà molt, encara passaran moltes coses però tant la monarquia com l'estat espanyol actual ja no tenen futur tal com van sortir de la dictadura. Encara que ells haguessin guanyat aquestes eleccions il·legals i tramposes, tampoc no haurien pogut continuar amb el mateix règim perquè d'una manera o altra no els ho permetríem. Pacíficament. Som massa gent, tenim massa intel·ligència al nostre costat i, a l'Europa del segle XXI, ja no ens poden matar com a conills així com així, tal com feien a mitjans del segle XX. Però si ells haguessin guanyat les eleccions ens hauria costat molt més perquè cada batalla perduda comporta una difícil recuperació per al qui és més dèbil. I, amb tot i això, ens hauríem recuperat. Recordo que aquesta frase tan senzilla: "ja han perdut", em va sortir dels llavis a mi mateix de manera inconscient quan estava en un col·legi electoral el dia u d'octubre i vaig veure al meu mòbil, gairebé en directe, les primeres càrregues policials. Era més un desig que una realitat. Perquè en aquesta darrera batalla, ha anat d'un pèl que no ens hagin silenciats internacionalment per uns quants anys. El seu pla d'aplicació de la força bruta dissimulada el donaven per guanyador. Han aplicat el 155 de manera il·legal, que no els permetia cessar el govern de la Generalitat de Catalunya ni convocar eleccions. Però també volien enviar el president i tots els consellers a la presó preventiva amb el consentiment de la UE, instruir el mateix llarg procés judicial ampliat que ara han començat amb tot el govern a la presó, governar Catalunya des de l'estat espanyol durant el temps que els semblés necessari (primer havien dit sis mesos prorrogables), fer alguns concessions a la galeria durant aquest temps per demostrar que tot anava millor i després, ja més tard, amb el govern legítim a la presó i amb un gran avantatge mediàtic, convocar les eleccions que ara s'han fet. Amb molt poca repercussió internacional, tal com faria una dictadura camuflada. Els varen fallar només dues coses, d'una banda se'ls varen escapar a Brussel·les el president amb uns quants consellers que han internacionalitzat el conflicte en presència de la justícia belga i d'altra banda també es van veure obligats a convocar eleccions gairebé immediates. La implicació de la ciutadania ha estat decisiva com sempre havia estat i com sempre ho serà. Sí, ja han perdut, ja havien perdut moralment abans, l'u d'octubre, però ningú no ens regalarà res, ens costarà molt d'acabar de guanyar-los, amb tota seguretat tardarem alguns mesos i, si no ho aconseguim aviat, probablement alguns anys. I si ho fem malament, potser mai més.

23/12/2017

UNA TERRIBLE VERITAT QUE ARA PODEM AFIRMAR AMB DADES TANGIBLES

A les eleccions del dia 21 de desembre els partidaris de la independència van obtenir la victòria en unes eleccions al parlament de Catalunya que no són legítimes, que van ser convocades il·legalment i en les pitjors condicions electorals possibles, van resistir i van obtenir la majoria absoluta d'escons al parlament. En aquestes condicions és una gran victòria. Ara bé, poc menys de la meitat (43,5%) dels votants de Catalunya van optar per un dels *tres partits del 155*. Aquests tres partits, uns més que altres, han exercit o avalat la violència de l'estat contra la gent d'aquest país, la violència de l'u d'octubre i la violència judicial que manté innocents en presó preventiva, entre molts altres tipus de violència injustificable com la institucional, l'econòmica, la mediàtica, etc. Tots ho hem vist, encara ho veiem i no ho descriuré aquí. Cap d'aquests votants no pot dir que la violència no ha existit o que no l'ha vist. Per tant la conclusió és simple i demolidora, més del quaranta per cent dels votants de Catalunya sembla que admeten que hi hagi un cert nivell de violència contra una part de la població (no crec que s'adonin que també hi ha violència contra ells mateixos) mentre es garanteixi la unitat de l'estat espanyol. La pregunta és: aquests votants, en el futur, quins nivells de violència estarien disposats a justificar? Podien haver-se abstingut, per exemple, si no hi estaven d'acord. No, no ho van fer, van anar a votar en massa a favor dels partits unionistes que volien justificar la violència a les urnes. I no la van poder justificar perquè varen perdre. Socialistes inclosos, que tothom ho recordi per sempre més. Aquest fet seria molt més greu si no fos per la brutalitat de la campanya electoral amb líders independentistes a la presó i l'exili. Penso sincerament que molts dels votants estaven mal informats després de la campanya orquestrada per l'estat espanyol i confonien unes eleccions transcendents per a Catalunya en el marc d'un estat d'excepció amb unes eleccions *més o menys plebiscitàries i més o menys autonòmiques*, que era el missatge que llançaven els mitjans de comunicació públics o privats al servei de l'estat, la immensa majoria, com si aquí no hagués passat res i pensant que guanyarien aquestes eleccions. Dit això, si aquells ciutadans estaven mal informats per culpa dels mitjans de comunicació espanyols es podrien haver informat per altres mitjans, que ara n'hi ha, la ignorància no els excusa. Aquest és el país que tenim després de la nit del franquisme i dels quaranta anys de la democràcia del Regne d'Espanya. Potser en sortirem, però hem de partir de la realitat, hem de partir d'aquí.

07/01/2018

ÉS LA SOCIETAT

Fa anys que insisteixo en el fet que a l'arrel dels problemes de molts països democràtics, dels problemes profunds d'Europa que de tant en tant s'aguditzen en alguns estats, hi ha un problema més social que polític, en contra d'allò que la majoria de vegades diuen els mitjans de comunicació. Suposo que, apart de les subvencions partidistes, és per vergonya pròpia interessada o per una mena de mandra superficial, que els mitjans sempre donen totes les culpes als polítics. A ells, tenir la culpa de tot ja sembla que els hi va amb el càrrec. Però és la societat europea, una societat democràtica, la que fa molts anys que vota uns polítics que la representen i que, per tant, fan allò que la societat majoritàriament vol que facin. És cert que hi ha manipulacions informatives, també és cert que els polítics moltes vegades diuen una cosa abans de les eleccions i després en fan una altra, també moltes vegades enganyen la mateixa societat que els vota, però al final, en democràcia, cada ciutadà té un papereta a la mà i pot votar un partit del que es presenten, votar en blanc o abstenir-se. Per tant no s'hi val a atribuir als polítics sempre la culpa de tot, mentre els ciutadans se la treuen de sobre.

Si tu votes una organització amb postulats de la dreta radical, una organització que ha demostrat clarament que no respecta els drets de les minories o si votes una organització descaradament corrupta, jo no tindrè més remei que respectar el teu vot perquè estaré en els límits del sistema democràtic, però no tinc el mateix deure de respectar-te moralment com a ciutadà. I si t'han enganyat dues vegades, a la tercera ja no els hauries de votar. Si no ho fas així vol dir que ets molt ruc. O que ets molt cínic, perquè acceptes l'engany, saps que l'engany és col·lectiu i ja et va bé.

A l'estat espanyol, en el moment actual hi ha una crisi d'enormes dimensions del sistema democràtic provocada bàsicament pels propis ciutadans espanyols i que té molt a veure amb tot el que està passant a Catalunya, tant en la provocació anterior com en la incapacitat de resposta política de l'estat. Els ciutadans de l'estat espanyol han decidit amb els seus vots (i ho segueixen decidint segons totes les enquestes) que s'estimen més mantenir les infames condicions polítiques actuals que permetre que els catalans facin un referèndum d'independència i tinguin la possibilitat de decidir lliurement el seu futur com a nació. I sobre aquest fet gira tota la política espanyola dels darrers anys. Només cal donar un cop d'ull a l'hemicicle espanyol.

No són només els partits polítics, que també ho són, és clar, sinó que és bàsicament la societat espanyola que majoritàriament ha provocat i manté la situació actual per dues raons, una d'econòmica i l'altra d'ideològica, ambdues relacionades amb la dominació d'un territori i totes les conseqüències que comporta. És un "a por ellos" generalitzat de la policia espanyola contra els seus propis ciutadans, àmpliament corejat. I encara que hi ha hagut reticències a la mateixa societat perquè ja es veu que això és totalment inacceptable, no hi ha hagut cap disculpa dels seus representants polítics. Ben al contrari, els polítics espanyols van felicitar la policia per haver acomplert d'ordre de maltractar catalans indefensos. I van proposar unes condecoracions i mèrits per a aquesta gesta, que de moment encara no s'acaben d'atrevir a concedir públicament, però ho faran aviat.

Els ciutadans espanyols, no tots però sí *majoritàriament* sense cap tipus de dubte, estan d'acord amb aquest "a por ellos", com a mínim en sentit metafòric; perquè si no fos així els partits espanyols que tenen la majoria dels vots de la ciutadania i que els volen seguir tenint, haurien estat tots disposats a formular una monumental disculpa, tant el partit que governa que hi estava èticament obligat com els altres partits de l'oposició que també en són responsables. A ells *ja els va bé*. Per tant compreneu que sempre respecti els resultats de les urnes, només perquè sóc demòcrata i no hi tinc més remei.

05/02/2018

LA GRAN REVOLTA

És evident que el procés cap a la República l'ha portat endavant bàsicament la gent que s'ha manifestat als carrers des de l'any 2010 i que ha arrossegat els polítics. I provant de seguir aquest camí, els polítics independentistes han pres decisions adequades i també s'han equivocat, de manera conscient o no, varies vegades en tots aquests anys. Per citar un parell dels darrers errors que semblen reconeguts, l'error de la suspensió immediata de la independència per part del president Puigdemont (ell mateix ho ha reconegut) tot just després de la seva primera declaració i l'error d'ERC de no voler anar plegats amb *JuntsxCat* a les eleccions imposades pel govern espanyol, en aplicació il·legal de l'article 155, perquè els

primers es pensaven que les guanyarien, però aquests no ho reconeixen. Ara bé, aquests errors i altres només els podem considerar que ho han estat a partir de la política ficció perquè, en cas de no haver-se produït, ningú no sap com estaríem ara en relació a la independència, si millor o pitjor. Clarament, no ho sabem, perquè no sabem quines noves circumstàncies s'haurien creat. També hi ha tots els possibles errors de la *CUP*, que té tant la virtut d'analitzar encertadament els problemes com un pèssim sistema assembleari de presa de decisions, lent i imprevisible. Però amb els seus encerts i errors, conjuntament amb els altres partits independentistes, tots han ajudat a arribar fins aquí en el difícil trànsit cap a la república.

Ara sembla un mal moment, sobretot per a aquells que pensaven que la república s'aconseguiria més ràpidament o avançaria més ràpidament, veuen l'èxit actual de la repressió i estan decebuts amb l'actuació dels nostres polítics. Com que sóc molt conscient de l'enorme dificultat d'aquesta empresa, jo acostumo a ser bastant tolerant amb els possibles errors dels polítics independentistes, tenint en compte la pressió a la qual estan sotmesos, la del despòtic estat espanyol d'una banda i la d'una gran part de la societat catalana, nosaltres, de l'altra, que els demanem que avancin constantment i que no defalleixin. Ni que sigui amb el risc de la presó o l'exili, en definitiva amb el risc de les seves pròpies vides perquè l'estat espanyol ara no els pot condemnar a mort però els pot destrossar la vida personal, familiar i econòmica, la mort civil. Com haureu vist, no sóc d'aquells que blasmen qualsevol acció de replegament dels nostres polítics, a vegades intel·ligent, com si fos sempre una covardia, sinó que més aviat la provo d'entendre i justificar, pensant a més llarg termini. Es tracta de guanyar la independència republicana i, si pot ser, sense màrtirs. I si pot ser, també, sense cedir ni un mil·límetre, que segurament ha estat un error general que s'ha repetit varies vegades i que no s'ha de tornar a repetir.

Abans d'ahir varen empresonar preventivament quatre membres més de l'anterior govern i la presidenta de la mesa anterior del parlament. I avui, a Alemanya i a través d'una euroordre, han detingut el president Carles Puigdemont. En aquests moments, entre exiliats i empresonats n'hi ha un total de setze, Jordi Cuixart, Jordi Sánchez, Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Meritxell Serret, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Toni Comín, Jordi Turull, Josep Rull, Raúl Romeva, Carme Forcadell, Dolors Bassa, Anna Gabriel, Marta Rovira i Carles Puigdemont. A més de moltíssims altres investigats que seran represaliats. Tots són innocents del greu càrrec de violència que els imputen i podrien estar anys a la presó. La meva més sincera admiració i gratitud per a tots ells, tant si han tingut molta por com si n'han tingut menys, tant si han estat més covards o més valents, tant si han encertat com si han errat en les seves decisions. Són els primers ostatges europeus clarament evidents de la gran revolta, del començament de la revolució més important d'Europa de principis del segle XXI. I encara que nosaltres ja voldríem ser una república independent, la revolució només ha començat. Veurem si triomfa o fracassa.

Aquesta revolució es pot fer perquè molta la gent la vol i perquè aquesta gent si es manté unida té un molt poder. També té intel·ligència, força moral i determinació, que són els factors essencials per a poder-la fer, però hi ha detalls més simples que de no existir probablement la farien impossible com, per exemple, que la informació ja no pot ser totalment manipulada de la forma barroera que ho prova de fer l'estat espanyol, degut als mòbils i les xarxes. Avui mateix, en haver-se conegut la detenció de Carles Puigdemont, a Barcelona la gent ha omplert immediatament els carrers amb dues manifestacions, a tot Catalunya s'han tallat carreteres de manera coordinada i s'ha impedit el pas de trens en algunes estacions. És definitivament una gran revolta. Hem de mantenir-nos mobilitzats en tot el territori, probablement si fos possible s'hauria de convocar una vaga general i probablement

investir Carles Puigdemont president de la Generalitat i de la República per acabar de posar l'estat contra les cordes, encara que ara està privat de llibertat a Alemanya i sembla que podria ser inhabilitat aviat per part dels tribunals espanyols. Però tot pot canviar en pocs dies.

I tampoc no estic completament segur que aquesta sigui la millor solució, sembla que sí però simplement no ho sé, no ho sabem, la situació és molt complexa i s'han de prendre determinacions per anar avançant, per recuperar-nos de l'agressió de l'estat i construir la república. Per exemple, no sé si hauria estat millor, tot just guanyades les eleccions a les quals ja ens havíem presentat doblegant-nos a l'estat, investir immediatament un candidat al qual no s'haguessin pogut oposar per part del govern espanyol, un candidat dels que ells en diuen "limpio" que ja s'haurien encarregat d'embrutar immediatament, però que en el seu primer discurs hagués dit que ell o ella era simplement un president autonòmic legal, que el president legítim era Carles Puigdemont, que també era el president de la República i al qual devia obediència per tal de construir-la. Haguéssim tingut immediatament govern legal aquí i també legítim a fora des de fa molts mesos, amb una declaració política absolutament clara, comprensible a tot el món i pràcticament impossible de recórrer als tribunals sense un altre escàndol monumental. Potser també hauria estat empresonat. Algú em pot dir si ara estaríem millor o pitjor en el camí real cap a la república que volem? Ningú no ho sap. Però potser aquesta estratègia hauria portat a una aparença de normalitat que hauria estat menys eficaç per a la internacionalització del conflicte necessària per poder desactivar la violència judicial espanyola, alliberar els presos i avançar cap a la independència. Allò que sabem és que no ens podem equivocar gaire perquè som els dèbils. Ara no sé si ens tornarem a equivocar, però passi el que passi res no s'haurà acabat mai perquè aquesta extraordinària revolució que ha començat, a la curta o a la llarga, vol la república. Encara que fracassi. I ara mateix també ha començat la primavera.

25/03/2018

REBEL·LIÓ

Els militars franquistes que havien protagonitzat el cop d'estat del 18 de Juliol de 1936 (allò era una rebel·lió militar, oi?) van acabar condemnant a mort Lluís Companys acusat de rebel·lió militar, després que els alemanys el capturessin a la França ocupada i l'entreguessin a Franco, l'octubre de 1940. Va ser un assassinat. És evident que, amb tots els errors i les contingències de la guerra, Companys havia defensat la república que era el seu deure i que els franquistes eren els qui havien perpetrat la rebel·lió i el cop d'estat militar.

De la farsa que va ser el judici, es poden llegir els següents fragments a la sentència:

...resultando que al producirse el Glorioso Movimiento Nacional, el 17 de julio de 1936, el procesado continuó en dicho cargo de Presidente de la Generalidad, oponiéndose decididamente al triunfo del Alzamiento... (aquí ve tot un llarg seguici d'acusacions) ...que huido a Francia el procesado, ante el avance de nuestras fuerzas, en dicha nación vecina continuó usando el título de Presidente de la Generalidad, haciendo propaganda de todas clases y manteniendo relaciones políticas con otros huidos [...] considerando que del expresado delito es responsable en concepto de autor el procesado porque los hechos que la sentencia declara, ponen de manifiesto que los realizó en notoria compenetración ideológica con los propósitos perseguidos en la rebelión y para la consecución de los fines de ella... (aquí més consideracions) ...condenamos al ex-Presidente del disuelto Gobierno de la Generalidad catalana, Luis Companys Jover, como responsable en concepto de autor por adhesión del expresado delito de rebelión militar, a la pena de Muerte...

Per si algú ho vol comparar amb la situació actual, el 155, el llenguatge de Llarena i dels diaris de Madrid, es podrà adonar que als franquistes els conceptes de “rebelión”, “alzamiento” o “golpe de estado” els són molt estimats, els perpetren ells i n’acusen els altres, aquesta és sempre l’estratègia. La perversió teòrica és, salvant distàncies, la mateixa aleshores que ara. La violència o el comportament tumultuari, que seria l’únic que permetria acusar els presos i exiliats de rebel·lió o de sedició, ha estat només de la policia espanyola. Sort que aquesta vegada, a l’Europa del segle XXI, els alemanys no entreguen Puigdemont i ja no s’aplica la pena de mort.

05/04/2018

LA REPÚBLICA PERDUDA/GUANYADA

Alguns articulistes que respecto per la seva mirada intel·lectual i admiro per la seva implicació en la independència, sempre apunten a la manca de decisió dels polítics catalans, concretament del govern, després del referèndum de l’1 d’octubre a l’hora de proclamar la independència. Sembla que sempre estiguin dient, i a vegades ho diuen explícitament, que si els nostres polítics haguessin fet allò que els pertocava després de l’1 d’octubre tal com la gent ho va fer aquell dia anant a votar, probablement ja seríem independents. I en molts casos consideren un fracàs la situació actual en la lluita per la independència. Consideren que, de fet, la república es va perdre després del referèndum per la incompetència o per la por dels polítics del govern que s’havien compromès a complir el mandat del referèndum de l’1 d’octubre. I que no varen complir com calia. Fins i tot el mateix Carles Puigdemont ha reconegut que es va equivocar en no proclamar definitivament la república. I tant per tant, després de la brutal intervenció de la policia, agreujada per la intervenció del rei el dia de la vaga general, el vespre del 3 d’Octubre, ja la podia haver proclamada aquell mateix dia, encara amb més possibilitats d’èxit immediat. Però Puigdemont només diu que es va equivocar, no diu que si no s’hagués equivocat ja seríem independents o que per haver-se equivocat hem perdut la república i, per tant, les seves paraules penso que s’han d’interpretar en el sentit que en el cas que hagués fet la proclamació efectiva al DOC quan pertocava, el dia 3 o el 10 d’octubre, ara estaríem en una millor posició en la lluita per la república contra l’estat espanyol.

Aquesta lluita és una gran revolució a nivell europeu que penso que d’alguna manera podríem guanyar, no només perquè tinguem raó sinó perquè el vent de la història va irremeiablement a favor nostre, encara que la lluita serà llarga. I també perdrem algunes batalles. Possiblement aviat l’escenari favorable podria ser aquest: Un govern legal a l’interior dels país treballant conjuntament amb un president legítim a l’exterior, la gent disposada a sortir al carrer i la possibilitat de convocar eleccions plebiscitàries en el moment que creguem necessari. Tampoc no estic completament segur que el president Puigdemont es vagi equivocar en ajornar la proclamació de la república encara que ell ho digui, perquè amb la manca de violència posterior i l’apel·lació no corresposta al diàleg, vàrem guanyar credibilitat internacional. Ara mateix, ni ell no sap on seria ni tampoc nosaltres sabem on seríem com a país si, tal com diu, aleshores no s’hagués equivocat.

Perquè el problema està en poder visualitzar clarament què hauria passat immediatament després de la declaració i els dies següents en cas d’haver proclamat la república en el moment que estava previst, el 10 d’octubre. Ningú no ho sap i es poden imaginar diversos escenaris possibles. Però és curiós que els qui critiquen el comportament dels nostres polítics per no atrevir-se a implementar la república proclamada, no s’atreveixen mai a parlar clarament

d'aquests possibles escenaris posteriors, es limiten a plànyer que els polítics no vagin fer allò que pertocava. Allò que pertocava, diuen, era proclamar la independència i sortir al carrer a defensar-la, però no acaben de dir mai com s'havia de fer, perquè no era qüestió només d'un moment, d'una gran manifestació, ni tampoc d'uns dies, sinó que la defensa s'havia de mantenir indefinidament contra la violència espanyola que es tornaria a produir. Com defensar-la? Protegint el nostre govern dia i nit, voltat de la gent i dels mossos contra els intents de segrest de la policia espanyola i la guàrdia civil? Sempre? Protegint el territori amb els mossos en contra de la policia espanyola i la guàrdia civil? Amb tots els mossos o només amb els fidels a la república? Perquè aleshores sí que hi hauria hagut violència i els podrien haver acusat de rebel·lió amb proves, no amb falsedats com ara sinó amb la llei a la mà. ¿Com hauríem pogut evitar que finalment els detinguessin i els jutgessin per rebel·lió, que també ha acabat passant però aleshores amb fets demostrables? Contra uns determinats nivells de violència de l'estat espanyol i el suport implícit de la Unió Europea, contra aquests dos factors conjunts, simplement no s'hi podia fer res. D'allò que se'ls pot acusar absolutament és de no haver previst aquesta possibilitat i de no disposar d'un pla de resistència en lloc de fugir o d'entregar-se mansament a la justícia de l'enemic. De la llei a la llei, deien. Potser eren tan innocents que es pensaven que amb això n'hi hauria prou? No, ens enganyaven, no havien previst res. Simplement pretenien, després de la votació que probablement tampoc no preveïen l'èxit que va tenir, quedar en un marc de força més favorable per la negociació amb l'estat espanyol.

11/05/2018

DELICTES D'ODI

Segons l'article 510 del codi penal aprovat l'any 2015, els delictes d'odi es poden aplicar a qui inciti a l'odi, discriminació o violència "contra un grup, una part d'aquest o contra una persona per raó de la seva pertinença a aquell, per motius racistes, antisemites o altres referents a la ideologia, religió o creences, situació familiar, la pertinença dels seus membres a una ètnia, raça o nació, el seu origen nacional, el seu sexe, orientació o identitat sexual, per raons de gènere, malaltia o discapacitat." Això és el que diu textualment el codi penal i estava pensat per evitar atacs a minories o grups socialment vulnerables, però la perversió actual del sistema judicial fa que els fiscals espanyols l'utilitzin, per exemple, per criminalitzar catalans que protesten per l'actuació de la policia espanyola i la guàrdia civil el dia u d'octubre. De manera que la policia espanyola i la guàrdia civil, grups armats fins a les dents que posseeixen el monopoli de la violència de l'estat, ara estan protegits per aquest article contra la llibertat d'expressió dels indefensos ciutadans que els paguen i als quals han atonyinat, segons la perversa interpretació que en fan els jutges. La perversió és completa, serveix exactament per al contrari de la seva funció. Per exemple jo, ara mateix, en aquest escrit, segons alguns fiscals no puc dir "fora les forces d'ocupació de Catalunya!", "fora la policia espanyola del territori català!", "fora la guàrdia civil del nostre país!", perquè puc ser acusat d'un delictes d'odi. De fet ho penso, ho diria però no ho puc dir i, per tant, ho he posat entre cometes per indicar clarament als futurs possibles jutges que només ho penso, que ho penso amb tota la meva ànima però que no ho he dit.

20/07/2018

LA RAÓ DE FONS DE L'EXISTÈNCIA DE PRESOS POLÍTICS CATALANS

Que hi hagi presos polítics catalans no és bàsicament degut al govern de l'estat espanyol ni als seus jutges, que també ho és, no els vull treure cap mèrit, sinó que sobretot és degut a la majoria d'espanyols, a la majoria de la societat espanyola, no dic pas que són tots els espanyols però sí que dic clarament que són una majoria d'espanyols, la majoria absoluta (en termes electorals) dels espanyols que veiem pels carrers d'Espanya i alguns dels espanyols que viuen a Catalunya que ho aproven. És la societat espanyola, no em canso de dir-ho. Si no fos així no es podrien entendre les campanyes electorals dels partits a les eleccions d'Espanya. I si no fos així, en democràcia, ni tots els governs d'Espanya ni tots els jutges espanyols prevaricant, no podrien fer-ho. Són els votants. Fa quaranta anys que votem, no fa només dos dies. Els partits polítics i el govern de l'estat espanyol, diuen el que diuen i fan el que fan pels vots. No podria passar a Bèlgica o al Regne Unit, per exemple, la societat no ho permetria. A més, en aquests països, després d'una actuació com la de la policia espanyola del dia u d'Octubre a Escòcia o Flandes, per exemple, haurien estat independents l'endemà mateix (no ho dic jo, ho diuen intel·lectuals i molta altra gent d'aquells països). Ras i curt, sembla que la majoria de la societat espanyola, ben informada o mal informada, que viu a Espanya o que viu a Catalunya sense distingir-la d'Espanya (aquest fets són irrellevants a nivell pràctic immediat), aprova o tolera que hi hagi presos polítics i exiliats catalans, que hi hagi gent que sigui a la presó i a l'exili a canvi dels seus propis interessos espanyols, reals o imaginaris, siguin del tipus que siguin. Un d'ells la sagrada unitat d'Espanya. És el franquisme sociològic romanent que persisteix, molt més a Espanya però també en la part de la societat catalana més espanyolista, que al mateix temps malmet valors adquirits en els camps de l'ecologisme, el feminisme, etc. És feixisme camuflat. Hem d'acabar amb la correcció política d'esquerres que, com que es tracta de la gent corrent, de la gent del carrer, no ho denuncia.

08/08/2018

CAP A LA REPÚBLICA

Hi ha opinions de bastants independentistes que consideren un fracàs el fet que els seus representants del govern democràticament escollit hagin d'anar a l'exili o bé afrontar un judici criminal (en el sentit, és clar, que els criminals segons la mateixa llei penal espanyola, són els jutges i els fiscals que priven a persones de llibertat sense causa). I ho és, no s'ha aconseguit fer efectiva la república (en aquelles condicions era impossible) i s'està patint una gran repressió per part de l'estat espanyol en diverses instàncies que, a més, complica expressament la ja difícil unitat de l'independentisme. Pensen que s'hauria d'haver defensat la república catalana a qualsevol preu en el moment que es va proclamar. Ras i curt, volia dir controlar el territori en contra de la violència que l'estat espanyol estava disposat a exercir. Però per fer això s'havia d'haver tingut tot preparat i no n'estava. Ningú no sap què hauria passat, en aquelles circumstàncies això era pràcticament impossible de realitzar amb èxit i ara tot seria en un altre escenari. Però era molt fàcil pensar aquestes coses des de casa meva, sense la gran pressió del govern en aquella situació, per una banda amb la policia de l'estat espanyol a punt d'actuar a qualsevol nivell, per una altra amb la gent de la CUP i ERC cridant "traïdors, traïdors ..." a la plaça de Sant Jaume i finalment amb el president del Consell Europeu, Donald Tusk, demanant públicament al president Puigdemont que no declarés la república. Tusk els va enganyar. No hi va haver cap mena de diàleg posterior. Entre altres coses, la república es va declarar amb veu baixa més tard i al darrer moment i es va evitar una altre engany que s'estava punt de produir, amb l'excusa d'uns suposats intermediaris que en

realitat negociaven la rendició total del govern. També s'ha de tenir en compte que aleshores, el conflicte de Catalunya era pràcticament desconegut a nivell mediàtic internacional. Ara, amb l'enorme descrèdit que suposarà aquest judici per l'estat espanyol, amb la meitat del govern legítim passejant-se lliurement per Europa, amb un govern autonòmic que, com a mínim, pot convocar eleccions en qualsevol moment i amb la gent de sempre disposada a sortir al carrer, sembla que encara podem avançar cap a la república. Sí, més a poc a poc del que molta gent pensava i sabent que serà difícil... però som molts, som intel·ligents i no ens han deixat cap més sortida. La resposta real de l'estat espanyol al problema de Catalunya és VOX.

02/02/2019

JUDICI ALS CATALANS

Avui ha començat el judici que canviarà la relació entre Catalunya i Espanya, sigui quin sigui el seu desenvolupament i la seva sentència. De fet, ja la ha canviada. Penso que la majoria dels espanyols, mediatitzats per la informació que reben, no s'adonen d'aquesta realitat. Amb tot allò que passat fins ara ja n'hi ha prou per afirmar que la sentència serà la que decidiran políticament els jutges i que el codi penal servirà per provar de justificar-la. Sigui la sentència que sigui. Encara que fos la nul·litat o l'absolució (que no s'ho poden permetre només per justificar la presó provisional) i tant si és de més o de menys anys de presó per als acusats, sabem que la sentència serà la més convenient políticament des del punt de vista dels jutges del TS, prevaricant sobre el codi penal tot el que sigui necessari per justificar-la. No serà exactament la que voldrien ells, que ho seria si no els mirés tot el món i no els miessin també els jutges europeus, perquè aleshores tot seria encara més barroer. Aniran una mica més en compte, encara que sigui només per prestigi. També saben que una sentència diguem-ne *tova* els afavoreix de cara a Europa i una sentència *dura* els afavoreix de cara a una gran part de l'opinió pública espanyola. Tot juga en aquest judici, menys la justícia. També el calendari electoral. L'únic que sembla raonablement segur és que voldran tenir els presos al carrer quan arribi la sentència final d'Estrasburg i, per tant, com a mínim també calcularan una mica el temps. Jo d'ells ho faria. Després, amb els necessaris recursos presentats al TC, aquest tribunal farà el mateix i retardarà tot el que sigui possible l'arribada de la resolució del recurs a Estrasburg. Ho sabem. Fins a la resolució d'Estrasburg passaran... sis, set, vuit, deu anys? Les preguntes són: ¿què farem els independentistes durant el judici? Manifestacions? I què farem quan es conegui la sentència? Més manifestacions? I després? Només manifestacions? No caldria perfeccionar una mica l'estratègia?

12/02/2019

LA GRAN OPORTUNITAT DELS IDIOTES

Veient la farsa del judici als presos polítics catalans, veient l'actuació de la fiscalia i de l'advocacia de l'estat que els volen acusar de rebel·lió com sigui, sense proves, veient també la indignitat de l'estat espanyol que va ser l'únic que va utilitzar la violència i que els acusa de violents, que els manté empresonats i que els demana decennis d'anys de presó, coneixent la mentalitat del tribunal, les mentides impunes dels testimonis de la fiscalia, etc. Veient tot això i més, se m'acudeix que aviat hi haurà tres eleccions importants, estatals, municipals i europees. No unes eleccions, sinó tres, en pocs dies. És una gran oportunitat per als idiotes. Hi

ha uns partits i uns polítics concrets que defensen un estat espanyol venjatiu, uns partits i uns polítics que ben aviat començaran a passejar-se per tot el país i per totes les televisions, uns aniran dient que volen tornar a aplicar l'article 155 a Catalunya i uns altres es passejaran sense dir-ho tan alt però amb la mateixa intenció de fer-ho... tal com ja van fer. I més. Molt més. La seva oferta política de fons ja l'han demostrada, no cal explicar-la més, consisteix en fer-se passar per demòcrates exemplars i aplicar la violència física i estructural contra la dissidència de més de dos milions de catalans. Amb el rei al capdavant. Cada partit hi posarà el seu nivell adequat de virulència contra Catalunya durant les campanyes, per atraure els vots. Això no és gens nou en la història universal. Sempre hi ha partits amb ofertes d'aquest tipus. Però ara hi ha una gran oportunitat per a tots ells i també per a vosaltres, idiotes catalans i espanyols. Aquests partits i aquests polítics ara violen els nostres drets, però si teniu una mica de sort aviat violaran també els vostres. Escolteu-los bé. Escolteu bé tot allò que us diran, els dies de campanya no us canseu d'escoltar-los. I per damunt de tot, pel vostre bé, feu allò que us demanen: voteu-los! Voteu-los, imbècils!

27/02/2019

FÀCIL

Hi ha policies, fiscals i jutges espanyols delinqüents que empresonen catalans indefensos. Ja ho poden vestir de la jurisprudència que vulguin, el fet és aquest. Ho fan perquè saben que en aquest estat espanyol no solament són impunes sinó que són condecorats i ascendits per fer-ho. Però a l'Europa del segle XXI, per imperfecta que sigui la Unió Europea, aquesta realitat és insostenible i cau com una llosa al damunt de la història contemporània d'Espanya. Ho canvia tot. Després de la sentència del judici als presos polítics i a la llarga, passaran coses... segurament coses a favor de la independència de Catalunya. Els fiscals i jutges espanyols acusen de violència homes i dones catalans innocents i pacífics, els mantenen empresonats, els demanen molts anys de presó i els condemnaran, suspeneu els càrrecs electes, violen les seves pròpies lleis, menteixen, amenacen i sabem que ho continuaran fent. És una realitat. Però hi ha una altra realitat i una pregunta. L'altra realitat és que nosaltres som molts. I la pregunta és simple: Els ho deixarem fer?

30/05/2019

UN ALTRE FRACÀS

S'ha perdut l'alcaldia de Barcelona per a l'independentisme. Ja podran justificar-se com vulguin, però s'ha perdut per culpa dels propis partits independentistes, per no presentar-se units. La Colau i el Valls no hi tenen cap culpa en això, volien el poder i el tenen. El problema és que la batllia l'hem perduda nosaltres mateixos, que ja portem molts errors i que no en podem fer més. Els espanyols es poden equivocar gairebé tantes vegades com vulguin que, amb el poder a les mans, sempre poden recuperar-se. Si no canviem radicalment no ens en sortirem. Això és una revolució democràtica a mig termini que encara no ha fracassat, però si no millora la unitat i el lideratge, la revolució fracassarà. Senyors de la cúpula d'ERC, a què es dediquen? Més ben dit, a què s'han dedicat des de la declaració d'independència, l'octubre del 2017? I els votants independentistes, no n'aprenen? Encara que, a vegades, sense guanyar realment es pensen que guanyen. En canvi, aquests votants fan una cosa bé des que tot això va començar,

no deixar de votar i votar sempre un partit independentista, que ja és molt. Potser és gairebé tot. Però si ells volguessin, si els votants volguessin, els partits s'haurien d'unir. Per exemple, els polítics de la *CUP* a mi em són molt simpàtics per tot allò que lluiten i si em deixés portar pel cor o simplement per la seva filosofia els votaria. Però no ho puc fer perquè són un desastre polític i estratègic. No es tracta de ser simpàtic sinó de guanyar la República. I la *CUP* és un partit que mai no s'ha volgut unir amb ningú, que no ha volgut tenir mai responsabilitats de govern, que menysprea sempre olímpicament qualsevol centre polític per aconseguir la independència sense el qual serà impossible, que fins i tot rebutja parcialment unir-se al Consell de la República que és una entitat privada situada a l'estranger per avançar cap a la República! És un desastre per a la política internacional que és la independència. Doncs bé, hi ha votants sistemàtics de la *CUP* que després se'n van a les manifestacions a cridar: unitat, unitat! I portem dues eleccions perdent els seus vots, les espanyoles i les municipals de Barcelona. És un desastre per a l'independentisme, però també es va veient cada dia més clar que la cúpula d'*ERC* va decidir, en algun moment, que de tot això de la independència ja en parlàvem més endavant, que la seva lluita era per l'hegemonia autonòmica. L'únic dubte que ens pot quedar és si va ser abans del 27 d'octubre o després. Potser molt abans. Tota l'ala funcional del *PDeCAT* lluita simplement per no perdre les cadires, que la independència no va amb ells. I tots els militants que són càrrecs de l'administració que en depenen. Qui no ho vulgui veure té un pa a l'ull. A veure com sortim d'aquí, si és que en podem sortir. *ERC* vol destruir el centre del catalanisme polític per veure si se'n queda un bon pastís i el *PDeCAT* no ha estat mai prou per la feina. Políticament, ens queda Puigdemont a Bèlgica.

16/06/2019

LA MANCA D'UNITAT DELS PARTITS INDEPENDENTISTES

És un desastre. Ja ho poden provar de justificar com vulguin. Des de tot arreu de l'independentisme, es critiquen els pactes als ajuntaments i els pactes a la Diputació de Barcelona, però el mal no són els pactes, després de les eleccions sempre hi ha una aritmètica parlamentària que pot ser enverinada, el mal és abans dels pactes, el mal és la manca d'unitat que ha portat aquesta aritmètica, a aquesta disgregació i a aquesta pèrdua de força unitària. Però de qui és la culpa? De tots els partits independentistes? I els votants, què hem fet els votants? Perquè després els partits juguen amb l'aritmètica que els hem concedit. La *CUP* que, amb molt pocs diputats va fer caure el president de *Junts pel Sí*, Artur Mas, quan els dos partits independentistes majoritaris anaven units, que en la mateixes circumstàncies va estar a punt de fer caure el seu successor, Carles Puigdemont, en negar-se a aprovar els pressupostos pactats pels altres dos partits independentistes, que tampoc no va facilitar els darrers vots que faltaven per a la presidència de Jordi Turull, just el dia abans d'entrar a la presó, etc. ¿pot retreure alguna cosa als altres dos partits? Jo diria que no. Però els seus votants clamen per la unitat! És un cas d'estudi psicològic. Són minoritaris, però els seus pocs diputats al parlament eren, i encara són, essencials per a l'independentisme. I el *PDeCAT*? O hauríem de parlar de l'antiga *Convergència*? O de la nova *Crida*? O de *JuntsxCat*? Potser seria millor parlar només de Puigdemont? Potser una mica de tot. L'antiga *Convergència* mai no ha estat al capdavant de la independència, però en un moment determinat, probablement obligada per la deriva social i la deriva política dels seus votants, va fer un pas essencial per aconseguir-la: el partit central de l'espectre polític català es va posar a favor de l'independentisme, de la mà d'Artur Mas. Això feia por a l'estat espanyol. Sense això, la independència és i serà sempre impossible. Però es va trencar la coalició amb *Unió* i ara la marca *JuntsxCat* està lluitant per no tornar-se a trencar per la dreta més autonomista del *PDeCAT*. I d'aquí tot un ball de sigles i de noms, amb

la creació de la *Crida*, que no és un partit, que no vol agrupar sigles sinó persones, i que es pot constituir en partit de manera immediata amb una consulta als seus associats. Són maniobres per a salvar-se com a partit i, al mateix temps, atraure votants d'ERC. Al darrere hi ha Puigdemont que jo diria que és, entre el polítics, qui ha fet més per la unitat. Sense èxit. Puigdemont va oferir a Junqueras anar de número dos a les eleccions europees. I a la *Crida*, que de fet és una creació seva, hi ha una presidència, Jordi Sánchez, i una vicepresidència, Toni Morral, dels quals no es pot dubtar de la seva procedència de l'esquerra política. Però tot això a ERC no li importa. Es tracta de negar-se a qualsevol proposta. Encara que tota la direcció de la *Crida* fos el comitè del partit comunista xinès en ple, dirien el mateix que va dir l'Ernest Maragall just l'endemà de la seva fundació: “es la *dreta* que es reorganitza”. Ho va acabar tot amb una sola frase. ERC, després de les eleccions del 21 de desembre del 2017, i ja abans, en negar-se en rodó a qualsevol reedició del pacte de *Junts pel Sí*, és la gran responsable de la desunió de l'independentisme. I encara més, després, quan havent perdut aquelles eleccions que es pensava que guanyaria, també es va negar a forçar el nomenament de Puigdemont com a president. Aquests van ser els punts més visibles, del gir d'ERC cap a l'autonomisme hegemònic que ara persegueix per damunt de qualsevol altre objectiu. Ernest Maragall va explicar a la BBC que *no som prou gent* per a la independència (quan se'n van adonar d'això?) i que s'ha d'*ampliar la base* (derivant cap a l'autonomisme?) Potser es van adonar que no érem prou per la independència (ni que fóssim el 100% l'estat espanyol la concediria!) just després de forçar fins al darrer minut la declaració d'independència amb l'amenaça de sortir del govern si no es feia? Abans no? Potser s'ha d'ampliar la base cap a l'esquerra espanyolista acceptant la pèrdua definitiva de la llengua per atraure votants? I amb tot això, els de la cúpula d'ERC van repetint que ells són l'*esquerra* de sempre però cedint al xantatge i movent-se cap a una futura esquerra reaccionària institucional depenent de l'estat espanyol com el PSOE. Quan els seus votants s'adonin de la veritat potser serà massa tard. Massa tard per a ERC i potser també massa tard per a la independència. A nivell polític, per als independentistes, ens queda Puigdemont i el *Consell per la República*.

10/07/2019

EL DESASTRE DELS POLÍTICS INDEPENDENTISTES CATALANS

Els polítics en l'arena política són com els generals en l'arena militar. Si s'equivoquen en les seves decisions pot desaparèixer una cultura sencera per més arrelada que estigui, tal com pot passar si es perd una batalla militar decisiva. Darrerament els polítics independentistes han fet dues *jugades mestres* que han acabat amb la pèrdua de l'Ajuntament de Barcelona, que amb la unitat s'hauria guanyat, i la cessió de la Diputació de Barcelona, que amb la unitat també s'hauria guanyat. Encara els falta la tercera, una *jugada mestra* molt important, potser la més important de totes: Convocar eleccions en el moment més oportú, per tal d'anar-hi per separat amb les excuses de sempre i aconseguir, amb la posterior política de pactes, que Miquel Iceta o un equivalent, sigui president de la Generalitat de Catalunya. Els actuals polítics independentistes catalans són com nens que es barallen per qualsevol cosa, mentre els mestres-jutges també els van castigant per qualsevol cosa, al pati d'una escola feixista dirigida per VOX.

11/07/2019

UNA MICA DE FÀSTIC

És el que avui he sentit en escoltar els discursos dels tres principals partits polítics independentistes cridant a la mobilització massiva de la població. Perquè el dia 1 d'octubre de fa dos anys, la població mobilitzada els va posar a les mans un tresor de cara a la consecució de la independència i durant aquests dos anys s'han dedicat a malversar-lo. Això sí que és malversació. I ara, després de tot l'espectacle que estan fent, tornen a cridar la població a la mobilització. Segur que ho farem. Ens mobilitzarem, és clar, però ens haurem de cuidar de no fer-ho a favor d'ells, sinó que ho haurem de fer sempre a favor nostre. No sé com, però haurà de ser així. Quan parlo de la malversació d'aquest tresor no em refereixo mai als accelerats dies del novembre del 2017 sinó als dos anys posteriors. Aquells dies de novembre del 2017 hi havia massa acceleració, s'havien de prendre decisions ràpides i els errors que es varen produir em semblen relativament comprensibles en aquella situació (perquè els errors importants ja s'havien fet abans). En canvi, després, hi ha hagut sempre molt de temps per pensar i decidir, però han acabat decidint sempre que anaven separats a qualsevol de les eleccions posteriors que hi ha hagut. Cada un dels partits té la seva particular culpa, però n'hi ha un, ERC, que va forçar la declaració de la independència del novembre del 2017 per després dir immediatament que volien anar separats a les eleccions imposades pel govern central del 21 de desembre d'aquell mateix any, perdre-les quan les pensaven guanyar, negar-se aleshores a invertir el president Puigdemont i després, entre moltes altres coses, dir de seguida que a Catalunya no hi ha prou independentistes per a fer la independència. Com ho podien dir si l'1 d'octubre s'havia guanyat un referèndum organitzat per ells en part, amb un 43% de participació i el 90% de vots a favor? No a cau d'orella, no, sinó a la BBC. Quants hem de ser? I per a què serveixen aleshores els referèndums? (El referèndum consultiu per a la Constitució Europea a l'estat espanyol de l'any 2005 es va aprovar amb un 42% de participació i un 77% dels vots a favor!) I l'estratègia de la cúpula del partit, abonada per l'unionisme, seria tornar a l'autonomia per *eixamplar la base* a la llarga. Tots sabem, com a mínim els qui no ens mamem el dit, que aquí hi ha altres coses. És una mena de rendició pactada, que probablement ja hi era molt abans. Espero que el seu electorat, que sí que és independentista, els passi la factura corresponent sense deixar de votar partits independentistes. Atents als resultats d'aquestes eleccions que ja veiem a l'horitzó. Però ERC, a més, controla en la pràctica els mitjans de comunicació subvencionats de Catalunya que són els de més audiència.

01/10/2019

PACIFISME I ALDARULLS

Després de la sentència als presos polítics, a Catalunya s'ha viscut una setmana amb manifestacions pacífiques de centenars de milers de persones a tot el país i també amb aldarulls públics que han estat reprimits per la policia amb innecessària violència (més de 500 ferits, alguns de greus, quatre amb un ull perdut, uns dos centenars de detinguts, més de vint d'empresonats...) A la policia catalana, els mossos, en aquest moments, degut a les amenaces de repressió amb el 155, la cadena de comandament és pràcticament la policia espanyola, per això el ministre d'interior espanyol diu sempre que ho fan molt bé. Però una cosa és encendre focs amb el mobiliari urbà i llançar objectes contra la policia i una altra cosa és que un cos de funcionaris armats fins a les dents es dediqui a reprimir els nostres joves desarmats amb una violència totalment innecessària, a mutilar-los llançant bales de goma i després a mentir amb proves falses en els atestats per justificar-se i poder empresonar-los. Com sempre han fet durant molts segles i encara que en aquest moment sembli estrany, a Espanya no deixen cap

via oberta: l'estat espanyol té la força bruta, la fa servir i no vol saber res més, vol guanyar d'aquesta manera. Fins ara, com era lògic per la correlació de forces, ho havien aconseguit, Catalunya havia resistit però sempre havia perdut. En canvi, aquesta vegada hi ha telèfons mòbils i Catalunya podria vèncer, vèncer democràticament, però vèncer. Qui sap si, al segle XXI, l'estat espanyol ha fet un mal càlcul.

19/10/2019

LA SOCIETAT FEIXISTITZADA

Cal escoltar bé el discursos dels caps de llista dels partits polítics que es presenten a les eleccions espanyoles per adonar-se de tot allò que han d'arribar a dir contra la realitat de Catalunya perquè els espanyols els votin. És en aquests discursos de la campanya, on els candidats van assessorats per captar la major quantitat de vots possible sense cap altra estratègia dominant, on es veu bé la situació de la famosa *finestra d'Overton* de la societat a la qual es dirigeixen (pels qui no estiguin avesats a aquest concepte, simplement situa el desplaçament de la majoria social en l'eix esquerra-dreta). Espanya no és una abstracció, Espanya està formada per espanyols. Aquest concepte tan senzill sembla que sempre s'oblida en favor d'una correcció política que parla de *l'estat espanyol* com una entitat abstracta que, ves a saber per què, sempre fa les coses de manera autoritària fins que no pot més i és derrotat, com ha demostrat en tota la història. I derrotar-lo ha estat sempre l'única solució possible per als qui s'hi oposen i no volen ser bàrbarament explotats. L'abstracció de *l'estat espanyol* de la realitat, com una entitat diferenciada de la població per poder blasmar-lo, és simplement una mentida interessada i compassiva repetida *ad nauseam*. La majoria actual dels espanyols, no tots evidentment, però sí la majoria electoral i social, són de tarannà profundament autoritari i una gran part d'ells clarament feixistitzada. Només cal veure també el perfil dels vots i dels votants en les eleccions a Espanya i comparar-lo amb els de Catalunya. I sobretot també tenint en compte, a dins de Catalunya, els vots dels qui diuen que se senten catalans i els vots dels qui diuen que se senten espanyols. Potser serà degut als diaris que llegeixen i a les televisions que miren, pobres? A la influència dels poders fàctics de l'estat espanyol, pobrissons? Doncs sí, segur. Però potser serem el primer país a la història que, amb la nostra proverbial capacitat de pacte o de submissió, ja no sé què és, encara serem capaços de preguntar als colonitzadors que estan a punt de destruir-nos: -Perdonin, vostès ja estan ben informats?

08/11/2019

EL PRESIDENT JUTJAT

Avui el President Torra s'ha assegut al banc dels acusats per no haver despenjat a temps una pancarta al palau de la Generalitat amb un llaç groc, demanant la llibertat dels presos polítics i desobeint la junta electoral espanyola. És un altre judici polític, amb els que hi estem acostumats darrerament, en aquest cas un judici polític per gairebé no res i destinat a inhabilitar el president de la Generalitat de Catalunya. Les darreres paraules, el seu discurs final davant el tribunal ha estat esplèndid. Ha tingut una actitud que no varen tenir els presos polítics imputats pel referèndum de l'u d'octubre del 2017, potser pensant encara en la possibilitat d'un judici mínimament just. Estic segur que els seus discursos, a hores d'ara, serien

molt més contundents. El president Torra, en canvi, ha atacat directament la línia de flotació de la justícia espanyola i ha dit als membres del tribunal que, en realitat, la condemna que li imposin serà la seva pròpia condemna. Ha acabat amb un *Visca Catalunya lliure!*, un país on seria possible un altre tipus de justícia i un millor compliment de la voluntat dels electors. Des de l'establiment de la Mancomunitat i la posterior restauració de la Generalitat, des de començaments del segle XX fins ara, dels dotze presidents d'aquestes institucions incloent el president Torra, només els dos socialistes relativament recents i amb lligams amb el seu partit estatal, Maragall i Montilla, s'han lliurat de la repressió formal espanyola. Els altres deu han estat jutjats per la justícia espanyola, empresonats o exiliats per motius polítics. I un d'ells, Companys, jutjat sumàriament i afusellat pel franquisme. Sembla que s'hauria de concloure que els presidents catalans i, per extensió, els catalans que els voten, són delinqüents polítics compulsius o estan més aviat tocats per la tramuntana. Perquè o bé és així, o bé resulta que el president sempre hi ha algun moment en el qual es posa a favor del seu país colonitzat i sofreix la repressió de la metròpoli. I aquest darrer argument és una mica més convincent.

18/11/2019

LA RENDICIÓ

Quin visible interès té la cúpula d'ERC en rendir-se d'una punyetera vegada a l'estat espanyol! És que ni ho prova d'amagar. Quin interès en oblidar el més important que s'ha fet per la independència de Catalunya aquests darrers anys per tal de poder tornar a una autonomia que li permeti, a més, governar la comunitat autònoma! I quins són els seus altres motius? No els sabem tots, encara que en podem imaginar un alguns: pactar els indults, acabar amb la competència de Puigdemont i acabar amb la lluita immediata per la independència per tornar a una autonomia en la qual puguin governar, mantenir els sous i els càrrecs dels militants. Això, en aquest moment històric, és el mateix que acabar amb la possible independència de Catalunya a mitjà termini i ajornar-la *sine die*, amb un *Junquerisme* com si fos un nou *Pujolisme*. I aleshores ja veurem... Com ho podrà fer, però? Com podrà enganyar la majoria dels seus votants? O potser al final no podrà i haurà de renunciar al seu pla? Aquest és el seu gran dilema, no la negociació de la investidura en si mateixa que, de fet, podria ser molt simple. I ho és. En la investidura d'un president del PSOE, ara els independentistes tenen la paella per mànec. Es tractaria de dir al PSOE que o bé reconeix el dret d'autodeterminació de Catalunya amb un referèndum o que ja s'ho faran. És impossible per a ells, oi? Oi que ells mateixos s'ho han fet impossible perquè aleshores els seus votants espanyols no els votaran? Doncs molt bé, que s'espavilin ells i els seus votants espanyols. Que vagin fent votacions o pactes entre ells. Si guanya el PP que guanyi. Els catalans de Catalunya, és a dir, la majoria de la societat catalana s'ha despertat d'un malson. Parlo de la majoria de la societat catalana, no dels espanyols que simplement viuen a Catalunya, que diuen que són espanyols i que la llengua, la història i la cultura catalana els importen el mateix que un rave si no és que les odien directament i, en conseqüència, voten partits que les volen destruir i que aspiren a la presidència de la Generalitat de Catalunya. La majoria de la societat catalana a la qual em refereixo, doncs, s'ha adonat que a Espanya se l'ha de guanyar, que no hi ha cap més solució. Com es pot fer? Doncs a tot arreu, al carrer, al govern, a la presó i a l'exili. Fent aquesta Espanya ingovernable, fent aquesta Espanya impossible. Ara podem fer-ho. I si no guanyem ens esclafaran igual, amb pactes i sense pactes. Però la cúpula d'ERC i els seus funcionaris tenen uns altres interessos que, per cert, també coincideixen, no precisament amb la cúpula de JuntsxCat sinó més aviat amb funcionaris del PDeCat en actiu provinents de l'antiga Convergència. Ens faran perdre molt de temps però al final serà la societat catalana que els

obligarà a abandonar la política o a arriscar-se, costi el que costi. I ERC que vagi molt en compte, perquè la gent cada cop desconfia més dels polítics i aquesta trampa li pot sortir molt cara.

21/11/2019

DIA DELS INNOCENTS

Perquè els diputats d'ERC acabin donant suport a la investidura de Pedro Sánchez, haurien de trobar una fórmula literària per poder fer públic un document final que no incomodés excessivament la majoria de votants espanyols de tots els partits i que, al mateix temps, enganyés l'electorat d'ERC. No és fàcil, però és possible, emparant-se en el fet que les negociacions reals són secretes. La posició d'ERC en la negociació es podria resumir en aquesta frase inventada i dirigida a Pedro Sánchez : "Fes qualsevol cosa que puguem vendre als nostres electors i t'investirem". Ells saben que Pedro Sánchez no complirà els acords, siguin els que siguin. Aquesta fórmula és l'únic que realment importa en la negociació, en la qual la cúpula d'ERC hi està totalment interessada per després poder governar com a força hegemònica a Catalunya, provant de destruir el lideratge de Puigdemont i si cal pactant amb PSC i Comuns. Per a ells, la independència passa a millor vida, per més que s'esforcin en proclamar-la als quatre vents, simplement perquè ho necessiten dir als seus votants. Per això ja sofreixen protestes dels CDR. Veurem, res encara no és segur... Però sembla que finalment Pedro Sánchez *es deixarà investir* per ERC. Llàstima que no ho hagin anunciat avui, que era un dia emblemàtic perquè ERC pogués explicar als independentistes tot l'abast del pacte.

28/12/2019

ES PODIA FER PITJOR?

S'havien fet coses malament per part dels partits, segur, però potser mai Catalunya no havia estat tan a prop de la independència (o d'una cosa semblant) com ho va estar a finals del 2017, si després s'hagués continuat en la mateixa línia i amb la unitat política dels independentistes. L'ajornament, de fet, ja va quedar clar el 21 de desembre del 2017, a les eleccions al parlament de Catalunya convocades il·legalment per l'estat espanyol, quan ERC es va negar a anar amb JuntsxCat en una candidatura única perquè, entre altres coses, es pensava guanyar-les. Les va perdre i després també es va negar a forçar la investidura de Carles Puigdemont i la restitució del govern anterior que era el legítim. Des d'aleshores tot han estat concessions a la repressió i derrotes jurídiques per a l'independentisme, derrotes il·legals però derrotes, amb l'excepció d'algunes decisions de la justícia europea. En el moment actual, amb la nova decisió d'ERC de facilitar la investidura a Espanya del candidat del PSOE, l'ajornament s'ha fet evident. Si la societat catalana és incapaç de reaccionar a les urnes a les pròximes eleccions, aquest ajornament serà per a molts anys. O per a sempre. A vegades penso si es podia fer pitjor la gestió del camí cap a la independència per part dels polítics dels partits independentistes després del referèndum de l'1 d'octubre del 2017. I arribo a la conclusió que sí, que encara es podia fer pitjor, però no gaire pitjor. Després d'uns quants segles d'evidències que l'estat espanyol vol destruir Catalunya com a tal, després que els espanyols sempre ens han guanyat per la força bruta perquè senzillament són més i també disposen de més força estatal i militar, després que en les derrotes sofertes hagin fracassat tots els pactes posteriors que s'han fet

degut als incompliments flagrants de l'estat espanyol, l'un darrere l'altre, després que cada pacte hagi comportat un retrocés en els drets civils dels catalans, encara que una precària burgesia i el poble ras han resistit al llarg dels segles mantenint com ha pogut la llengua i la cultura, després de tot això... ara, en el moment que la gent de Catalunya, i em refereixo bàsicament a la gent del carrer que va votar l'1 d'octubre, ha posat l'estat espanyol contra les cordes amb un referèndum democràtic, després d'aquesta victòria que no havíem aconseguit en centenars d'anys, en lloc de plantar-nos per veure si podem acabar de guanyar, n'hi ha que decideixen malbaratar-la acceptant la repressió normalitzada i, ja com a perdedors, també decideixen provar una estratègia que sembla que mai no havíem provat: pactar! La veritat és que a vegades penso si els catalans ens mereixem realment la independència i no sé que respondre, ara mateix probablement diria que no. Un nen de sis anys s'adonaria que amb l'estat espanyol només hem de pactar després de guanyar d'alguna manera, sigui com sigui, perquè si perdem acabaran amb nosaltres però si pactem com a perdedors també, potser una mica més lentament però també. I és impossible guanyar la república si, després de la primera gran batalla guanyada i al davant de la derrota parcial amb la repressió posterior, més de la meitat dels generals que comanden l'exèrcit de diputats independentistes electes, decideixen rendir-se i pactar com a perdedors, dient que encara no hi ha prou número proporcional d'independentistes i pensant que aquesta és la millor manera que els tornin a votar a les properes eleccions. Crec que s'equivoquen en tot. I la independència ens l'hauré de pintar a l'oli.

28/02/2020

LA PROVA DEL COTÓ

Aquest procés d'independència, iniciat de debò a partir de l'any 2010 i que té un dels seus punts àlgids el primer d'octubre del 2017, serà també l'indicador determinant de la vitalitat del poble de Catalunya. Després del que han fet darrerament des d'Espanya: després de consentir un atemptat islàmic a Barcelona, després de pegar-nos i mutilar els nostres joves, després de cridar "a por ellos" des del rei fins als policies rasos condecorats i aclamats per multituds, després de sentir-los mentir descaradament i sense parar des de tots els faristols i des de tots els mitjans de comunicació segrestats, després d'empresonar els nostres líders democràtics pacífics i de jutjar-los en judicis ignominiosos que fan vergonya aliena, després de provar de deixar-los sense patrimoni, després de mentir impunement als judicis, després de jutjar també la cúpula de la nostra policia per haver protegit els ciutadans, després d'engegar represàlies judicials contra més de dos mil independentistes pacífics, després d'inventar-se causes de terrorisme contra ciutadans indefensos, etc... i tot això emmarcat després d'uns quants segles de repressió ben documentada. Mentre molts dels polítics independentistes actuals simplement proven de mantenir els escons dels seus partits i no són capaços de gestionar el llegat de la gent que va votar el primer d'octubre, si aquesta mateixa gent no reacciona una altra vegada de manera contundent als dos llocs que pot fer-ho, al carrer i a les urnes, per obligar els nostres polítics a fer front a l'estat espanyol, si simplement tornem a votar una altra legislatura autonòmica i després una altra, si no som capaços en pocs anys de foragitar els nostres polítics que es rendeixen mentre fan pactes que saben que no es compliran mai, si no som capaços de deslliurar-nos d'aquells que en lloc de plantar cara a l'estat espanyol es dediquen dissimuladament a blanquejar-lo, si no reaccionem als ulls d'una Europa que ens mira, que és completament imperfecta però que ens mira, perquè si no fos així ja ens haurien massacrat, si no som capaços de reaccionar com a poble en aquest context... Serà la prova del cotó, perquè aleshores voldrà dir que definitivament la repressió secular i el

mestissatge provocat del país han triomfat, que no ens mereixem una independència que ja no tindrem mai i que a mitjà termini probablement serem destruïts com a nació i com a cultura convencional. I que potser hauríem d'aprofitar la nostra vida per dedicar-la a una altra cosa més útil. Si és així, que espero que no ho sigui, encara podríem apostar fort per la llengua en unes condicions precàries ja consolidades i per fomentar la nostra potent cultura en el món de la comunicació virtual de segle XXI que ho està canviant tot.

08/03/2020

2010-2020 FI D'UN PROCÉS I COMENÇAMENT D'UNA ALTRA COSA

Haurà durat una desena d'anys, els de la segona dècada del segle XX. Des de la sentència del tribunal suprem espanyol contra l'estatut de Catalunya que l'inicia, fins a l'aparició del coronavirus, just després de la visita de Puigdemont a Perpinyà i abans de les eleccions que hi haurà probablement aviat, les quals tancaran aquesta etapa amb una nova correlació de forces al Parlament. El cicle, que continuarà, ja s'hauria tancat parcialment d'alguna manera amb la gran importància de la primera visita del President de l'exili a Perpinyà, a Catalunya. Els fets polítics més significatius protagonitzats pels partits independentistes aquests dos darrers anys, hauran estat les baralles per les cadires, baralles entre ells i baralles internes després de la frustrada declaració d'independència del 2017, malmetent el llegat de l'1 d'octubre. Encara no sabem les estratègies finals dels partits de cara a les eleccions i encara no sabem les decisions prèvies que prendrà Puigdemont que seran importants. Aquestes eleccions que haurien estat ideals per presentar una llista de país amb tots els partits independentistes i la societat civil, probablement seran unes eleccions temibles per a l'independentisme degut a l'enfrontament dels partits. Però després, sigui quin sigui el resultat, Catalunya continuarà el seu camí cap a la independència o, com a mínim, cap a un canvi radical de la relació de Catalunya amb Espanya. Potser hi haurà una acceleració cap a la independència o un estancament, sobretot degut a la posició d'ERC que no és la que s'hauria d'esperar d'aquest partit històric en aquest moment històric. I si això és vol considerar *un procés*, ja serà *un altre procés*. Però Catalunya haurà de partir d'una victòria democràtica i d'unes mobilitzacions que li aportin el suport de la comunitat internacional, perquè si no és així qualsevol negociació real serà impossible (tal com ho és ara la proposada per ERC i el *gobierno* de l'estat espanyol, que és només una cortina de fum que afavoreix els interessos d'Espanya). En qualsevol cas, des del parlament, des de l'exili, des de les mobilitzacions al carrer i amb la pressió internacional, al final caldrà fer un referèndum. Però penso que, després del gir que ha fet ERC cap al retorn a l'autonomia aquests darrers anys, ja serà tot en un altre paisatge.

28/03/2020

QUE TU ETS D'ESQUERRES, IMBÈCIL!

Si ets independentista de veritat, quan hi hagi noves eleccions no votis mai Puigdemont i els seus, els qui siguin aleshores, que sempre seran *de dretes*! Encara que a vegades no ho sembli, encara que Puigdemont està molt més escoratat a l'esquerra que l'ala més esquerrana del partit demòcrata dels EUA i que també, a vegades, sembli estranyament molt més a l'esquerra que els laboristes de l'UK. Encara que després de sofrir no sé quantes escissions per la seva dreta sembli un partit homologable a qualsevol patit socialdemòcrata europeu i fins i tot

revolucionari en aspectes concrets d'autodeterminació dels països sense estat. Però segons els altres partits ell i els seus són *la dreta* real del país. De fet, la dreta a Catalunya no és VOX, no és C's i no és el PP, que no estan prou arrelats aquí. I tampoc no és el PSC encara que estigui sempre d'acord amb el PSOE i els tribunals espanyols prevaricadors, perquè el PSC sí que és d'esquerres per molt que a vegades no ho sembli. I els Comuns encara més, és clar. Aquests partits sempre han estat d'esquerres des de la seva fundació, aquí no hi ha dubte, només cal mirar la història i no cal dir res més. Són d'esquerres, són els *bons*. No hi fa res que, de fet, neguin el dret a l'autodeterminació de Catalunya, perquè en el fons Catalunya no és una colònia en sentit estricte. Tot això, en el fons, són coses menors i si tothom fos d'esquerres ja seríem independents com si res, el problema a solucionar és sempre *la dreta*. I *la dreta* real a Catalunya és Puigdemont i els seus, perquè n'hi ha molts que vénen de la vella Convergència i no han fet net. I encara que les eleccions d'aquesta època de la història de Catalunya són una mica diferents de les *normals*, per dir-ho d'alguna manera, no et deixis enganyar i no els votis per més que alguns companys teus sembla que diuen que ho voldrien fer, pensa que al darrere del seu nom s'hi amaga tota *la dreta catalana* real. També saps que, en el fons, el problema és la revolució independentista, que només es podrà fer des de l'esquerra. Podries votar la CUP com potser ja vas fer, que està plena de marxistes dels antics, dels bons, dels de sempre, que aquests sí que són d'esquerres, que aquests sí que tenen collons, que varen enviar el Mas a la paperera de la història contra tots els altres (en un empat a 1515! en votació interna de 3.030 delegats, comptant els infiltrats, amb decisió posterior en el seu *comitè central*, ho recordes?) i ho varen canviar tot, que van tornar a fer el mateix amb el Turull que havia de ser investit president i que va ser empresonat immediatament. Només per pocs vots seus que faltaven sobre els més de seixanta dels altres independentistes del Parlament que aleshores sí que anaven units. I que, entremig d'aquests dos casos, ho volien fer exactament igual amb Puigdemont i els seus pressupostos, però al final el varen perdonar, ningú encara no sap per quina raó. I tothom diu que són el partit més coherent, és clar, perquè no van cedir mai en res, que és el que s'ha de fer. Només per pocs escons, mira que era difícil, però es varen saber mantenir contra tots els altres independentistes, encara que els seus votants sempre que surten al carrer demanen la unitat dels altres perquè ells no s'uneixen mai amb ningú per criteris morals, en una demostració de coherència històrica. Potser també podries votar ERC que vol pactar amb els unionistes d'esquerres i després ja farà la independència, quan tingui més escons i ja no depengui dels altres, quan entre tots siguem més, encara que haguem de parlar tots en castellà que això ara tampoc no té tanta importància, perquè el fet realment important és que no som prou i que si volem ser independents s'han de convèncer els espanyolistes que viuen a Catalunya, perquè per a nosaltres els referèndums que es guanyen amb més d'un 50 % de vots no val com a tots els referèndums del món, que en les nostres condicions hem de ser molts més i aleshores sí que serem independents, però haurem de tenir paciència un parell de legislatures amb el tripartit que potser faran amb el PSC i els Comuns per atraure a la independència de Catalunya els unionistes d'esquerres. 60, 70, 80 % ? No, a l'estat espanyol potser encara no en tindrien prou. Tot per ampliar la base i aleshores potser... ja seran el partit català hegemònic. Encara que en alguna d'aquestes legislatures, si no els surten ben bé els comptes, hi ha el perill que haguem de suportar l'Iceta o un equivalent, de president de Catalunya. Després hi haurà l'avantatge que el Junqueras ja haurà sortit de la presó. Però sobretot no votis mai Puigdemont i els seus, que al darrera sempre hi ha amagat el Pujol i la seva família, el *Pujolet* i el *tres per cent*, l'ancestral corrupció del *tres per cent*, sobretot pensa en això... I en més coses que en qualsevol moment tornaran a sortir, com els comptes a Suïssa del Mas i del Trias, que ara ja no se'n parla. Si fóssim independents, tots aquests tornarien a fer el mateix que feien sempre. Són ben a prop del Montull i el Millet, per exemple, que aquests sí que els han ben engarjolat. Tots aquests són iguals. Tu saps que la independència, si no és per canviar completament el país no val la pena, per continuar com sempre no val la pena, per més que diguin que volen ser com Suïssa... on vas a parar, a Suïssa són rics i han de ser tots *de dretes* per força. A més, encara que volguessis votar Puigdemont,

també saps que al final realment no podràs perquè tu ets d'esquerres, sempre has estat d'esquerres i sempre seràs d'esquerres. Mai no podries justificar davant dels teus amics que has votat Puigdemont i els seus, que són *la dreta* de Catalunya, perquè tu saps que els altres partits espanyols de dretes a Catalunya no importen, que aquí no arrelaran mai amb força, C's, PP, VOX... Al darrere del lideratge de Puigdemont hi haurà sempre *la dreta real* que s'ha de combatre, els catalans del Pujol i els del Mas, encara que per amagar-ho sempre diuen que Puigdemont és el president legítim destituït... I saps que la independència de Catalunya serà d'esquerres o no serà. Doncs no serà, Torras i Bages! Amb gent com tu no serà mai! Imbècil, imbècil i imbècil!

18/06/2020

LÍRICA*

Els catalans som molt aficionats a la lírica. *Podran mirar-nos als ulls?* Després del judici de la vergonya, alguns polítics catalans han fet servir aquesta pregunta suposadament retòrica referint-se als polítics espanyols unionistes. Tot l'honor pels nostres pels nostres presos i exiliats, però aquesta pregunta revela una de les nostres febleses que és la de suposar que ells es comportaran com ens comportaríem nosaltres. La pregunta no és simplement retòrica perquè es pot respondre, per exemple, així: és clar que ens mirarien als ulls, ho farien amb molt de gust i sense cap problema mentre encara aprofitaven per trepitjar-nos un ull de poll, però no podran encara que vulguin, perquè ells ja no poden veure els nostres ulls des de fa molt de temps, degut a la cortina del seu mateix pixum que ens baixa com una cascada per la cara, dels segles que fa que se'ns estan pixant a sobre.

**Just unes hores després després d'escriure aquesta nota he llegit casualment que uns feixistes s'havien pixat físicament damunt del monument a Companys, al Tarròs, el seu poble natal.*

29/06/2020

DOS SOMNIS SOBRE LA POSSIBLE INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

La història diu que, sense comptar les desfetes de 1707, 1714 i del 1939 perquè eren en un altre context, amb aquesta vegada hem provat de trencar formalment la submissió a Espanya sis vegades. I no ho hem aconseguit. Ara, en aquest intent, que a mitjà termini encara es manté en circumstàncies probablement més favorables que els anteriors, tinc dos somnis recurrents i contradictoris. Primer somni: votem a qui hem de votar, avancem cap a la independència, rebem quatre hòsties més al carrer, provoquem davant d'Europa un altre referèndum ja impossible d'evitar per l'estat espanyol, el guanyem i som independents (és el que ja hauríem d'haver fet d'una manera o altra a partir del tres d'octubre de 2017). Segon somni: els catalans no és que siguem una mica innocents i que anem sempre amb el lliri a la mà, la realitat és que som tan covards que no val la pena parlar d'independència, és millor que parlem d'una altra cosa i que anem fent fins a desaparèixer. Provo de somiar una tercera cosa i de moment no ho aconsegueixo.

11/09/2020

PODEM PERDRE LA GENERALITAT DE CATALUNYA PER A L'INDEPENDENTISME

Aquestes properes eleccions podem perdre per a l'independentisme la Generalitat de Catalunya, degut a la desunió dels partits independentistes que dura des del desembre del 2017 i que de fet ja havia començat temps abans. I encara que tothom hi pot tenir la seva part de culpa, encara que la repressió ha fet el seu efecte, acuso directament la direcció ERC d'aquesta situació i de mentir al seu electorat sobre els seus propòsits d'independència. Si poden faran el tripartit d'esquerres, ara o en unes altres eleccions, amb l'excusa que sigui, encara que el negaran sempre fins a les mateixes eleccions per no perdre vots. Diran fins aleshores: no podem pactar amb els repressors. És creïble, oi? Negaran el possible pacte una vegada i una altra, a crits, fins a les eleccions. Després el faran. Si poden, és clar. Perquè l'escàndol posterior entre els seus electors seria tan gran que potser els faria desaparèixer com a partit. L'excusa final, després de les eleccions, seria que ells els són d'*esquerres*, com si en aquest context volgués dir alguna cosa i que *la dreta* els imposa condicions que no poden assumir. O qualsevol altra, és igual. I fer el *tripartit d'esquerres* suposa la pèrdua de la Generalitat de Catalunya per a l'independentisme per quatre anys. I potser per molts anys més. I la independència per a una generació o per a sempre. El moment de Catalunya, centrat en l'u d' octubre del 2017 és *històric* però degut a aquests fets potser aviat haurem de dir que *era històric*, que era una revolució que va fracassar com tantes altres vegades. D'aquí a uns anys es recordarà que un dia llunyà ens varen pegar pel fet d'anar a votar, els qui van perdre un ull hi veuran menys i governaran el nostre país els polítics que ho volen fer oblidar tot, potser encara dient que avancem de manera impecable cap a la independència i que el català és una llengua amb una salut de ferro, mentre és tot el contrari. És per empenyar-se, oi? Segons com vagin les eleccions, que no ho sap ningú, podria ser president un espanyolista com l'Iceta o un equivalent. Ja ho he explicat varies vegades en les meves notes i ara no em vull repetir més, però degut a l'actitud de la cúpula d'ERC que es manifesta en ximpleries com dir que, en aquest moment encara històric, és igual anar a les eleccions units que separats perquè fins i tot potser és guanyen vots, que s'ha d'ampliar la base, que el cinquanta per cent ja no val com a tot arreu... de moment hem perdut per a l'independentisme la segona i la tercera institució més importants del país, que són la l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, amb uns tres mil i uns mil sis-cents milions d'euros de pressupost respectivament i l'intangible valor institucional. Que no s'haurien perdut mai anant units, mai! Siguin quins siguin els pactes i tripijocs entre partits que posteriorment s'haguessin fet. Ara ens falta perdre la primera, que és la Generalitat de Catalunya.

13/11/2020

ELS POLÍTICS INDEPENDENTISTES AVIAT JA NO TINDRAN LA CULPA DE TOT

No, no, ja no s'hi valdrà més a dir-ho. Ja no ho podràs tornar a dir. Si ets independentista, després de votar al febrer ja no et podràs queixar de la desunió dels polítics independentistes. Ja no podràs sortir a cridar "unitat, unitat...". ¿Oi que no s'entenen i que no s'entendran? ¿Oi que ho veus això? Doncs vota el que digui el President legítim destituït, idiota! Que s'hauran d'unir per força! T'afartes de criticar els nostres polítics independentistes perquè no van units, però a l'hora de votar escoltaràs els cants de sirena sobre la Borràs, que a més d'estar encausada per malversació de cabals públics, no és prou d'esquerres i alguna cosa haurà fet... O potser et diran que té una certa riquesa, que és el pitjor de tot, cap persona honrada no pot

ser una mica rica! És igual, ja saps que l'atacaran per tots els flancs, com varen fer amb els comptes a Suïssa del Mas i el Trias, que en aquell moment eren les peces a abatre i molta gent no els va votar perquè s'ho van creure com tu que també t'ho vas creure, que mai no has tingut la mínima mala llet necessària per a la independència. Però no n'aprens i encara et fan pensar que la dreta a Catalunya no és VOX, no és C's, no és el PP, ni tampoc no és el PSC del PSOE que atia la repressió amb tots aquests (i ara gairebé ERC, que no sap ningú què fa). No, no, *la dreta* a Catalunya, els dolents diguem-ne, sempre serà Puigdemont amb el seu *Pujolet* del tres per cent i una mica del *Maset* amagats a la butxaca, per a tu ho seria encara que Puigdemont fundés un nou partit dirigit pel comitè central del partit comunista xinès. Amb el seu moviment cap a l'esquerra se li ha trencat el partit varies vegades per la dreta, però mai no n'hi ha prou, encara els queda distància per arribar a la CUP. No em vull inventar més exemples del que pots arribar a pensar perquè ja et conec i les teves possibilitats d'enganyar-te i que t'enganyin són infinites, però amb tot el que ha passat, amb la colossal desunió dels partits independentistes, bàsicament per culpa d'ERC (i si dubtes d'això jo dubtaré encara més de la teva intel·ligència), perquè si ells no s'haguessin negat sempre a la unitat des que es varen negar a invertir Puigdemont fa tres anys, la resta de menudalla no s'hauria pogut dispersar d'aquesta manera... Amb tot el que fan, demostrant que només volen guanyar per governar l'autonomia, dient que anar a les eleccions desunits no té importància perquè potser encara es guanyen vots, que una majoria del cinquanta per cent dels vots que val a tot arreu aquí ja no val, que han investit Sánchez a canvi de res i l'han blanquejat a tot el món, que han aprovat dels pressupostos espanyols també sembla que a canvi de res que no siguin els seus indults, amb el brutal blanqueig de la repressió que aquesta actitud suposa de cara a Europa... Que no ho veus? Encara penses votar ERC? ¿O potser penses votar alguna altra llista d'aquests partits petits que també es diuen independentistes? Saben per les enquestes que no sortiran perquè no obtindran els mínims, es presenten per si de cas i ens faran perdre vots com sempre ¿I per què no es volen unir a la llista de Puigdemont que és el cavall guanyador per a la independència? A més de no tenir la mínima mala llet necessària que mai no has tingut, els de dretes t'enganyen i els d'esquerres també t'enganyen, t'enganyen per tot arreu. En aquesta situació repressiva, en aquesta anormalitat tan bèstia que vivim, si aquests partits petits són independentistes, l'única posició honesta per a ells seria renunciar i adherir-se, fer campanya però fer campanya per la llista de Puigdemont. I no renunciem per dues raons possibles, perquè no són independentistes o perquè només sospiren per una sola cadira, però que no entraran al Parlament, ens faran perdre escons i no tindrem majoria absoluta. Ells ho saben, de dretes i d'esquerres, però volen tenir el cul calent i ho proven, ho troben més saludable. ¿O potser vols ser genial, potser el més pur de tots i vols demostrar que sí que en tens de mala llet, que d'una vegada tens mala llet contra tothom i que ha arribat el teu moment somiat perquè ho pots engegar tot a rodar, perquè estàs emprenyat i no vols anar votar? Ja només ens faltaves tu. Ara cridaràs a l'abstenció, per si encara no teníem prou alternatives per desorientar els electors tu n'ofereixes una altra que, a més, debilita l'independentisme d'una manera inimaginable. ¿Ets incapaç d'adonar-te de la força que té al davant d'Europa el fet de tenir una majoria absoluta independentista al Parlament? Sí, sí, ja ho sé, fins ara el Parlament no ha fet res i la UE tampoc no fa res. No, no fa res, però si no hi fos ens haurien massacrats. I si el Parlament no és nostre, mai no tindrem la mínima possibilitat de ser independents o una cosa que s'hi assembli. Sé que, amb el tot que passa, n'hi ha per emprenyar-se molt amb alguns polítics i jo també n'estic d'emprenyat. Tant emprenyat o més que tu. També sé, com tu, que la llista de Puigdemont un cop votada, si guanyés, tindria problemes amb els seus propis parlamentaris o amb el altres càrrecs designats per ells simplement pel sou, per seguir el partit i cobrant el sou de sempre. Igual que els d'ERC. Suposo que t'adones de la diferència que hi ha entre anar al parlament cobrant un sou considerable cada mes o anar al parlament a declarar la independència per sortir-ne camí de la presó. És comprensible- Però ¿no t'adones que, a més de la maltractada llengua, encara tenim tres forces a les mans, el carrer amb el territori, el Parlament de Catalunya i l'exili? Totes molt fràgils i destrossades pels unionistes,

però encara les tenim! Les ataquen constantment i saben el que es fan. ¿I ara tu, que tens l'oportunitat de salvar-ne una, la vols deixar perdre? Si tu ets independentista i no votes la llista més transversal possible que defensa el president Puigdemont, amb tota la seva repercussió internacional associada, que és l'únic que hauríem de fer tots els independentistes i s'hauria acabat la divisió perquè els altres s'hi haurien d'unir i podríem recuperar una mica el centre polític necessari (mira que és simple i està a les teves mans), et mereixeràs un parell de plantofades al cul com les criatures i sobretot la prohibició de tornar a criticar mai més la divisió dels polítics independentistes. Perquè, vist el que hem vist, serà culpa teva.

20/12/2020

AQUESTA NIT HE TINGUT UN MALSON AMB LA FRASE DE JOAN SALES

“Des de fa cinc-cents anys, els catalans hem estat uns imbècils. ¿Es tracta, doncs, de deixar de ser catalans? No, sinó de deixar de ser imbècils”, sembla que va dir Joan Sales. Però també sembla que els catalans no podem deixar de ser imbècils i ho hem demostrat abastament, ens ho creiem sempre tot mentre sigui una mica romàntic i vagi en contra nostra, però si el vent ens bufa una mica a favor sorgeixen tots els dubtes i divergències. Per exemple, des de fa només cent anys, a començament del segle XIX una part important de la societat de Catalunya es va creure allò de l'anarquisme (amb la rosa de foc al fons) que era una magnífica filosofia però la utopia política més impossible de totes les utopies polítiques impossibles de la humanitat; durant la guerra civil del trenta-sis vàrem ser, i encara som, l'única societat al món que s'ha organitzat amb els criteris obrers d'una revolució pròpiament marxista, encara rebem visites de doctorat per haver-ho fet, som un cas únic al món en aquest aspecte de credulitat marxista; després vàrem col·laborar amb la dictadura de Franco com a motor econòmic de la reconstrucció d'Espanya i vàrem acollir amablement immigrants espanyols, molts dels quals no es varen integrar a la nostra cultura i ara, alguns d'ells i els seus descendents, diuen que això és Espanya i voten els partits espanyolistes que volen acabar amb la llengua i la cultura del nostre país; a la transició vàrem acceptar (la veritat és que vàrem proposar directament) un enorme dèficit fiscal crònic que ens ha empobrit enormement i ha contribuït a la modernització d'un estat espanyol que ens vol eliminar; a les eleccions al Parlament de la primavera del 2105, on es presentaven l'esquerra i el centre-dreta del país units per la independència en *Junts pel Sí*, una coalició que hauria arrasat en qualsevol altre país europeu de manera espectacular, aquesta formació no va aconseguir per dos escons la majoria absoluta perquè, a Catalunya, més de tres-cents cinquanta mil vots independentistes (una quantitat desproporcionada en aquell moment clau) van anar a parar a la *CUP*, un partit marginal antisistema amb una organització interna totalment inadequada per a la política parlamentària i per la política independentista internacional. Votàvem una mena de nois i noies més aviat joves, simpàtics i compromesos, potser aptes per la política municipal i que forçarien els altres partits cap a la independència, sense llegir el seu programa. Jo el vaig llegir i era impresentable, era una enyorança del model cooperativista de començaments de la guerra civil del 1936, però la majoria dels seus votants vaig comprovar que no ho havien fet. Aquests vots eren provinents d'una quantitat considerable d'intel·lectuals marxistes no reciclats i d'uns altres alumnes seus. Si *Junts pel Sí* hagués aconseguit la majoria absoluta, res no hauria estat com ha estat darrerament en la política catalana. Per això, i per altres fets similars, som on som. Ens ho creiem sempre tot. I el que acabo de dir és presentat curiosament per alguns historiadors com una sèrie de fites i d'èxits inèdits del poble català. Ara mateix podríem lluitar per la independència amb Puigdemont com a líder indiscutible perquè ho ha demostrat, però en aquestes eleccions és possible que fins i tot perdem la majoria absoluta al Parlament de

Catalunya. Després del que s'ha vist, encara hi haurà molta gent que votarà *ERC* que s'ha rendit completament i uns altres que votaran la *CUP*, reorganitzada només amb un canvi de cara del cap de llista. Hi haurà gent que no anirà a votar perquè alguns independentistes radicals frustrats cridaran a l'abstenció des del sofà de casa; uns altres cridaran a votar petites agrupacions considerades totalment incorruptibles i es perdran escons per a la independència en partits oportunistes que no entraran al Parlament que, a més, ho saben per les enquestes i no renuncien a robar vots; potser molts catalans es creuran alguna falsa notícia en contra de la llista de Puigdemont que, amb tot i això, potser encara guanyarà les eleccions; el *PSC/PSOE* segurament que també mostrarà a darrera hora algun conillet de prestidigitador que faria riure la humanitat sencera però que els donarà vots innocents; a la cúpula d'*ERC* es cansaran de dir fins el darrer dia que no pactaran amb els socialistes per no perdre més vots... Espero que només hagi estat el malson d'aquesta nit.

24/12/2020

EL RESULTAT DE LES PRÒXIMES ELECCIONS

Sigui quin sigui, no serà bo per als independentistes, encara que els partits partidaris de la independència superin el 50% dels vots. A més, és un parany que a cada cita electoral els independentistes es posen a si mateixos amb una malaptesa extraordinària, perquè en unes eleccions no es compten vots sinó escons. Per comptar vots hi ha els referèndums. Si de cas i si fos possible, es tractaria només de tenir majoria absoluta d'escons, dominar el parlament, desobeir, desafiar la presó i fer efectiva la independència o distorsionar de tal manera la política espanyola que obligués a un referèndum vinculant, comptant per a això amb l'ajuda de la UE. Però la majoria absoluta ja la varem tenir en la legislatura anterior i l'hem tornat a tenir en aquesta que ara s'acaba. I què hem fet? Fer efectiva la independència? No, barallar-nos. Què farem si la tornem a tenir? Barallar-nos. I si tenim el 51% dels vots? Barallar-nos, perquè *ERC* ja va dir que no n'hi havia prou per si de cas passés. Hem de comprendre la situació i preparar-nos per a una travessia del desert, sigui quin sigui el resultat. El cas em sembla relativament senzill d'explicar, si es vol fer de manera honesta. Hi havia dues grans forces independentistes importants *JxCat* i *ERC*, la *CUP* era clarament minoritària. Les altres forces que han sorgit (ara incloent la *CUP*) són satèl·lits i els resultats electorals d'aquestes forces poden causar la pèrdua de vots independentistes, per la llei d'Hont que afavoreix les majories i perquè probablement alguna o algunes d'elles no passaran la nota de tall i no entraran al parlament. Una de les dues grans forces, *JxCat*, ha patit escissions per la dreta degut al seu desplaçament cap a l'esquerra i la seva fidelitat a la via unilateral, al mateix temps que feia propostes d'unitat a *ERC*, que sempre les ha rebutjat. Si l'actitud de la cúpula d'*ERC* (insisteixo: de la cúpula i dels càrrecs afins d'*ERC*), hagués estat una altra, no seríem aquí. No he dit que *hi ha* dues grans forces independentistes sinó que he dit que *n'hi havia* dues perquè la cúpula d'*ERC*, que més o menys representava la meitat dels actius, sembla que simplement s'ha rendit a l'enemic per més que argumenti que tot ho fa per ampliar la base. Dient constantment que avança cap a la independència, és clar, perquè si no ho digués perdria molts vots, però fent exactament el contrari del que hauria de fer per aconseguir-la. El tret de sortida d'aquesta rendició probablement ja havia estat abans, però es va visualitzar clarament en la negativa de forçar la investidura de Puigdemont i del govern destituït per l'estat espanyol, després que *JxCat* guanyés les eleccions imposades del desembre del 2017. I així, amb aquesta rendició de la meitat de les forces independentistes del parlament, no es pot fer res de bo, passi el que passi en aquestes eleccions. De les enquestes que surten publicades i que sortiran tampoc no se'n pot fer gaire cas perquè la majoria són publicitat de l'estat espanyol, que ha engegat

l'operació PSC/PSOE amb el suport d'ERC. No és gens estrany que el presos que han estat tractats com a gossos durant tres anys, surtin una estoneta, precisament perquè Junqueras que és el pes pesant, pugui fer la seva campanya electoral. És bastant probable que els soferts catalans vagin a votar en massa, menys alguns intel·lectuals insatisfets que cridaran a l'abstenció com a protesta pírrica o potser a la votació d'alguna de les propostes independentistes marginals que no entraran al parlament. És probable que Puigdemont guanyi clarament per davant de Junqueras que serà penalitzat pels seus votants, per més que les enquestes diguin que guanya i que es passi tota la campanya esgargamellant-se clamant per la independència. També és probable que el PSC/PSOE absorbeixi una gran quantitat de vots, simplement perquè molts unionistes han vist darrerament el candidat a les seves televisions de manera constant degut al seguiment ministerial del coronavirus, aquest és el nivell dels seus votants, i també és possible que acabi guanyant les eleccions segons on vagin els votants desertors de C's. Després, en els pactes, podrà passar qualsevol cosa. Els independentistes hauríem de votar Puigdemont per evitar que els del *gobierno español* vagin passejant-se per Europa dient que *ya lo estamos arreglando* perquè a Catalunya hi ha un govern submís i, sobretot, que tampoc no puguin anar dient que Puigdemont és només el representant d'un grup minoritari de la dreta supremacista, que és el que pretenen. Imagineu-vos què passaria ara amb un tripartit d'esquerra com els anteriors, amb l'Illa de president (Maragall, Montilla, Illa, dobles eles, mireu la progressió i les circumstàncies polítiques). Per tant, tots els independentistes hauríem de votar el que digui Puigdemont que és el President legítim destituït, a més de ser líder independentista a l'exili i al món. Apart de la ideologia i de les reticències del seu propi partit, no hi ha alternativa. És el president legítim destituït, si fos d'ERC o de la CUP, les circumstàncies serien diferents, però jo també el votaria per aquesta únic a raó. I després de les eleccions, a veure-les venir sense desesperar-nos massa perquè, passi el que passi, ens organitzarem, no hi tenim més remei si no volem desaparèixer.

29/01/2021

LA UNITAT DELS VOTANTS (NO DELS PARTITS)

Si preguntes a qualsevol independentista quin és el problema principal dels partits catalans que volen la independència, pràcticament segur que et dirà que és la manca d'unitat. I probablement, la persona que t'ho diu ha cridat: unitat, unitat... en alguna manifestació. Doncs bé, ara és l'hora, si ets independentista a qui votaràs? Aquesta seria la meua pregunta. Dius que sobretot vols la unitat, oi? ¿Votaràs algun d'aquests partits que probablement no entraran al parlament, que ho saben per les enquestes prèvies però que no renuncien presentar-se en favor d'un altre perquè proven d'aconseguir un escó per un cop de sort, sigui com sigui? Em sembla que ja ho vas fer a les eleccions municipals a l'Ajuntament de Barcelona. Per culpa d'aquests vots perduts després va passar el que va passar i temo que ara hi tornaràs. ¿Votaràs un partit que amb molt poca representació i molts pocs vots ha fet caure un president, n'ha estat a punt de fer-ne caure un altre i n'ha deixat de votar-ne un tercer que ara és a la presó i hauria estat president de Catalunya, quan els dos grans partits que es diuen independentistes encara anaven units per tal d'aconseguir-ho? També em sembla recordar que els vas votar i també temo que ara hi tornaràs. I dels dos grans partits que es diuen independentistes ¿votaràs el partit que es va negar a impulsar la restitució del President legítim destituït pels agressors del 155, que es va negar a la unitat en les eleccions al parlament de la Unió Europea quan al seu líder se li oferia el primer lloc de la llista i que es va negar sempre, en la mesa del parlament de Catalunya, a fer un front comú al davant de les decisions judicials que en comprometien la sobirania? Ja sé que els has votat moltes vegades. Però ara, encara hi

tornaràs? Suposo que no decidiràs abstenir-te encara que estiguis molt empenyat amb alguns partits polítics, perquè si ho fas tota Europa pensarà que això de la independència de Catalunya és una cosa de quatre bojos insolidaris, que és exactament el que pretenen els espanyolistes. No et queden gaires opcions, a no ser que el teu sou depengui d'algun d'aquests partits i aleshores ho podria entendre. Mira, gairebé allò que m'interessa més del resultat d'aquestes eleccions és la distribució del vot independentista entre les diverses opcions possibles perquè, si és com jo penso que hauria de ser, podria canviar moltes coses.

12/02/2021

BABAUS

És clar, home, és clar, els vots no tenen amo. Només faltaria. Cadascú en unes eleccions democràtiques pot votar el partit que vulgui, per exemple tu pots votar la CUP o pots votar VOX. Tothom que llegeix aquestes pàgines coneix la meua simpatia filosòfica pels independentistes de la CUP, per més que els critiqui constantment per determinades actituds i que per aquestes raons no els pugui donar suport polític, i també coneix la meua completa reprovarió dels feixistes de VOX, que és l'únic partit espanyol al qual, sense manipular el llenguatge, se li podria aplicar amb relativa propietat el qualificatiu de partit feixista. Ara bé, si la CUP o VOX haguessin obtingut un número de diputats molt més gran del que han obtingut en les eleccions catalanes, per exemple si qualsevol dels dos partits s'hagués aproximat a la vintena o trentena de diputats en lloc d'aproximar-se tots dos a la desena, com ha estat el cas, ningú trobaria estrany que jo em preguntés què ha passat amb els votants d'aquests partits a Catalunya. I que em costés de trobar-hi resposta. Doncs em passa més o menys el mateix amb la distribució del vot independentista, encara que en una dimensió molt diferent, quan provo de comprendre com és possible que ERC hagi passat al davant de JuntsxCat en aquestes eleccions, tenint en compte el gir a l'esquerra que ha fet aquest darrer partit i la realitat política d'aquests darrers anys, amb el president Puigdemont com el baluard a Europa. Perquè els independentistes rasos ens hem passat tres anys clamant per la unitat i, en aquestes anys, entre molts altres fets que superen l'extensió d'aquestes línies, ERC es va oposar a la possible investidura telemàtica de Carles Puigdemont que havia guanyat les anteriors eleccions i que defensaven els altres dos partits independentistes, i la CUP va impedir (per dos escons sobre seixanta-vuit!) la presidència de Jordi Turull, quan els altres dos partits hi estaven d'acord. Varem desautoritzar nosaltres mateixos, des de l'independentisme, un president legítim que és a l'exili i un altre president possible que és a la presó. Després, la mesa del parlament, amb els vots essencials d'ERC, es va negar a desobeir i va permetre la retirada de l'escó al president Quim Torra a instàncies de la Junta Electoral Central i del Tribunal Constitucional. Són tres presidents, tres decisions d'una enorme transcendència i tres errors polítics imperdonables, sobretot no haver forçat la investidura de Carles Puigdemont que ens hauria portat a un escenari completament diferent. No importa que tu siguis de dretes o d'esquerreres, que a tu t'agradi o et desagradi més o menys aquestes presidències, el fet és completament diferent, és de mínim compromís amb les altres forces que estan a favor de la independència i de fer front a la repressió de l'estat espanyol. A part d'això, qualsevol observador extern d'aquest intent d'alliberament nacional de Catalunya, s'adona de la deriva d'ERC cap a la simple administració autonòmica o més directament cap a la rendició, dient que el percentatge per a la independència és insuficient i que s'ha d'ampliar la base. ¿Com és possible que, vist el que hem vist, ERC no hagi perdut més escons en favor de Junts en aquestes darreres eleccions i que, a més, la CUP hagi augmentat la seva representació fins als nou escons que ha obtingut? Que potser ha estat la manipulació dels mitjans de comunicació catalans per part d'ERC, que

potser l'estat espanyol ha deixat en llibertat Oriol Junqueras per la campanya electoral, que potser la via del pacte que acaba sempre amb la rendició és la que prefereixen els catalans, que potser... que potser... A mi em sembla que els votants independentistes continuen tan babaus com sempre i així no farem mai res amb els nostres polítics, ni farem mai res amb la nostra independència. Les eleccions anteriors van ser imposades per l'estat espanyol, manipulades i precipitades en un moment molt convuls de la política del nostre país. En aquelles condicions de repressió podia sortir qualsevol cosa i es varen guanyar. Ara, uns anys després, hi ha hagut fets incontestables i temps de reflexió, no hi ha excuses. Hem tornat a votar. Han tornat a guanyar el conjunt de les forces independentistes, però ara els nostres polítics ens prendran el pèl encara amb més dedicació, perquè la seva manca d'unitat l'hauran tornat a votar nosaltres.

13/03/2021

RESUM DE LES RESTES DE LA REVOLUCIÓ

Després del referèndum de l'1 d'octubre de 2017, Puigdemont dubta i no es decideix a proclamar immediatament la independència, fet que ell mateix diu que va ser un error. En aquells moments un sol home, ell, en un sol dia, tenia a les seves mans el destí d'un país, potser més aviat de dos i, de rebot, potser també el destí d'altres països d'Europa. Els d'ERC l'atien més o menys públicament perquè proclamés la independència, dient-li traïdor si no ho fa, perquè pensen que finalment no aguantarà, que cedirà a la repressió i que convocarà eleccions (per trenta monedes de plata). Aleshores, ells semblaran els independentistes de veritat que haurien proclamat la independència i, per tant, seran els que guanyaran les noves eleccions i governaran la Generalitat (aquest era el pla perfecte) mentre que Puigdemont es quedarà per sempre amb les trenta monedes de plata i se n'haurà de tornar a casa seva. Això no passa, perquè Puigdemont no convoca eleccions, dona suport a una declaració formal d'independència i marxa a l'exili. Se'ls escapa. Aquesta no se l'esperaven. I no li han perdonat. Fins aquí s'havien fet moltes coses malament i s'havien fet moltes previsions errònies. Però aquell moment era tan sols un moment amb tota la càrrega del passat, cada minut eren anys, moments crucials de la història de Catalunya, la sisena temptativa de deslliurar-se d'Espanya des del primer intent de la Guerra del Segadors, (deixant a part la desfeta de 1714 que estava en un altre context internacional). Però quan l'estat espanyol activa el 155 imposant unes noves eleccions el mes de desembre de 2017 i les guanya l'independentisme amb Puigdemont per davant, ERC es nega premeditadament a fer l'únic que els independentistes havien de fer en aquella situació: forçar la investidura telemàtica de Puigdemont passés el que passés, restituir tot l'antic govern en la mesura del que fos possible i fer les reunions de govern amb el president legítim resident a Bèlgica, destituït il·legalment i tornat a legalitzar a les urnes en eleccions convocades pel mateix estat espanyol. Aquesta estratègia, per més amenaces de la justícia espanyola o per més empresonaments que hi haguessin hagut, als quals els polítics electes hi haurien hagut de fer front, des de Madrid no l'haurien pogut aturar i seríem en un escenari idoni per a la independència. Però ERC es va negar en rodó a forçar la investidura de Carles Puigdemont que era el que temia l'estat espanyol i, per tant, va aturar la revolució que es manté en estat latent en la major part de la població independentista. On és ara el referèndum guanyador de l'1 d'octubre? Aviat només es tractarà de guarir els ferits per la justícia espanyola, de blanquejar la rendició amb una falsa taula de diàleg, de gestionar el que queda de la Generalitat de Catalunya i de tornar a demanar llibertat, amnistia i estatut

d'autonomia com al final de la dictadura franquista. Infermeria. Una colla de catalans rasos ens ho anem mirant amb vergonya i uns altres encara votaran ERC.

16/03/2021

UN ALTRE MALSON

Els catalans han decidit deixar de ser catalans degut a la impossibilitat de deixar de ser imbècils. És un titular implícit que potser podrem anar llegint entre línies en els titulars de les notícies de tota aquesta propera legislatura i de les legislatures que vénen, fins acabar desapareixent més o menys ràpidament com a nació i com a cultura. Joan Sales probablement no hauria suposat mai que el seu pensament tingués tant d'èxit, però que s'hauria d'utilitzar a la inversa. Fa poc temps, abans de les eleccions, ja vaig tenir un malson en aquest mateix sentit, sobre la famosa frase original del gran autor d'*Incerta Glòria*. Ara, després d'aquestes darreres eleccions, el malson ha tornat en una altra formulació estafeta de la mateixa frase. Si els catalans independentistes hem votat el que hem votat (això no és cap somni sinó que és una realitat numèrica), vol dir una vegada més que quan tenim les de guanyar sempre ens decidim per perdre. No perquè no tinguem forces i possibilitats sinó perquè demostrem a cada pas que som imbècils i més imbècils. No perquè no tinguem les millors intencions i el més gran coratge sinó perquè a l'hora de la veritat som imbècils i més imbècils. No perquè no siguem capaços de raonar i d'elaborar les idees més complexes sinó perquè a l'hora de la veritat som imbècils i més imbècils. No perquè no tinguem esperit de sacrifici i capacitat de resistència a les adversitats sinó perquè a l'hora de la veritat som imbècils i més imbècils. No perquè no tinguem recursos materials i econòmics sinó perquè l'hora de la veritat som imbècils i més imbècils. No, no, res d'això... tot és simplement perquè som imbècils i més imbècils. Tenim totes les altres qualitats humanes del món en grau superlatiu, millors que tothom, però som imbècils. És massa evident de manera continuada en el temps i no penso explicitar-ho ni seguir amb aquest rosari d'imprecacions que encara semblaria un poema dolent. Si no hi ha un miracle, en aquest moment que hauria de ser històric per a Catalunya, amb el referèndum guanyat de l'u d'octubre i amb el Parlament amb una majoria absoluta de setanta-quatre diputats teòricament independentistes que en qualsevol país ja podrien forçar la independència, prepareu-vos per una legislatura on els partits que es diuen independentistes es barallaran més que mai entre sí, provant de demostrar públicament que avancen cap a la independència i fent tot el contrari d'allò que haurien de fer per aconseguir-la. Els hem votat en la proporció justa perquè es barallin, que és una de les funcions bàsiques, legítimes i moralment obligatòries dels partits polítics, barallar-se entre sí defensant seus electors. I sobretot hi ha una altra raó, el partit que amb els nostres vots finalment ha aconseguit l'hegemonia entre els partits que es diuen independentistes, vol ampliar la base, sí, però ampliar-la amb unionistes per tal de no aconseguir la independència mai de la vida. Ni res que s'hi assembli. La resta són punyetes. Sort que tot això és només un altre malson d'aquesta nit.

23/03/2021

UNA DERROTA DE L'INDEPENDENTISME QUE SEMBLA UNA VICTÒRIA

No, no ha estat l'estat espanyol, no han estat els tribunals espanyols, no han estat les clavegueres de l'estat espanyol, no han estat els partits feixistes o els simplement

espanyolistes presents a Catalunya, tampoc no han estat els polítics catalans, no ha estat una mala aposta tàctica, no ha estat una equivocada aposta estratègica, no ha estat una altra *jugada mestra*, encara que totes aquestes han existit i han coexistit amb una derrota independentista, de la qual l'independentisme se n'haurà de refer com pugui, si pot. Encara que sembli una victòria, amb més dels 51% de vot independentista i 74 diputats, amb majoria absoluta sobre 68, és una derrota. Ho provaré d'explicar.

La derrota actual a la qual em refereixo l'ha provocada la població independentista de Catalunya, han estat els seus vots, ha estat la distribució de vot independentista entre Junts, ERC i la CUP, en les eleccions al Parlament de Catalunya del 14 de febrer del 2021. En la votació, si obviem qualsevol influència mediàtica que, evidentment, ha existit, al final també hem de convenir que cada independentista tenia una papereta a la mà i la podia donar al partit que volia. I les eleccions varen ser tan democràtiques com en qualsevol país democràtic, només calia triar la papereta adequada, als independentistes no se'ls demanava agafa un fusell per defensar la terra. I parlo només dels independentistes perquè els altres, per exemple, també podien votar VOX amb tota legalitat i jo com a demòcrata no hi tinc res a dir per més que rebutgi intel·lectualment aquest partit, però no han estat aquests els qui han causat la derrota independentista. Aquesta derrota prové directament dels mateixos independentistes en la distribució del seu vot i, encara que també hi ha hagut algunes importants victòries parcials, a part de la victòria més evident, que són els escons totals aconseguits pels suposats independentistes. Per exemple, una: els independentistes han anat a votar d'una manera relativament massiva en el context de la pandèmia i, a més, no han fet cas d'uns quants intel·lectuals que deien que els polítics independentistes ho havien fet tant malament que s'havia de practicar l'abstenció, per tant amb aquesta participació han superat dos reptes a l'hora, la pandèmia i la crida a l'abstenció. L'abstenció independentista que es podia defensar teòricament de manera brillant fins a cert punt, en la pràctica era una pèssima estratègia. I la població, de manera simplement sensata, no en va fer cas. Per malament que ho hagin fet els polítics independentistes, castigar-los amb l'abstenció deslegitimava el moviment independentista als ulls de tot el món i suposava un govern de la Generalitat de Catalunya totalment unionista per quatre anys... preveient, és clar, que aquest fet comportaria un malestar insuportable per a la població i que hi hauria una resposta popular posterior, etc. Però els espanyolistes haurien disposat de tot el poder, s'haurien moderat políticament, haurien abocat diners de l'estat espanyol per seduir la població, s'haurien perpetuat amb el suport europeu... No en parlem més, no val la pena.

Una segona victòria parcial dels votants independentistes també va ser precisament no fer gaire cas d'uns altres intel·lectuals que ja varen consumir en part el desastre independentista de les anteriors eleccions a l'Alcaldia de Barcelona. Són els de Primàries, que ja varen furar aleshores escons municipals als independentistes degut al fet de no obtenir els mínims vots necessaris per entrar al consistori, tal com predeien totes les enquestes prèvies de les quals no en van voler fer cas. Jo tampoc no estic content amb els polítics actuals però abans de presentar-me miro les enquestes i em retiro en favor dels altres. A més d'això, en no obtenir adhesions prèvies dels altres partits independentistes, ja havien perdut tota la força de la unitat que deien que perseguïen i encara hi afegien una possible divisió més. A la vista de les circumstàncies i amb enquestes fiables s'haurien d'haver retirat prèviament per no perjudicar el conjunt de l'independentisme, si és que la independència era la seva intenció fonamental i no una altra. I ho dic amb coneixement de causa perquè és el que vàrem fer a les eleccions municipals de Vilanova i la Geltrú, el meu municipi, en unes reunions en les quals vaig participar i que en principi jo mateix donava suport a Primàries perquè estava d'acord amb els seus plantejaments teòrics, però en no obtenir adhesions (només un partit) van decidir

lògicament no presentar-se, precisament per no perjudicar el total d' escons municipals independentistes.

Però no ho van fer a tot arreu. I amb aquests dos grans *handicaps* perfectament coneguts, no assegurar els mínims vots necessaris i no obtenir l'adhesió d'altres partits independentistes, els de Primàries es varen presentar a les municipals de Barcelona del 2019 i, comptant al mateix temps els vots perduts per la CUP que també anava per separat, la pèrdua total de vots independentistes no convertits en escons va generar un desastre. Però ara mateix es varen tornar a presentar a les eleccions al Parlament de Catalunya del 2021. Som-hi nois! Que perdre l'Ajuntament de Barcelona per a l'independentisme no ha estat res, exactament pel mateix motiu es va perdre la Diputació de Barcelona, a veure si ara perdem la Generalitat de Catalunya! S'ha de tenir en compte que les penalitzacions per presentar-se per separat i obtenir, per tant, menys vots per formació, poden ser molt grans si alguna formació no aconsegueix els mínims establerts; per exemple a les municipals del maig de 2019 a l'Ajuntament de Barcelona aquest càlcul és espectacular, Junts va obtenir una mica menys de 80.000 vots i 5 escons, mentre que tant la CUP com Primàries per separat van obtenir una mica menys de 30.000 vots cada partit (una mica menys de 58.000 vots sumats els dels dos partits) i cap escó! L'Ajuntament de Barcelona, la segona institució del país, amb un altra tàctica (no estratègia, només tàctica) ara seria clarament independentista! I la Diputació de Barcelona, la tercera institució, també! Els posteriors pactes dels quals tant es parla, són pura xavalla electoral al davant d'aquests milers de vots perduts per una causa prèvia completament idiota.

Però tot el peix es ven com si fos fresc i aquí no ha passat res! N'hi ha que diuen que si els independentistes es presenten per separat encara es guanyen vots, ho podreu sentir cada dia, que tot es culpa de l'enrevessada aritmètica i que després els partits s'han d'arreglar entre ells. Aquesta afirmació no és peix fresc ni peix congelat, sinó que és peix podrit. Però estàvem parlant de les eleccions del febrer de 2021 al Parlament de Catalunya, la primera institució del país. Aquesta vegada, Primàries tampoc no ha obtingut representació, amb prop de 6.000 vots, però que a Catalunya representen només un 0,21% del total, per tant s'han perdut relativament pocs vots independentistes en aquest sentit. En una situació semblant, cada un d'ells amb poc menys de 5.000 vots i a fora del parlament han quedat el FNC (Front Nacional de Catalunya) i el PNC (Partit Nacionalista de Catalunya). Fins aquí tot entra a dins de la normalitat que es podia esperar. El contrapès de la balança, en el sentit de pèrdua d'escons suposadament independentistes, han estat els 77.059 vots del PDeCAT que tampoc no ha entrat al Parlament. I aquí sí que la pèrdua d'escons és significativa i la presentació en solitari ha estat un error de primera magnitud. És una de les claus d'aquests eleccions, sobretot perquè molts d'aquests vots podien haver anat a parar a Junts que podia haver guanyat o, com a mínim, podia haver quedat per davant d'ERC, però per poc. Hauria estat un canvi que hauria fet variar la dinàmica postelectoral, però no crec que sigui suficient per explicar la derrota independentista perquè aquesta es produeix en uns altres ordres de magnitud. Qui no consideri bàsics per a la independència, no pròpiament els vots, sinó els pensaments dels independentistes a l'hora de dipositar els seus vots a les eleccions del Parlament de Catalunya és que no ha passat del primer curs, no de ciències polítiques sinó de raonament animal.

Tot això que passa a Catalunya és una revolució que es pot guanyar o es pot perdre, que s'ha d'acabar amb un pacte final com totes les revolucions i que no s'ha guanyat però que encara no s'ha perdut en absolut. I no és una revolució com cap altra revolució perquè totes són diferents, ni com la revolució francesa ni com la relativament recent revolució eslovena, perquè les circumstàncies són unes altres, sempre són unes altres amb alguns elements comuns, com per exemple els presos, els exiliats i els represaliats. Aquesta és una revolució impulsada en part per les classes mitjanes amb formació universitària i amb un cert estatus

econòmic, tothom amb targeta de crèdit, en un entorn europeu democràtic i en un segle XXI on la comunicació ha canviat radicalment en una desena d'anys. No ni ha cap més de comparable. I fins ara en aquesta revolució no hi hagut morts perquè s'han provat d'evitar per tots els mitjans possibles des de la part catalana, en unes decisions que es poden interpretar com una feblesa i que potser no han estat encertades però que, com a mínim, han portat aquesta realitat benèfica.

També hi ha tot un rerefons de consistència de la reivindicació de Catalunya, que contempla diversos intents fallits en el mateix sentit i en un període de més de tres-cents anys. Poca broma i sobretot poca minimització d'aquest moviment històric de Catalunya, que encara és completament viu. Completament. Perquè ho demostren els presos i els exiliats permesos per la Unió Europea degut a la repressió d'Espanya, havent de suportar una imatge fatal per a la seva pròpia credibilitat democràtica. Però aquest moviment acaba de sofrir una derrota en aquestes darreres eleccions, que pot semblar una victòria si només es compten els escons totals i els percentatges de vot de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya.

Parlarem ara de la derrota, però cal alguna observació prèvia. No podem estar segurs de la voluntat independentista dels diputats actuals del Parlament de Catalunya que es diuen independentistes, per més declaracions que facin en aquest sentit, si no ho demostren. És com Espanya, quan repeteix constantment que és una democràcia plena parlant de la situació de Catalunya, precisament perquè els fets amb Catalunya demostren el contrari. I a més de la simple voluntat independentista dels diputats, també hi ha la dificultat i el coratge de fer-ho, perquè comporta una sèrie d'incomoditats que poden anar des de la condemna d'inhabilitació i a la condemna d'anys de presó fins a la pèrdua del patrimoni personal. En definitiva a la mort civil, com si res. I els jutges espanyols han demostrat que poden ser delinqüents legalitzats per fer qualsevol cosa al marge de la llei en els judicis als independentistes; de moment sembla que poden fer-ho gairebé tot, menys matar-los físicament.

Un cop dit això, només fa falta repassar la història recent dels tres principals partits que es diuen independentistes amb representació parlamentària en aquests darrers anys i mirar la distribució del vot independentista en aquestes eleccions per comprendre una mica més què ha passat. No eren unes eleccions com les anteriors del 1977, que havien estat convocades de pressa per l'estat espanyol, aplicant l'article 155 de manera il·legal i després de destituir el govern legítim de Catalunya. Els electors han tingut temps de veure el comportament dels partits durant aquests tres anys i de pensar-ho bé. I han premiat l'estratègia d'ERC que suposa una rendició incondicional i un retorn a l'autonomisme sense cap mena de dubte, també han premiat l'estratègia de la CUP, un partit minoritari que entre moltes altres coses, per exemple, es va negar a investir un president, Jordi Turull, que acabaria immediatament a la presó, en contra dels altres dos partits independentistes grans, que aleshores anaven units en aquest aspecte (i només per quatre vots sobre 68!). En canvi els electors catalans independentistes han penalitzat l'estratègia de Junts, del president encara legítim, Puigdemont, que és el líder indiscutible, deixant-lo per sota de Junqueras en vots i en un escó. Aquesta és la realitat. I si no hagués estat exactament així, tot fa pensar que hauria estat per poc, per molt poc. El fet de no haver votat en massa Puigdemont que és el president legítim destituït per l'estat espanyol, després de veure tot allò que s'ha vist, és l'error més gran de tots els errors comesos en aquest procés cap a la independència, l'error que marca el seu final.

No, no han estat els partits polítics, han estat els electors, la gent de Catalunya que podien votar el partit que volien, entre aquests partits que són la columna vertebral de l'independentisme parlamentari. S'ha acabat de queixar-se dels partits. Ara els partits polítics tenen l'obligació de seguir el mandat dels seus electors i barallar-se entre ells, si cal, per

aconseguir-lo. Preparem-nos per afrontar aquests anys vinents, mentre imaginem l'impacte internacional que hauria tingut una victòria absoluta de Carles Puigdemont en aquestes eleccions, ara que ja és diputat de la Unió Europea. Ho podeu imaginar? Els altres partits independentistes no haurien tingut més remei que doblegar-se a aquesta estratègia molt més intel·ligent i clarament independentista, perquè l'estratègia dels altres dos partits que es diuen independentistes, ERC i la CUP, no ho és. Han demostrat amb fets, durant aquests darrers anys, que tenen unes altres prioritats per més que es proclamïn independentistes per no perdre vots. Cal ésser cec per no veure-ho. I si voleu, podeu imaginar també la repercussió internacional si Carles Puigdemont s'hagués proposat per a la investidura, tant si finalment s'hagués portat a termini com si no, però es podia fer telemàticament de manera totalment legalitzada pel Parlament de Catalunya. Aquesta era una estratègia guanyadora perquè Espanya no hi podia fer res, només provar d'impedir-ho amb un altre desprestigi monumental. I era un altre gran pas endavant per a la independència. En canvi, votant així com hem votat, la independència no la guanyarem mai. Però tampoc no l'hem perdut. Hem de veure què passa en aquesta legislatura. Sí que sabem allò que és segur que no passarà i que podria passar. És el següent: ¿Si no ens deixen fer un altre referèndum pactat, si ja n'hem fet un nosaltres i l'hem guanyat sota les porres espanyoles i si l'independentisme es torna a legitimar amb una majoria absoluta de 74 escons al Parlament de Catalunya, per què no despengem la bandera espanyola i comencem a governar? Pacíficament, sense gent al carrer, tots a casa, sense possibles morts. Els feixistes, els espanyols i els espanyolistes s'enfadarien una mica, és clar. ¿Espanya aplica el 155 elevat al quadrat i tots els diputats independentistes van a la presó? Sí. ¿Hi ha un altre judici i els diputats independentistes són condemnats a les penes màximes? També. Però després del que ja ha passat, l'escàndol internacional seria enorme i el desprestigi per a Espanya seria tan gran que deixaria en evidència la seva insostenible estructura colonial. Ara bé, després s'haurien de tornar a convocar eleccions, no hi hauria més remei. Tornem a guanyar, tornem a despenjar la bandera espanyola i comencem a governar... etc. Aleshores potser amb la gent omplint tots els carrers i ocupant el territori. Espanya no ho podria suportar. Podria ser la via catalana cap a la independència. Encara que admeto que calen diputats independentistes amb cor de titani. Això podria passar i no passarà.

15/04/2021

LA INDEPENDÈNCIA, D'AQUÍ A VINT ANYS.... O MAI MÉS!

Es comprèn que els diputats independentistes tardin tant de temps a posar-se d'acord per formar govern. Ha de ser molt difícil, amb una majoria absoluta de 74 diputats independentistes, formar un govern amb el propòsit d'evitar la independència. Tot allò que ara diuen els polítics sobre això és pura xerrameca, no té cap sentit escoltar-los, no val la pena, la veritat és totalment en un altre lloc. És clar que els de la cúpula d'ERC s'han rendit, però no podem dir que els diputats de la CUP estiguin disposats a la independència, segur que no, ni que a alguns diputats de Junts no els vagi molt bé tot això, perquè ells segur que tampoc no hi estarien disposats. Una possibilitat de Junts potser seria no donar suport a un miserable govern autonomista d'ERC i, en canvi, per arriscat que sembli, provar d'explicar la veritat d'aquests tres mesos de converses secretes. La cúpula d'ERC està jugant amb la convicció que no s'atreviran a fer-ho. ¿Que els catalans no entendrien que amb una majoria absoluta de 74 diputats suposadament independentistes que ells mateixos han votat no es pugui formar un govern? Potser no, sembla molt difícil d'explicar i n'acusaran Junts. Però el nou govern presidit per ERC, si es forma, sembla que seria per evitar la independència, no per aconseguir-la. Aquest és el problema real. Els d'ERC juguen ara amb això, exactament de la mateixa manera

que van jugar fa tres anys quan feien veure que pressionaven perquè Puigdemont proclamés la independència, dient-li traïdor si no ho feia (les trenta monedes de plata que perseguiran un diputat per tota la historiografia futura de Catalunya), pensant que no s'hi atreviria i que convocaria les eleccions que ells aleshores guanyarien amb comoditat. Però se'ls va escapar. I alguns no li han perdonat. Tot és molt difícil d'explicar tal com s'ha fet fins ara a partir de les mentides que es construeixen als despatxos dels partits polítics, abans votar i després. Però no tot és culpa d'ells. Perquè sembla que els catalans, em refereixo al conjunt dels independentistes catalans, encara no es volen adonar que ara, al segle XXI i a la UE, la seva victòria havia de ser a les urnes completament legitimades pels mecanismes ja establerts per l'estat espanyol, dels quals els seria molt més difícil fer-se enrere. Perquè a partir d'aquí es podria legitimar tota la resta que és la repercussió i el reconeixement internacional amb els manifestants al carrer suportant, si cal, la violència. La primera gran derrota la van proporcionar els votants de la CUP a les eleccions del 2015, que no van votar JuntsxSí que hauria tret majoria absoluta i van votar, en canvi, un partit petit que havia dit que no volia governar, que volia sortir de l'OTAN i de la UE, per fer política internacional! Que la independència ho és. La definitiva gran derrota ha estat a les eleccions el parlament del 2021 que, veient tot el que havia passat, els electors no van votar en massa JuntsxCat que defensava el president legítim destituït per l'estat espanyol, fos del signe que fos, sinó que es van abstenir o van escoltar uns altres cants de sirena. No sé on seriem, però no en aquest forat.

09/05/2021

INVESTIDURA D'ARAGONÈS, ADÉU REVOLUCIÓ, ADÉU INDEPENDÈNCIA

Els catalans que es diuen independentistes han votat que prefereixen seguir sotmesos, no els partits, no, sinó la població catalana. El famós 52%, si és un 52% per a la independència ha estat repartit de tal manera que ha guanyat ERC, per poc, però ha guanyat. I ERC, la cúpula d'ERC, els càrrecs nomenats per ERC i els militants d'ERC que s'aprofiten econòmicament o professionalment de pertànyer a aquest partit, ja fa temps que es varen rendir. Els de la CUP i els de Junts també? Els de la CUP ja hem vist com les gasten en el seu aparell de presa de decisions, estigui qui estigui al capdavant, ja hem vist varies vegades el seu biaix de prioritització, el seu marxisme latent no reciclat. Els de Junts encara no ho havien demostrat clarament perquè Puigdemont s'ha anat situant cada vegada més cap a l'esquerra independentista, amb escissions per la seva dreta, fins que Jordi Sànchez ha pactat la investidura i s'han unit a la rendició independentista. El líder per la independència que ens quedava era Carles Puigdemont a l'exili i amb valor internacional, els seu partit havia sofert varies escissions per la dreta i per tant era un partit homologable a qualsevol socialdemocràcia europea. Però en la realitat demoscòpica sabíem que si hagués guanyat hagués estat per poc, per tant la situació no hauria canviat tan radicalment, com si, per exemple, hagués guanyat per una majoria aclaparadora. Tot seria completament diferent si els catalans, veient el que havia passat aquests anys, haguessin votat en bloc Puigdemont que és el president legítim destituït. Els altres partits independentistes s'hi haurien hagut d'unir o desaparèixer. Era l'únic que s'havia de fer, no defensar el territori amb les armes sinó posar una papereta al seu lloc. Hauríem pogut tenir un govern de Catalunya a l'exili, legítim a les urnes d'Espanya i amb el Consell de la República com a suport, inviolable per Espanya. La repercussió europea i internacional hagués estat enorme. Però els votants que han conformat la situació actual ¿són votants enganyats per la pressió mediàtica? Potser sí, però aleshores penseu com podran ser enganyats si ens acostem de veritat a la independència. Els catalans han tornat demostrar la seva imbecil·litat política. Perquè la política no es pot fer sense poder i el poder als votants

independentistes catalans els fa por, qualsevol mica de poder que voten ja es consideren *de dretes*, que a Catalunya és el pitjor que es pot ser, encara que no sigui veritat. Allò que hem fet és tornar al règim de 78 i encara amb els drets de Catalunya més retallats. Els catalans ja ho hem tornat a demostrar i no solament els polítics, ells ja ho saben una vegada més, si ens movem una mica ens foten quatre hòsties i de seguida negociem la rendició, mentre diem que hem tornat a vèncer. Aquest sisè intent d'independència s'ha acabat, haurà durat més o menys una dècada... i probablement s'ha acabat per sempre més.

21/05/2021

LA DESTRUCCIÓ

Disculpeu-me que parli un moment de mi mateix. L'any 2014 vaig escriure un llibre de poesia titulat *La destrucció*. En aquell moment àlgid del procés independentista pensava que calia una reacció urgent de Catalunya per aturar l'estat espanyol que ens està destruint com a nació de manera imparable. Perquè es vegi el sentit del llibre copio simplement una part de la nota editorial:

En paraules de l'autor: "La destrucció és un llibre provocat per la situació de Catalunya i dels altres països catalans. Cap al final del franquisme tots érem molt conscients que aquella gran animalada s'acabaria; en canvi, als primers anys del segle XXI podríem veure legalitzada indefinidament, amb cobertura democràtica, la destrucció del nostre país i de la nostra cultura. Espanya ha tornat a demostrar, durant més de trenta anys de democràcia i en relativa bonança econòmica, sobretot des de la dreta però també des de l'esquerra política, que prefereix dominar un país destruït a tolerar un país pròsper i lliure. Per poder-ho ser, Catalunya ha de blindar d'una vegada i per sempre més en front d'Espanya la seva llengua i cultura, la seva economia i fiscalitat, la seva sobirania jurídica i política, la seva nació... Si no ho fa, de forma inequívoca i completament irreversible, sabem que els successius governs espanyols incompliran els pactes, canviaran les lleis per majoria i acabaran per destruir-nos. Hem pogut presenciar, en aquests anys de democràcia espanyola, com ataquen una llengua pròpia que lluita per la supervivència, sobretot pels flancs més desprotegits de València i de Mallorca. Amb la fiscalitat han malmès l'economia del país, han deixat caure els nostres serveis públics i les nostres infraestructures. Només són algunes evidències entre moltes altres. Amb més agressivitat des de la dreta política, però també des de l'esquerra i amb la complicitat o el silenci de la majoria dels seus intel·lectuals. La constatació d'aquests fets ha quallat a la consciència de molts catalans, tant dels ja anteriorment establerts com dels nouvinguts, de qualsevol lloc i llengua d'origen, de tots els qui volen viure amb ple dret a Catalunya. Conjuntament amb els estralls de la crisi econòmica, alguna altra cosa molt fonda relacionada amb les paraules llibertat i submissió ha canviat per sempre en la psicologia col·lectiva."

És evident que tot això darrer de la psicologia col·lectiva, no ho diria ara.

A més en el primer poema del llibre titulat *Pròleg*, es poden trobar els següents versos:

*«que també hi veuràs que dubto/d'aquells mateixos que voten
tan sols volia fer uns exercicis/de realisme democràtic
potser aviat no tindran sentit/porten plom de temps a les ales»*

Per tant, amb les dificultats contemplades, jo suposava un cert triomf de l'independentisme, amb la qual cosa també suposava que aquest llibre aviat seria obsolet. Doncs, per desgràcia meva, el motiu i el títol d'aquest llibre serà vigent durant molts i molts anys, potser per sempre.

23/05/2021

LES CLAUS DE LA DESFETA

S'han escrit i s'escriuran interpretacions i llibres sobre aquest període, cada un d'ells amb el seu punt de vista. Que si els polítics catalans van enganyar la població, que si no es va aprofitar els moments que la gent era al carrer per defensar el país, que si el president Puigdemont no va ser prou llest per declarar la independència amb totes les conseqüències en el moment que tocava (ell mateix ho ha dit), que si els partits polítics independentistes no es van entendre mai, que si... etc. Probablement tots tenen o tindran una part de raó. Però intentaré ser molt breu en la interpretació que ara faré. Sense treure cap responsabilitat als polítics que han actuat malament i evidentment la tenen, la clau de la situació actual i futura, el desastre amb el qual ha acabat aquest intent d'independència o bé, del seu substitut inferior possible, una posició de força de negociació amb l'estat espanyol que garantis per sempre més, economia, llengua i nació amb vigilància internacional, que és una aproximació que jo mateix hauria signat el primer dia... és a dir, el contrari de tot això, la derrota completa, ha estat per la distribució del vot independentista en les eleccions al Parlament de Catalunya en dues eleccions, el 2015 i el 2021. Aquesta és la meua tesi. Per tant, els independentistes que acusen els polítics que han escollit, que es mirin ells mateixos. Aquesta afirmació parteix de la base que la independència d'una part d'un estat que pertany a la UE el segle XXI, només pot venir de les pròpies urnes legalment constituïdes i del suport internacional generat. I que s'ha de fer amb l'acord de totes les forces polítiques independentistes de l'arc parlamentari, des de l'extrema esquerra (que hi era) fins a l'extrema dreta, sí, sí, l'extrema dreta també! (que pràcticament no n'hi havia). És evident que les manifestacions multitudinàries són importants, però la força real és en un altre lloc. Ara bé, allò que tampoc no es podia fer mai des de l'independentisme era blasmar els joves innocents que defensaven el país amb els seus cossos contra una policia protegida i armada fins a les dents, només per llançar pedres i cremar contenidors. I alguns hi varen perdre ulls i testicles. Aquesta crítica estúpida (ni un paper a terra!) pensant en els milers de morts que ha suposat la lluita de segles contra l'estat espanyol, es va fer per una gran part de l'independentisme benestant i com a gran conseqüència es va perdre la joventut per a la causa, que és una pèrdua d'intel·ligència i de futur irrecuperables. Però al carrer, com he dit abans, tampoc no hi haurà mai el nucli de la força, perquè l'estat espanyol acusaria de terrorisme qualsevol desestabilització de l'espai públic i es perdria suport internacional en les circumstàncies actuals. Aleshores anem al gra. ¿Com pot ser que més de tres-cents mil independentistes votin la CUP, que tenia una mena de llicència independentista per anar per lliure a les eleccions del 27 de setembre de 2015, i facin perdre la majoria absoluta a JuntsxSí, coalició que tancava l'esportista Guardiola, amb prestigi mundial, i que representava pràcticament totes les altres forces independentistes del país, que eren l'enorme majoria? L'equivalent de JuntsxSí hauria guanyat per majoria absoluta aclaparadora en qualsevol país en les circumstàncies de Catalunya... menys a Catalunya. La CUP en el seu programa defensava sortir de l'OTAN, sortir de la Unió Europea, sortir de l'euro i es negava a governar. Estava pensada per empenyar qualsevol govern i girar-lo cap al seu pensament, que en aquest cas era de caire anarquista. I, a més, fer la independència, és clar. Pràcticament sense experiència parlamentària prèvia perquè havia sorgit dels ajuntaments. Què es pot fer

més per impedir la política independentista que ha d'establir relacions internacionals? La CUP era filosofia utòpica, no política. I no per fer-la efectiva en un ajuntament de poble que era d'on venien, sinó per fer la independència al Parlament de Catalunya, que és clarament política internacional! El nucli dur estava format per persones amb estudis superiors sense sortida laboral al nivell esperat, apart de poder dedicar-se a la política. Algú més s'hi apunta? Van fer caure en Mas, que en aquell moment era el líder de la gran coalició, després van estar a punt de fer caure en Puigdemont que es va transformar en líder, etc. I haguessin fet caure qualsevol que presentés un projecte polític factible, no filosòficament perfecte, simplement factible. L'«ascarranosi» (ja fa temps que l'he batejada així), malaltia inguarible dels catalans portada al límit pels votants independentistes, va definir aquesta situació parlamentària. Resulta fins i tot divertit que aquests votants després sortissin al carrer cridant: unitat, unitat... de qui, dels altres? Si JuntxSí amb tota la seva força política hagués tingut majoria absoluta les coses haurien anat d'una manera molt diferent. No vull dir que s'aconseguís la independència, penso que no, vull dir que estic completament segur que ara no estaríem en aquesta situació catastròfica. Hi podeu donar les voltes que vulgueu, que jo em salto uns quants anys i me'n vaig directament a les eleccions al Parlament de Catalunya del 14 de febrer de 2021. Havien passat sis anys i moltíssimes coses... que també em salto olímpicament perquè ja n'he parlat una mica en aquestes notes i el lector segurament que té més informació i altres punts de vista. Però havien passat algunes poques coses evidents, innegables, que vull recordar. Carles Puigdemont, president legítim del Parlament de Catalunya, escollit democràticament, havia estat destituït i era a l'exili, el seu anterior partit havia sofert vàries escissions per la dreta i va ser el primer president del nou partit que va fundar: JuntsxCat. Aquest partit es va presentar a les eleccions del 2021 encapçalat per Laura Borràs, del qual Puigdemont també en formava part i era perfectament homologable a qualsevol partit socialdemòcrata europeu. També s'havia creat el *Consell per la República*, una entitat privada amb seu a Brussel·les amb l'objectiu de la independència i que pel fet de ser privada i amb seu a l'estranger no podia ser atacada políticament per l'estat espanyol i de la qual Puigdemont n'era president. Tots sabem la desunió que hi havia entre els partits independentistes que en aquells anys s'havia fet patent de manera escandalosa i també sabem que és canònic en qualsevol intent mínimament revolucionari el fet de restituir els càrrecs, que ja es podia haver fet abans i no es va fer per la negativa dels altres partits que volien anar pel seu compte. Carles Puigdemont tenia i té un prestigi internacional incomparable amb qualsevol altre candidat. Ara es presentava una oportunitat d'or per tenir un govern de Catalunya completament legítim a les urnes de l'estat espanyol i que, si volia, es podia reunir a l'estranger. Si la gran majoria dels independentistes hagués votat JuntsxCat, no es podia guanyar tot allò que s'havia perdut en aquells anys anteriors però encara tot es podia refer, el desastre total no s'hauria consumat perquè la petita part que quedaria dels altres partits independentistes no haurien pogut amagar el cap sota l'ala i dir que això no anava amb ells. D'una manera o altra s'hi haurien hagut d'unir o desertar per sempre més de l'únic projecte votat pels ciutadans per a la independència. I no cal dir res més, només mirar els resultats de les eleccions al Parlament de Catalunya del 2021 que portarien a la catàstrofe actual, a la pèrdua total del poder independentista necessari per a la política. Són els votants independentistes els qui finalment han portat Catalunya a aquest desastre, no se'ls demanava defensar el territori amb armes sinó posar paperetes a les urnes que tinguessin la força pacífica de dissuasió d'uns canons internacionals. Però és pitjor que això: els votants independentistes han desvelat a les urnes la seva mentalitat de manera inefable i, en qualsevol cas, tot fa preveure que tornaran a votar la submissió de Catalunya dient que voten la independència. Per què? Perquè en qualsevol futur previsible que es torni a produir la possibilitat d'obtenir al Parlament una força real, sempre hi haurà algunes candidatures sortides d'una esquerra filosòficament perfeccionista i sense possibilitat d'obtenir poder polític real (ja no sé com dir-ne, li he posat el nom d'«ascarranosi» per evocar una malaltia inguarible) que convenceran els votants. Si jo fos de Ramon Cotarelo, l'únic intel·lectual castellà que ha apostat en ferm per Catalunya, que s'ha traslladat a viure

aquí i que, per defensar-nos, ha estat silenciats i perseguit pels propis catalans que es diuen independentistes, no els ho perdonaria mai. No sabia com érem.

24/05/2021

ACABEM

Els catalans hem decidit que deixarem de ser catalans perquè no podem deixar de ser imbècils.
Joan Sales tenia raó a l'inrevés.

27/05/2021

ESCOLIS

CATALUNYA PROBABLEMENT MAI NO SERÀ UN TERRITORI INDEPENDENT D'ESPANYA

Tot el que segueix en aquest escrit considero simplement que és probable. En aquest món pot passar de tot i fer prediccions acostuma a ser perillós, però en aquests anys, en els anys que van dels 2010 al 2021, però sobretot en els quatre darrers, em sembla que hi ha prou indicis que ho confirmen. Em baso simplement en el sentit comú i en els darrers fets. Suficient per a dir que en Deulofeu en aquest punt em sembla que es va equivocar, que no es va adonar que la matemàtica de la història no estava feta per als catalans. Ell era català i l'ull no es veu a si mateix. Això ho diu un independentista fervent com jo, que ho segueix sent, però que veu com els seus somnis no es compliran. Si no passa res d'especial, probablement Espanya seguirà explotant Catalunya com una colònia fins que la destruirà com a possible nació amb un territori diferenciats, que hauria de tenir una economia pròpia, una llengua i una cultura també diferenciades amb el corresponent reconeixement internacional. Unes condicions necessàries de nació que, si de cas, quedaran com a virtuals o relativament marginals en el futur del nostre país. ¿I com és que només en aquests pocs anys ja m'atreveixo a dir això, si aquest conflicte dura des del 31 de maig de 1410, quan es moria Martí l'Humà i que va tocar fons el 1714? Doncs sí, m'atreveixo a dir-ho pels fets d'aquests darrers anys, perquè les coses passen molt més de pressa que fa uns centenars d'anys. ¿És que jo pensava que la independència s'aconseguiria ràpidament només en aquests pocs anys? Doncs no, pensava que probablement trigaria molt més, però que potser s'aconseguiria. ¿Aquesta constatació negativa em farà deixar de lluitar per la dignitat de Catalunya al davant dels atacs feixistes d'Espanya? Doncs tampoc, en aquest sentit estaré sempre a primera línia democràtica amb la bandera estelada i amb la bandera negra. Però aquesta és la sisena vegada que Catalunya ha provat d'escapar-se de les urpes d'Espanya des del 23 de gener de 1641, amb la primera proclamació de Pau Claris (deixant a part les derrotes de 1707 i 1714, i la guerra civil del segle passat que eren en un altre context). El nostre lema hauria de ser el següent: *Tornarem a lluitar, tornarem a sofrir i tornarem a perdre*, si volem ser lúcids. Per què? Primer s'ha de dir que, si repassem una mica la història del nostre país des d'aleshores, a part d'haver pres moltes decisions inadequades i d'haver-ho fet relativament malament, hem tingut mala sort, molta mala sort com a país, que ara i aquí no explicaré. Per això hi ha els historiadors. Però aquesta darrera vegada, la sisena, la del 2017, la mala sort no hi ha jugat cap paper essencial i és la vegada que hauríem estat més a prop de la independència si haguéssim pres les decisions correctes. Per què? Doncs també molt senzill, perquè les vegades anteriors les forces espanyoles ens podien literalment massacrar, ho van fer moltes vegades, simplement ens mataben com a conills i s'havia acabat el bròquil. Aquesta vegada no ho podien fer perquè formem part de la indolent i burocràtica Unió Europea, però que conserva uns certs valors democràtics. L'estat espanyol només ha pogut fer servir els jutges, el famós *lawfare*, i ha provat de matar civilment els ciutadans independentistes, destruint la vida i l'economia d'una colla de ciutadans i atemorint els altres. I amb això n'ha tingut prou. Aquests jutges i la seva cort de fiscals i altres acòlits haurien de ser condemnats per prevaricació amb penes de presó però és impossible perquè finalment haurien de ser jutjats per ells mateixos. Aquesta ha estat la repressió possible en el context actual que acabarà als tribunals europeus d'aquí a uns quants anys, els quals només diran (atenció!) que s'han de repetir els judicis perquè no han tingut les garanties necessàries i que s'ha de modificar el sistema d'elecció de la judicatura espanyola perquè aquest fet no es torni a produir. A Europa ens donaran la raó! Sí, però només d'aquesta manera i d'aquí a molts anys! Amb això juguen tots els magistrats del TS, del TC i de l'Audiència Nacional que s'haurien d'empresonar ells mateixos per prevaricació, segons les pròpies lleis de l'estat espanyol, les mateixes lleis que ells estan disposats a fer explotar, com si el codi penal fos un polvorí. ¿La imatge d'Espanya quedarà internacionalment erosionada amb les sentències dels tribunals

europèus? Sí. Però seran quatre dies, a la Unió Europea no li convé perquè Espanya té massa pes específic i seria inviable sense els països catalans, a la premsa espanyola tot sortirà en lletra petita i a Catalunya, els partits que es diuen independentistes i que no ho són, aprofitant la situació, potser proposaran la votació d'una altra mena d'autonomia encara més sotmesa com si fos en realitat un gran avenç independentista, dient que la independència ja vindrà més endavant. I ho continuaran cridant: Independència, independència! com un himne simbòlic, perquè si no ho diguessin ja no els votaria ningú, però no faran mai allò que seria necessari per aconseguir-la, just el contrari. I els catalans independentistes votaran que sí. Els catalans independentistes fan festes de germanor l'onze de setembre, manifestacions pacífiques monumentals en les quals es diverteixen, canten cançons, com en un aplec religiós dels d'abans però amb més gernació i banderetes. I després tornen a casa. No saben fer res més per la independència. I així no la podrien fer efectiva encara que fossin el 100% de la població. L'u d'octubre va ser una gran excepció que no es repetirà però hem de recordar que la van provocar els partits en un context encara democràtic, no la població, la població va anar a votar però la votació la van provocar els mateixos partits que es diuen independentistes i que ara ja no volen que es repeteixi. El context podia semblar prou democràtic. No hi havia hagut amenaces de les brutals càrregues policials que desprestigiaven totalment l'estat espanyol i, de fet, legitimaven la independència. I el fet més greu ha estat que en les darreres eleccions, amb totes les xarxes informatives actuals a la seva disposició, amb un desplegament de la informació en temps real que mai no havia existit, els votants independentistes catalans han seguit les consignes dels mitjans de comunicació subvencionats pels poders fàctics i han votat els més perdedors, els que es fan passar per *bonistes*, Junqueras i els seus, la meitat del nostre exèrcit polític que s'havia rendit a les primeres hòsties en un pacte amb els espanyols. Qui no ho vulgui veure té un pa a l'ull. I podeu comprendre que jo no tinc res en contra de dels votants d'ERC i de la CUP, ni contra el del PSC... En unes eleccions democràtiques tothom pot votar el que vulgui, però una altra cosa és aconseguir la independència. I si algú em diu que en realitat han enganyat els votants en aquestes circumstàncies, li respondré que pensi com podrien ser enganyats aquests mateixos ciutadans que es diuen independentistes en circumstàncies més dures, més pròximes a una possible independència. Els catalans, els votants catalans independentistes, han votat el pacte de la rendició. N'hi havia d'altres que també s'havien rendit, però els catalans han votat més els que s'havien rendit més de tots, de manera visible i palesa. I a la majoria de la resta de diputats que es diuen independentistes els ha anat molt bé, perquè els ha tret responsabilitat i s'hi han afegit més o menys, alguns amb molt de gust, sempre dient tots que lluiten per la independència perquè els tornin a votar. Finalment no han estat els partits, han estat els votants, el mateix poble català que clama per la independència, la qual estava encara una mica en les nostres mans per més repressió que hi hagués. No em canso de dir, en contra de tota la fastigosa correcció política, que el problema real d'Espanya no és VOX, que també ho és, sinó que sobretot és la proporció de ciutadans espanyols que els voten, que el problema real està en la societat espanyola, en els espanyols. I el problema per a la independència de Catalunya no està els partits independentistes, que en part també en són responsables, sinó que està sobretot en els catalans independentistes que els voten i en la seva mentalitat. Aquesta és la mare dels ous. Sembla que als catalans, quan els foten unes quantes hòsties, de seguida els agafen unes ganes irresistibles de dialogar. Només els joves, els joves de la plaça d'Urquinaona i de l'Aeroport que s'han jugat els ulls i alguns els han perdut, serien capaços de fer efectiva la independència. Però són relativament pocs. I ara, abans de tornar-hi, potser s'hi pensaran una mica més. Jo ho faria. Aquesta és la realitat del nostre país, mestís a la força, submís de segles i sense nervi nacional per als anys que li resten. Mentrestant, molts de nosaltres i jo mateix, continuarem cridant: Visca Catalunya lliure! Com un crit rebel. I seguirem lluitant per sobreviure com a catalans i perquè no ens arrabassin els drets nacionals que a poc a poc anirem perdent, sobretot la llengua, que ho és gairebé tot. El president Puigdemont, que ha de ser considerat el president legítim de Catalunya, il·legalment destituït, és l'única força que ens queda. Però probablement no podrà fer gran cosa amb el

Consell per la República (em refereixo a aconseguir la independència), per més que un dia se'l rebi de manera multitudinària, perquè els càrrecs dels partits que es diuen independentistes només perquè els catalans crèduls els segueixin votant, d'una manera o altra i d'acord amb l'estat espanyol, ja hauran pactat la manera de neutralitzar-lo. En aquest cas, bandera negra per sempre més.

08/06/2021

GENIOTES

Endavant catalans, endavant genis idiotes, ataqueu per on vulgueu, és igual, si ataquem tots amb una estratègia perfecta sempre hi hauran alguns idiotes que ho espatllaran i si ataca cadascú pel seu compte sempre hi haurà alguna genialitat que ens evitarà la derrota completa, no val la pena pensar-hi més, endavant idiotes, endavant genis, endavant *geniotes*, perdrem com sempre! El rei és aquí! El rei sóc jo. Sempre serem a la batalla de Muret.

29/07/2021

DEFINICIÓ DE CATALÀ A PARTIR DE L'ANY 2021

Català és un estrany tipus d'individu que quan més hòsties li fot un altre més ganes té de dialogar amb ell.

02/01/2022

NI SENY NI RAUXA

Hi havia un país de covards, un país que tenia la síndrome d'indefensió apresada, després d'una mitja dotzena de segles de colonització més o menys rebutjada, acceptada per alguns i suportada per uns altres. Aquesta síndrome, estudiada des de fa uns anys en la branca de psicologia positiva, té una simptomatologia que no et deixa ser lliure encara que ho puguis ser, perquè després de tantes garrotades rebudes al provar d'obrir una porta que has trobat sempre tancada, ja has perdut la simple capacitat d'alçar-te per anar a obrir-la encara que en tinguis la clau. En aquell país també hi havia uns quants homes sans i valents, però eren més aviat joves i podien ser enganyats amb relativa facilitat. A aquests els deien arrauxats només per contrast amb els covards que sempre s'amagaven sota el seny.

02/02/2022

UNA ALTRA DIADA

L'onze de setembre. És la Diada, la festa nacional de Catalunya que celebra la defensa de Barcelona de 1714 contra l'exèrcit borbònic. Honor per sempre a tots els patriotes catalans que hi varen morir. Finalment aquella desigual batalla va acabar amb una derrota per moltes raons, la més important seria la inhibició d'Anglaterra en el combat per raons polítiques, després que l'Arxiduc Carles que defensava Catalunya fos coronat emperador del Sacre Imperi Romanogermànic, no fos que tingués massa poder. Aleshores Barcelona i Catalunya varen ser derrotades finalment per una traïció d'Anglaterra. Uns anys abans, el 25 d'abril del 2007, a la batalla d'Almansa, pràcticament ja s'havien perdut el regnes de València i d'Aragó. Però sembla que es vol donar a entendre, popularment, que la decadència del poble de Catalunya en front d'Espanya com a nació comença l'11 de Setembre del 1714. I, a part de les enormes pèrdues ocasionades per la batalla d'Almansa el 1707, que varen suposar les pèrdues dels regnes de València i d'Aragó i els corresponents decrets de Nova Planta, tots sabem que el detonador de la decadència havia començat feia més de tres-cents anys abans. I en circumstàncies que val la pena recordar perquè estan relacionades amb fets que deixen obertes moltes sospites o més aviat aclareixen coses. Aquí vull parlar d'una altra diada, el 31 de maig de 1410. Sabem que en aquesta data, mor sense descendència homologada el rei Martí l'Humà, el darrer rei de la Casa de Barcelona que havia estat el principal llinatge nobiliari de la corona de Catalunya i Aragó. Després de la mort del rei Martí es produeix un interregne que prepara el compromís de Casp i acaba en aquesta mateixa vila el 28 de Juny de 1412, quan després d'una missa, sant Vicent Ferrer proclama nou rei: Ferran d'Antequera, de la casa de Trastàmara procedent de Castella. D'això fa més de sis segles. La historiografia d'aquell període és important, no s'acaba ni s'acabarà. Aquestes notes són només uns breus pensaments sobre alguns fets que per a mi tenen interès i, per tant, no tenen res a veure amb una investigació acadèmica amb la citació de totes les fonts consultades. Però, apart de molts altres aspectes que explicaré en una altra nota, és curiós de saber, per exemple, que hi ha interpretacions que recullen historiadors posteriors i que procedeixen de mossèn Borra, testimoni directe dels fets, que era un bufó reial del que diuen, entre altres coses, que va provocar la mort del rei d'un atac de riure quan li va explicar que havia vist una mena d'ase penjat d'un arbre per la cua, com a càstig per haver-se menjat unes figues. Gairebé amb tota seguretat fals, però es pot trobar el nostre darrer rei Martí entre una llista històrica internacional de diversos morts per atacs d'hilaritat, com una mena de conya. Tots els historiadors, en canvi, estan d'acord que el rei va emmalaltir després de sopar el dia 29 de Maig al monestir de Santa Maria de Valldonzella, situat aleshores en un altre lloc extramurs, aproximadament on ara hi ha la plaça d'Espanya de Barcelona, a la cruïlla del Paral·lel amb l'Avinguda Mistral. Aquest sopar, la manera en la qual es va interrogar el rei moribund, el fet que l'endemà mateix, el dia 1 de Juny, tingués programada una entrevista amb el Papa Luna per legitimar el seu nét com a futur rei, obren massa interrogants... I va morir allí mateix el dia 31 de maig cap al migdia. Encara que sabem que el poble de Catalunya, com a nació, va perdre definitivament els furs amb els decrets de Nova Planta després de les batalles d'Almansa del 1707 i la presa de Barcelona del 1714, uns tres-cents anys abans hi havia hagut el gran detonador. Vull acabar aquesta breu nota amb les contundents paraules finals d'un llarg treball de la historiadora Maria Teresa Ferrer sobre aquest període: *Amb Martí l'Humà s'acabà la dinastia de la Casa de Barcelona, que havia regit les terres catalanes des del segle viii, quan s'havia iniciat amb el comte Borrell d'Urgell-Cerdanya i comte d'Osona, pare de Sunifred i avi de Guifré el Pelós. La nova dinastia no s'arrelà a Catalunya i no fou mai catalana de llengua i*

de cultura, com ho havia estat la Casa de Barcelona. I aquesta frase és certa i validada pels fets, per més que Alfons el Magnànim, fill i successor de Ferran d'Antequera (molt abans que el 1707 i el 1714, Felip V acabés definitivament amb els furs dels catalans), respectés el català a la cort i, des de Nàpols, expandís la corona catalanoaragonesa pel mediterrani fins els seus límits més esplendorosos.

28/05/2022

LA DIADA DELS TRAÏDORS

Deixeu-me que anomeni així a la data del 31 de maig de 1410, dia de la mort de Martí l'Humà. Però tot havia començat una mica abans i va acabar després. Més ben dit: encara no s'ha acabat. A partir d'ara em referiré als pocs fets que sembla que són certs, perquè pràcticament els recullen la majoria d'historiadors. Quan mor el rei Martí l'Humà, fill de Pere el Cerimoniós i Elionor de Sicília, hi havia dos candidats preferents a la seva successió, el més ben situat era Jaume II d'Urgell, bon guerrer, fill de Pere II d'Urgell i Margarida de Montferrat, que era l'home més ric de Catalunya i havia estat nomenat pel rei governador general dels regnes, que també solia ser la designació prèvia dels futurs reis. S'havia casat amb Isabel d'Aragó, germana del rei Martí. En aquelles circumstàncies havia de ser el següent rei, ho havia de ser... si tot hagués anat com havia d'anar. Però el rei Martí que sembla que era un home més de missa que no pas de batalles, estava més pel seu nét de nou anys Frederic de Sicília. Es veu que aquest nét sovint l'havia criat ell mateix quan el seu fill, anomenat Martí el Jove, era de campanya militar (i en la darrera campanya, a Sardenya, va triomfar el 1409 per morir de seguida, de malaltia, i va impossibilitar la successió més simple). El problema, però, era que aquest nét, Frederic de Sicília, era un fill natural de Martí el Jove (inclinat als plaers i als amors, com diuen les cròniques) i Tarsia Rizzari de Catània; per tant no provenia d'un matrimoni i no estava legitimat per ser rei. De seguida el rei Martí l'Humà va cercar la seva legitimació a través del Papa Benet XIII (el Papa Luna), precisament en els anys del cisma d'Occident i la disputa dels dos papes, Benet XIII d'Avinyó i Gregori XII de Roma. Per a Benet XIII era una bona opció perquè teixia una altra aliança amb els poderosos de l'època. El rei Martí l'Humà havia convocat el Papa Luna el dia 1 de juny del 1410 per a aquesta legitimació. El dia 29 de maig al vespre, el rei Martí l'Humà fa un sopar abundant, es menja la carn d'una au, probablement un ànec... i de seguida comença a trobar-se malament. Era al monestir de Valldonzella. S'agreuja de tal manera que la mort es pressuposa imminent i tot fa que a partir de l'endemà, el dia 30 de juny, ja en agonia, es desenvolupi una activitat frenètica d'entrades i sortides de la seva cambra, d'advocats i de prohoms del regne, amb signatures que acorden cessions de les seves propietats i afers que no corresponien precisament a la seva successió a la corona que era l'únic fet important. Això és destacable perquè precisament al davant de la mort imminent no es parla bàsicament de la successió, que era el gran tema central, sinó també de molts altres afers! Majors i menors. Per exemple:

El rei Martí, per descàrrec de la seva consciència, restitueix a Guillem Ramon de Moncada el marquesat de Malta, com a hereu del seu pare, Guillem Ramon de Moncada...

El rei Martí fa donació vitalícia de l'alcaldia Reial de València i la seua capella, vacant per mort de Gil de Puig, a favor del seu cambrer Luis Aguiló...

I així fins a, com a mínim, 27 notes preses pel protonotari Sescomes en l'agonia reial, entre les quals es troba la resposta a una pregunta sobre la seva successió. La pregunta clau.

Abans d'esmentar-la, cal recordar que el rei Martí l'Humà havia nomenat Jaume d'Urgell procurador i governador general, fet que s'interpretava com el reconeixement de la seva virtual condició d'hereu de la corona. Però després, el mateix rei Martí va revocar el seu nomenament a causa de les pressions pels disturbis que es van provocar a Saragossa, ciutat en la qual havien entrat les tropes armades de Jaume II d'Urgell per enfrontar-se als partidaris del Governador d'Aragó Gil Ruiz de Lihori, el Justícia Major, Juan Jiménez Cerdán i l'Arquebisbe García Fernández d'Heredia, que precisament va morir un any després en una trifulga amb partidaris de Jaume d'Urgell.

Alguns historiadors també esmenten un possible emmetzinament del rei i una escena amb la mare de Jaume II d'Urgell, Margalida de Montferrat, sacsejant el cos del moribund per aconseguir que nomenés successor l'urgellenc. Aquesta darrera escena sembla que es verídica i, a més, molt comprensible. I del possible verí, no hi ha cap prova, però dos dies després el rei Martí havia convocat el Papa Luna per legitimar i anomenar successor, el seu nét, Frederic de Sicília en detriment de Jaume d'Urgell. Potser va ser només una coincidència? Sembla que ens hauria de fer pensar... Més aviat, si no pensem és que som ximples.

Però fins aquí encara ens trobem en circumstàncies que podien ser habituals a l'època, amb les institucions relativament sòlides, i encara tot es podia solucionar de manera efectiva. Recordem que les Corts Catalanes, en morir sobtadament Joan el Caçador en una cacera a Foixà l'any 1396, que era l'anterior rei i germà de Martí l'Humà el qual es trobava a Sicília, havien actuat amb tota celeritat nomenant-lo immediatament a ell com a successor legítim i com a regent eventual la reina consort, fins el seu retorn.

Però entre aquelles notes i disposicions que hem mencionat fetes a la cambra del moribund, hi ha la pregunta clau sobre la successió. Era una pregunta completament enverinada. De seguida ho veurem. Hi ha moltes irregularitats en els documents, en els testimonis i en les signatures, però sobretot en cap document no consta que la comissió enviada per a fer la pregunta decisiva correspongui a consellers designats de manera formal com a representants de les Corts Catalanes. I la pregunta es fa dues vegades, una vegada la nit del 30 de maig (a un moribund i a una hora completament intempestiva com les onze de la nit) i la segona, per provar d'assegurar-la i esvair qualsevol dubte sobre la seva legitimitat, cosa que pot indicar que hi havia alguna cosa que no acabava d'estar ben definida, l'hi tornen a fer a l'hora terça del 31 de maig, que vol dir cap a les nou del matí. I el rei va morir abans del migdia. Podem imaginar l'estat del sobirà en respondre-la, les dues vegades només amb un *Hoc*, que com sabem volia dir que *Sí*. Algunes fonts indiquen que aquest *Hoc*, sobretot el segon, podria correspondre simplement al so gutural de la ranera de la mort.

Fins aquí, si no mencionem la pregunta, encara es podria salvar tot.

Per exemple la pregunta, seguint els protocols, podria haver estat: ¿Voleu que Les Corts Catalanes anomenin Jaume d'Urgell, el vostre successor? –Hoc. S'havia acabat el bròquil i es conservava la monarquia dels regnes sense fissures.

El rei també podia haver dit que no, pels conflictes anteriors amb Aragó o per una sospita d'emmetzinament, però aleshores la següent pregunta hauria d'haver estat: ¿Voleu que les Corts Catalanes anomenin el vostre nét Frederic de Sicília, el vostre successor? I aquí el rei Martí hauria dit: -Hoc. Segur, sense dubte, era tot el que estava cercant des de feia temps i per això tenia la trobada de l'endemà amb el Papa Luna que mai no es va produir. Els consellers que van registrar les seves darreres voluntats ho sabien sobradament. En aquest cas les Corts Catalanes haurien tingut una mica més de feina perquè haurien d'haver treballat amb el Papa

Luna per legitimar-lo, però amb la seva força és molt probable que haguessin salvat la monarquia de la Casa de Barcelona. I potser en un sol dia. Però de Frederic de Sicília, després de la mort del rei ja no se'n va parlar més.

La pregunta també podria haver estat una altra o simplement podien prendre la decisió les mateixes Corts Catalanes després de la mort del rei, com havien fet en morir el sobtadament el rei Joan el Caçador, però els visitants del moribund no anaven per aquí. Anaven simplement per poder decidir ells, no el rei ni les Corts Catalanes, qui seria el successor. I per això la pregunta va ser exactament: *¿Senyor, plau-vos que la successió dels dits vostres regnes e terres, après obte vostre, pervinga a aquell que per justícia deurà pervenir?* El líder de l'expedició era Ferran de Gualbes, poderós empresari i Conseller del Consell de Cent. ¿Com podia dir el rei moribund que no volia justícia en la seva successió? L'única resposta possible era que sí! Això va ser al voltant de les onze de la nit del 30 de maig, però no van quedar prou satisfets perquè, com si hi hagués alguna cosa en fals, hi varen tornar... Cap a les nou del matí del 31 de maig, un parell o tres d'hores abans de l'òbit, li varen tornar a fer exactament la mateixa pregunta però amb un afegitó essencial: *E que'n sia feta carta pública?* Amb això havien fet dir al moribund rei Martí que ja es podia divulgar a tots els regnes que el seu successor no depenia de la decisió de les Corts Catalanes, sinó de la decisió final de *la justícia*! Els jocs estaven fets.

A partir d'aquí només calia triar els jutges de successió adequats (compromissaris) amb el biaix necessari per escollir el nou rei. Triats els compromissaris, de fet ja s'havia triat el rei, encara que abans s'havia de designar qui triava els compromissaris que era exactament el mateix. Començava un període, dit d'*interregne*, d'alta complexitat. La historiografia és i serà abundant. Només esmentaré un parell de fets essencials que poden fer comprendre una mica què va passar. Des d'aquell mes de juny de 1410 fins al mes de juny de 1412 es va anar configurant allò que se'n va dir Compromís de Casp. Mentrestant, el regne d'Aragó es va dividir en dos parlaments que es reunien per separat, el de València també en dos, degut sempre a les bandositats, i les Corts de Catalanes que a vegades es reunien amb els tres regnes formant les Corts Generals també s'havien de reunir per separat d'elles degut a la impossibilitat de cap acord. Per tant d'una sola cambra s'havia passat a cinc cambres i a cinc faccions, de fet a cinc parlaments, sense comptar Mallorca que encara es considerava regne de conquesta i per això no entrava en les reunions. Sembla que als catalans ja ens venia de gust aleshores això de dividir-nos. De seguida va començar a prendre força la candidatura de l'Infant de Castella, Ferran de Trastàmara, nebot del rei Martí, que ja assetjava amb les seves tropes tota la part occidental dels regnes d'Aragó i de València. En aquesta situació de divisió extrema i de guerra provocada, la solució ja es veu que només podia ser divina. I ho va ser. Perquè Sant Vicent Ferrer i altres, van proposar una reunió de nou compromissaris que decidirien el futur rei. I com que ell després seria un sant i ja tot venia de la part de Déu, va convèncer la majoria. Hi havia d'haver tres compromissaris per cada regne, tres per Catalunya, tres per Aragó i tres per València, però si tot un regne votava en bloc en contra, és a dir, tots tres compromissaris del regne en contra, l'elecció no era vàlida. Tot era trinitari i estava molt ben estudiat. Però, qui triava els compromissaris? Aquest era el punt clau, tal com ho havia estat la pregunta feta al rei moribund, que va substituir la voluntat del rei i del parlament electe de Catalunya per una suposada justícia. Perquè el compromissaris s'havien de triar adequadament esbiaixats per al propòsit, però en designar qui triava els compromissaris també ja s'havia fet tot. ¿Podeu imaginar que els nou compromissaris, tres de cada regne, fossin triats tots per Aragó i només per dues persones, precisament pel Governador d'Aragó Gil Ruiz de Lihori i el Justícia Major d'Aragó Juan Jiménez Cerdán, tots dos del bàndol anti-urgellista (i que no es pogués incloure, com s'hauria fet, l'Arquebisbe García Fernández d'Heredia, perquè ja hem dit que havia mort un any abans, precisament en una baralla amb

partidaris de Jaume d'Urgell)? Doncs si ho heu imaginat així, heu imaginat bé. A manca de tres, aquests dos, el Governador d'Aragó i el Justícia Major d'Aragó, contraris al comte d'Urgell i i partidaris de l'infant Trastàmara de Castella, van escollir els nou compromissaris dels tres regnes. Ells dos, de fet, van escollir el rei castellà Ferran de Trastàmara. Bonic, oi? Sant Vicent Ferrer, un dels compromissaris, havia de ser realment un gran sant, per poder convèncer tothom en aquelles circumstàncies. El papa cismàtic Benet XIII, el papa Luna, que primer volia ajudar a legitimar amb el rei Martí l'Humà el seu nét, el joveníssim rei de Sicília, després de la mort del rei es va convertir immediatament a la causa del Trastàmara perquè li era molt més beneficiosa per a les seves aspiracions papals i també hi devia influir amb les seves pregàries, amb tot el valor que tenen les pregàries d'un Papa o, en aquest cas, d'un terç de Papa (perquè en aquell moment n'hi havia tres). Encara els quedava un escull, que podia semblar difícil de salvar, les possibles protestes i el vot en contra, en bloc, dels tres compromissaris de Catalunya, que hauria impedit l'elecció del Trastàmara. Però també estava pensat, ja que un dels compromissaris de Catalunya escollits va ser... qui? Doncs Bernat de Gualbes, el pare de Ferran de Gualbes, aquell instigador de la famosa pregunta, recordeu? Tot queda sempre a casa. Ja ens destruïm sempre nosaltres, no cal ningú més. Va ser qui finalment va salvar la votació i l'elecció del rei, perquè va ser l'únic dels tres representants de Catalunya que va votar a favor del Trastàmara. I com que les investigacions històriques sobre aquest període no s'acaben ni s'acabaran mai, m'han dit que hi ha un doctorant de la Universitat de Barcelona que està preparant una tesi sobre la freqüència en la qual els Gualbes i companyia agafaven el Pont Aeri de l'època, per si ens pot donar una mica més de claror sobre aquest confús període de la nostra història. Jaume II d'Urgell es va rebel·lar més tard i va fer front a les tropes castellanques al seu castell de Balaguer amb un minvat exèrcit, però va ser assetjat, vençut, empresonat fins a la mort i tota la seva família va ser desposseïda seus béns.

29/05/2022

SIS SEGLES I DOTZE ANYS DESPRÉS

Avui fa exactament sis-cents dotze anys que moria Martí l'Humà. El seu successor fou designat per *aquells a qui corresponia en justícia*. I la justícia espanyola està decidint el present i el futur de Catalunya. Què és pot fer? És a dir, què es pot fer per no acabar de perdre totalment la llengua, la cultura, l'economia i l'afirmació de la nació catalana, que fa més de sis segles que encara resisteix l'ocupació espanyola. Primer em sembla que s'ha d'insistir en aquesta observació: tot això ve de molt lluny. Fins i tot sembla estrany com, en aquestes precàries condicions, encara s'ha resistit fins aquí. Sobretot la llengua. Sembla un miracle. I en cap moment no ens ha de fer perdre als catalans el goig de viure individualment, l'alegria de viure com a catalans. Ho dic, perquè si ets català i llegeixes les notícies, et pots desesperar. No cal, ja ho sabem... Perquè, per exemple, si al parlament de Catalunya es debat sobre una possible independència democràtica amb un referèndum, la justícia espanyola deté la presidenta del Parlament només per deixar-ne parlar; si es prova de fer un referèndum que el govern espanyol considera il·legal, la policia espanyola atonyina els ciutadans que van a votar i el govern de Catalunya democràticament elegit s'ha d'exiliar o és empresonat; fa quaranta anys com a mínim que el principat de Catalunya pateix en democràcia un dèficit fiscal (de diners que surten i no tornen al país) que va augmentant, aproximadament del 8 o 9% del PIB català (coincideix també aproximadament amb el PIB català complet d'un mes a l'any que sembla que es paga com a tribut) però Espanya no publica les balances fiscals (només això ja destrueix la democràcia!) i cap polític català no s'atreveix a dir-ho amb un megàfon gegant perquè no li fotin la conyeta que "Espanya ens roba"; l'ús social del català a Barcelona sembla està una

mica per damunt del 30%. I a la segona ciutat de Catalunya en població, l'Hospitalet, el 10%. (Els lingüistes consideren el límit d'un 20% global en front de la llengua dominant per considerar una llengua en procés irreversible de desaparició social). Entre centenars de televisions en castellà en tenim una i mitja que és en català i quan la connectes, moltes vegades et trobes que parla en castellà, però els diputats espanyolistes del Parlament de Catalunya encara protesten perquè diuen que hi senten poc castellà; de les precàries delegacions que Catalunya obre a l'estranger, els espanyols en diuen ambaixades (com les seves però amb uns pressupostos miserables) i les obliguen a tancar per laminar qualsevol possibilitat d'afirmació nacional de Catalunya a l'exterior, etc. Tot això ja ho sabem. Fa segles que ho sabem, per tant ja no cal fer-nos mala sang, ho han fet sempre, ho fan i ho faran cada dia. Cada dia ho llegirem als diaris. S'hi pot fer alguna cosa? Aquesta és la pregunta. Sí, sense cap dubte: aconseguir la independència de Catalunya.

31/05/2022

EL SISÈ INTENT D'INDEPENDÈNCIA

El primer que has de fer per poder ser independent és no agenollar-te, encara que et matin. Si t'agenolles no seràs mai independent sinó súbdit i, si volen, et mataran igualment. Això és fàcil de dir i difícil de fer si t'amenacen, perquè si t'agenolles penses que potser ja en tindran prou i aleshores no et mataran, però no seràs independent. I si no t'agenolles potser tampoc no seràs independent, perquè et mataran... però si no t'agenolles i no et maten, encara tindràs una mínima possibilitat de ser-ho. El nostre govern, aquests darrers anys s'ha agenollat. Perquè després d'un referèndum guanyat per majoria absoluta aclaparadora, o bé s'ha entregat a la justícia espanyola i ha acceptat jurídicament les seves condemnes i els indults corresponents, o bé ha fugit a l'estranger per tal de provar de defensar-se amb una altra justícia que no és l'espanyola de l'enemic, però tampoc no és la catalana que hauria d'haver estat prevista per a la independència. I el referèndum de l'1 d'octubre de 1917, guanyat aclaparadorament sota les porres de la policia, ha deixat pràcticament de tenir força en una gran part de l'imaginari col·lectiu, perquè els mateixos polítics que el varen provocar l'han marginat voluntàriament. Allò que havien de fer els polítics després de la votació, sembla que era declarar la independència de Catalunya de manera completament formal tal com s'hi havien compromès, publicar-la al DOG, començar a governar, esperar la detenció que s'hauria produït en els seus llocs de feina parlamentària perquè no havien preparat res, recusar la justícia espanyola d'un país ja estranger, negar-se en bloc a la defensa en un judici improcedent i no acceptar mai els indults, sinó l'amnistia i la independència. Fàcil de dir i difícil de fer. Però era això, encara que no estic gens segur que Puigdemont tingui raó quan diu que el seu error va ser no haver declarat la independència el dia 3 d'Octubre, quan la gent era al carrer després del discurs del rei, perquè no hi havia res més preparat com hem pogut comprovar i la gent no hauria pogut resistir indefinidament l'embat de l'estat espanyol disposat a tot. En el fons, possiblement per això no ho va fer, perquè ens havien enganyat i no tenien res preparat. Potser alguns morts i res més. La UE no sabem com hauria reaccionat, però li hauria estat molt més difícil dir que era només un afer intern, aquest hauria estat l'únic avantatge important. Ara la situació és una altra. En aquells primers moments de confusió, molts de nosaltres pensàvem, de manera prou innocent, que al darrere de la seva actuació hi havia alguna mena d'estratègia conjunta (en aquestes notes cronològiques es pot constatar perfectament), que tot podia respondre a una estratègia pacífica que volia evitar la violència per fer front a un estat disposat a exercir-la. Podia no estar gens malament en el context d'una UE en el segle XXI. Jo m'ho vaig prendre així: uns a la presó i uns altres a l'exili, tots d'acord per restituir el president legítim i acorralar

Espanya en una UE democràtica. Podia ser una revolució pacífica única en el món. Però el problema era que l'estratègia conjunta no existia, només havia existit una manera de provocar l'estat espanyol en forma d'una impossible independència. No havien previst la seva previsible violència, no havien preparat res en concret per l'endemà de la votació i tampoc no havien previst que la UE no era seria prou democràtica en el sentit de respecte a les minories nacionals. Aleshores ja es tractava només de trobar la manera de salvar els mobles. Els nostres polítics que ens havien portat al referèndum s'havien agenollat. Tots. I des del govern ens havien enganyat perquè no s'havien preparat per la independència, tal com deien, sinó que era només una manera per poder negociar amb Espanya en posició de força i de guanyar les properes eleccions autonòmiques. Uns més i uns altres menys, tal com s'ha pogut veure després. Aquí es va acabar l'intent d'independència de Catalunya que, com ja havíem dit, era el sisè de separació d'Espanya en menys de quatre segles, 1641-1659, 1812-1814, 1873, 1931, 1934 i ara, sempre amb resultats finals negatius (sense comptar, per raons diferencials òbvies, el compromís de Casp de 1412, l'abril del 1707 a Almansa i el setembre del 1714 en el marc de la guerra europea de successió, i descartant qualsevol possible referència al conflicte 1936-1939). Apart de declarar o no legalment la independència (aspecte que podia ser discutible en aquells moments incerts amb tanta velocitat política), entregar-se a la justícia espanyola o també fugir-ne (dos altres aspectes controvertits), l'error monumental va ser no anar units a les eleccions posteriorment imposades il·legalment i preparades durant la campanya pel Regne d'Espanya perquè la presidència de Catalunya fos de C's. En aquest cas la responsabilitat recau clarament en ERC i en la CUP. I, després, un cop guanyades contra tot per la suma dels independentistes, no restituir completament el mateix govern il·legalment deposat, empresonat i exiliat, amb el mateix president, en aquest cas Puigdemont (del partit que fos, tant si hagués estat d'ERC com de a CUP). És de manual d'escola primària. Es podia fer legalment reformant el protocol de la pròpia cambra per investir a distància amb la majoria absoluta que tenien, només calia la voluntat dels parlamentaris electes. No voler-ho fer va ser el desastre polític final i aquí la gran responsabilitat és d'ERC. Encara quedava l'esperança de la reacció popular que hi va haver sobretot en les protestes contra la sentència, però va quedar completament esvaïda quan, molt després, en les eleccions al parlament de Catalunya del febrer del 2021, amb temps sobrat per reflexionar, es va tornar a votar. Es podia votar, més o menys, des de VOX fins a la CUP, votar a d'altres partits més minoritaris, abstenir-se, votar en blanc, votar nul o no votar. En qualsevol cas, amb tota la consideració de legitimitat de qualsevol decisió, perquè eren unes eleccions amb prou garanties democràtiques, legalment convocades i, a més, amb molt de temps per haver vist què havien fet els partits i haver reflexionat sobre què continuarien fent, a diferència de les anteriors, convocades amb presses i de manera totalment il·legal pel *Gobierno de España*. Per tant jo no puc dir si estic d'acord o no amb el resultat d'un esdeveniment democràtic, amb dèficits com a tot arreu però democràtiques. Cadascú té una papereta i pot votar el que vulgui. Però sí que puc llegir les resultats de les eleccions, veure cap on ens porten, pensar què ha passat i pensar què passarà. Per posar un exemple impossible (espero que ho sigui!) i extrem a Catalunya: si els resultats haguessin estat per exemple d'un 80% a favor VOX, jo ho hauria hagut d'acceptar democràticament, però hauria tret les meves conclusions sobre el que em semblaria un terrible futur per al meu país. I els catalans independentistes, en aquestes eleccions amb garanties democràtiques i tots amb la seva papereta a la mà, sense cap violència, van votar sobretot per als qui es deien independentistes, és clar, però van votar més els qui més s'havien rendit de tots. Aquells que acceptarien els indults a canvi del blanqueig internacional de la repressió de l'estat espanyol en forma d'una *taula de diàleg*, en la qual està prohibit parlar de l'únic que s'ha de parlar! Es per fer-se un tip de riure o de plorar. I moltes altres coses que aquest no és el moment de descriure i que algunes han estat explicades anteriorment. Catalunya ja no és un problema important, ni per a Espanya, ni per a la UE, ni per a la democràcia simulada. I la revolució pacífica, que era una revolució absolutament moderna i democràtica com no n'hi ha hagut cap més, s'ha acabat. Els polítics han fracassat, però el

fracàs final l'han provocat els mateixos catalans independentistes que han anat a votar. Potser n'hi haurà una altra algun dia, però aquesta revolució s'ha acabat amb una votació democràtica, perquè aquesta votació ens explica de veritat què hi tenim al fons de l'armari. És una decisió lliure de la població que es diu independentista. Aquí sí que no hi ha res a fer. I si el resultat final hagués estat diferent, tothom pot adonar-se que hauria estat per poc, per tant el resultat seria més o menys aquest. Aquesta és la radiografia. La votació ha servit per constatar que els catalans independentistes que hem votat, per més independentistes que semblen, per més crítics d'independència que deixem anar, a la majoria també sembla que ja ens està bé de ser una colònia. I ara els qui governen la colònia, sempre de genolls, amb tota la legitimitat de les urnes i amb el desig de continuar-la administrant com a colònia, van dient que ho fan sempre per aconseguir la independència (impedint-la amb els fets) perquè els seguim votant.

01/06/2022

LA INDEPENDÈNCIA @z

@z, és només un logo fàcil d'identificar. Allò de "ho tornarem a fer" s'ha de convertir en "no ho tornarem a fer mai més així", perquè així no n'hem sortit mai, ni en sortirem. És simple. És una qüestió de força. No de tenir raó sinó de tenir força. La raó no importa, jo no sé si tinc raó o no tinc raó. Sé que vull ser independent d'Espanya, perquè crec que meu país serà millor, tindrà un futur millor en termes polítics, econòmics, ètics, estètics i socials. I necessito la força per aconseguir-ho. Perquè ells, de força en tenen més. Aleshores, com? És l'única pregunta a contestar. On tenim la força? Si tinguéssim la força, encara que no tinguéssim la raó, seríem independents avui mateix. Cal dir que les circumstàncies, si analitzem cada un dels intents d'independència anteriors, han variat molt. Ara no m'hi vull entretenir, però per dir-ho ràpidament, abans del segle XXI la força de l'estat espanyol consistia més o menys en matar-nos com a conills i tot s'havia acabat. Ara no poden. El context geoestratègic actual no els ho permet fer-ho a la llum del dia, poden fer-ho de manera més dissimulada, amb el conjunt del *lawfare* i arruïnant la vida de qualsevol independentista amb una excusa judicial inventada. Provoquen la mort civil. Són impunes en aquest sentit. Alguna nit he tingut el malson que en Puigdemont torna a Catalunya amb totes les credencials per a fer-ho, el deté la Guàrdia Civil per una infracció de trànsit i l'endemà cau casualment des del tercer pis per una finestra dels jutjats. Després de tot, ara mateix l'únic que encara ens queda és l'inigualable lideratge internacional de Puigdemont i el seu intent de crear el *Consell per la República*, com a entitat privada independent, a la qual ja no es volen unir els altres perquè la veuen massa *de dretes* que és el pitjor que es pot ser a Catalunya si ets català, el pitjor del pitjor, encara que no ho siguis, només que algú ho digui de tu. No hi ha res pitjor que això. Els mateixos independentistes diuen també que el lideratge de Puigdemont ja és obsolet i que en realitat ens falten nous líders, quan ara és l'únic líder potent que tenim com no en podem tenir cap més. I des d'aquí, amb la força que encara tenen, els partits que es diuen independentistes i els militants amb els càrrecs nominats, no ens deixaran avançar realment cap a la independència amb qualsevol excusa. Encara que el *Consell per la República* escollís una directiva amb tots els membres extrets directament del partit comunista xinès, els altres polítics catalans dirien que és *de dretes*. Es tracta d'anar-ho estigmatitzant tot per tal de trobar la manera de no poder ser mai independents, perquè és impossible fer la independència sense el centre polític, fet que primer la CUP i després ERC han provocat conscientment. Sense centre polític, és el mateix que dir que no es vol la independència, però molts votants que es diuen independentistes sembla que pensen igual, que s'ho facin mirar. També ens caldria acceptar que els independentistes en general, el *poble* de Catalunya que en diuen, tenim alguns altres dèficits. Fem unes

esplèndides manifestacions, però si tot el que ha passat Catalunya hagués passat a Escòcia (enviant des de Londres la policia anglesa cridant “a por ellos” amb policies anglesos armats fins a les dents, pegant als civils escocesos que voten i buidant amb pilotes de goma els ulls dels adolescents que els llancen pedres, els jutges anglesos detenint tot el govern escocès i enviant-lo a la presó o a l'exili només per convocar un referèndum, la reina d'Anglaterra amenaçant els independentistes, etc.), Escòcia seria independent d'Anglaterra, ja!, l'endemà mateix, no caldria cap referèndum. No ho dic jo, ho diuen alguns anglesos.

Però tornem al centre: on tenim la força? Per això, em feia un tip de riure descontrolat de ràbia histèrica, cada vegada que aquests anys passats llegia algú que deia que teníem la independència *a tocar* (aquesta era l'expressió), perquè sempre era algun intel·lectual que només mirava les enquestes. I on era la força? Cada país és diferent i cada moment és diferent: els uigurs ho tenen pitjor que nosaltres, per exemple, no us sembla? I probablement els uigurs tenen raó, però aquest no es el problema, això no soluciona res. Els xinesos els deporten a la força. I si volem ser sincers i fugir de discursos massa abrandats, nosaltres no ho tenim gaire bé, per més raó que tinguem o per més notícies favorables per a consum intern que llegim cada dia als nostres mitjans afins. Llegiu els articles. Mira, mira... mira l'estat espanyol què ens ha fet avui! Es el rosari de cada dia dels nostres mitjans per a consum intern, amb tota la raó. Però als espanyols els és igual. Els seus mitjans no en parlen i saben que en la situació en la qual nosaltres mateixos ens hem posat poden fer gairebé de manera impune tot el que volen. Per a no allargar-me més, tornem al centre: ¿quina força necessitem i d'on la podríem treure per aconseguir la independència? Diguem-ne independència *clàssica*: fronteres més o menys definides, reconeixement internacional, govern, economia, llengua i justícia pròpies. És a dir: controlar tot el territori amb el monopoli de la violència. Aquí està. Un exèrcit suficient? No el tenim, ni en somnis. Els mossos d'esquadra? El seu sou depèn, en darrer terme, d'Espanya i, a més, estan subjectes als jutges espanyols com a policia judicial i no són precisament partidaris, en bloc, de la independència. Què els podríem dir, per exemple? Obeïu el govern de Catalunya que vol la independència, preneu les armes, enfronteu-vos si cal amb els vostres companys que no són independentistes, a més amb la policia espanyola i amb l'exèrcit espanyol que són molt superiors... i si no us maten a tots, potser encara us podrem pagar algun dia i, com a mínim, us agraïrem els serveis a la pàtria! Què us sembla? També podríem motivar tota la gent que es diu a si mateixa independentista, allò que a vegades se'n diu *el país*. Els podríem dir: està comprovat que som més de la meitat que volem la independència, som molts, sortiu al carrer, ocupeu-lo, de moment talleu totes les comunicacions per terra mar i aire amb l'estranger. I no us preocupeu per res, que els mossos ja us dispararan bales de la goma del moment, us detindran com a policia judicial i la Generalitat mateixa ja es personarà com a acusació en els vostres judicis. Com ho veieu ara? No, no hi ha manera per aquests camins. ¿I si provéssim de fer un altre referèndum homologat i vinculant amb totes les garanties i que Espanya no tingués més remei que acceptar el resultat, fos quin fos? Ara sí, ara anem millor, però que ningú no esclati d'alegria. Espanya, aquest joc noble, no l'acceptarà mai. Això és el que molts catalans de la innocent Catalunya es pensaven, o ens pensàvem, l'u d'octubre. Perquè així Catalunya podria ser realment independent i això Espanya no s'ho pot permetre, no es pot permetre ni tan sols que, des del punt de vista metafísic, els espanyols pensin que és possible. A més, hi ha un altre fet en contra que és cabdal: la UE que ho podria defensar, no té cap interès que Catalunya sigui independent perquè immediatament Espanya es convertiria en un estat completament insolvent, un estat pària de la UE, incomparable amb qualsevol dels altres en pobresa, dimensions i insolvència en la gestió. Per tant alguns economistes aficionats a les profecies, potser haurien de menjar-se amb patates les brillants afirmacions que van fer sobre la importància del deute i el valor que tindria per a Catalunya en aquest sentit en les futures negociacions amb Espanya i amb la UE, en cas d'independència. Però, amb tot i això, ser a la UE i ser al segle XXI, és l'única possibilitat perquè no es permetrien certs excessos de violència. Per a dir-ho potser millor, la UE sí que permetria la violència de l'estat espanyol

contra els catalans però només fins que per a les seves pròpies poblacions ja fos insostenible a l'hora de votar els qui ho havien permès. Per tant els excessos de violència podrien ser importants, molt més del que ho han estat. Cap govern espanyol tampoc no permetria mai un referèndum acordat entre les parts, això és impossible pel que dèiem abans, encara que sigui només per la necessitat de conservar els vots de la població espanyola per al partit del *gobierno*, sigui quin sigui aquest partit. L'única possibilitat seria un referèndum vinculant forçat per la comunitat internacional. I per forçar-lo es necessitaria tot, tota la política independentista, tot el carrer independentista, tot el país independentista, tota la presència internacional dels diputats independentistes de l'exili i tota la unitat independentista, lluny de qualsevol desunió entre allò que diuen *dreta* i allò que en diuen *esquerra* política. Però suposant que ja s'arribés a aquest límit, sempre s'oferiria abans algun succedani per apaivagar la població catalana. I abans d'arribar-hi, si l'estat espanyol no hi veiés cap més solució, per a ells és un afer tan greu que encara podrien decidir alguna barbaritat com sortir de la Unió Europea, considerar-ho un aspecte absolutament intern, fer servir la força militar i no permetre cap més tipus d'especulació. No s'ha de descartar ni aquesta possibilitat. Aleshores la UE diria que ja no és cosa seva, amb raó, i potser ens ajudaria una mica, justet per no quedar massa malament. Just per fer callar els seus propis votants. Al Regne d'Espanya són perfectament capaços, són així de bèsties, ho han demostrat durant segles. Però suposem coses millors i ara suposem que s'arriba al límit del referèndum forçat sense remei. Encara hi més succedanis. Un succedani és la pregunta impossible. Surti el que surti, d'una manera o altra guanya Espanya. Hi ha models. Un altre succedani és fer una mena de prèvia al referèndum, una pregunta que estic segur que ja estaran pensant alguns dels que estan asseguts (és un dir) a la *taula de diàleg*, per poder demostrar al món que la taula és de veritat, com una mena de referèndum previ a l'altre que ja farien més endavant (que vol dir mai més), només per poder demostrar a tot el món que han preguntat alguna cosa als ciutadans de Catalunya, que aquests han pogut decidir i que formalment ja han complert. Un altre succedani, potser el més eficaç, és fer el referèndum amb tots els requisits aparents, però pactat amb el Regne d'Espanya i preparat pels mateixos polítics que es diuen independentistes catalans per perdre'l (és el que potser farien en el cas que no hi hagués més remei). Un altre succedani... etc. N'hi ha més, imagineu-los. Però suposem que es fes un referèndum com cal i Catalunya guanyés, perquè en aquest cas, en un referèndum com cal, és probable que guanyés. Precisament aquest és l'únic problema, l'únic i enorme problema d'Espanya que prova d'eliminar per totes els mètodes possibles, perquè és la gran via d'aigua del destructor espanyol. I aquesta també és la nostra única força. Aleshores ja tindriem alguna cosa però encara quedaria tot el procés de negociació dels traspassos amb l'estat espanyol, que potser seria tan difícil com la negociació prèvia per acordar el referèndum, perquè consistiria en centenars de funcionaris de carrera perfectament coneixedors de la lletra petita negociant amb una colla de botiguers, si em permeteu l'exageració. Però seria l'únic camí per a obtenir la independència territorial del Principat de Catalunya. Potser hauria estat més fàcil després del referèndum del 2017, començar la independència de manera completament formal... encara que penso que en aquella situació era impossible. Aquell referèndum era un tresor que els nostres polítics han fet malbé, comptant amb la col·laboració dels votants. Això sí que és malversació. Però suposem encara que d'aquí a uns anys tot acaba bé i que, després d'un altre referèndum ja completament *homologat*, el Principat de Catalunya és territorialment independent d'Espanya: Visca Catalunya lliure! Ara sí! Però... I València? I Les Illes? I Catalunya Nord? I Andorra? I la Franja de Ponent? I l'Alguer? I el Carxe? Sense cap dubte, seria millor pel conjunt dels països catalans aconseguir la independència territorial del Principat de Catalunya, però en quedaria sempre la resta, tota la llengua i la cultura que ens cohesiona i que ens fa ser un sol país. Si algú proposa ara mateix una possible independència territorial, diguem-ne *clàssica*, de tot plegat en una sola nació, és un ximple rematat. Fins i tot la mateixa paraula *independència*, d'aquí a uns quants anys ja podria voler dir una altra cosa. Però, en canvi, tenim unes possibilitats futures que mai no hauríem pogut imaginar a través dels canvis

tecnològics que es produiran en els pròxims anys, a una velocitat que poden fer que molts d'aquests raonaments ja siguin relativament obsolets. Seria el meu desig fervent. Vull dir que, al mateix temps que es continua intentant la independència del Principat o, si més no, el major blindatge possible de la seva llengua, economia i drets nacionals davant d'Espanya, sense perdre ni un segon s'ha de treballar en una altra direcció no només territorial sinó virtual i clarament nacional en el sentit d'identitat amb tota la comunitat lingüística compartida, des del punt de vista de les opcions que ens ofereixen les noves tecnologies emergents i la meravella geogràfica i estratègica de l'arc mediterrani. I faig servir aquest logo: @z, (@ de tecnologia i z d'arrelament final a la llengua) per indicar que en el futur la independència pacífica de qualsevol país passarà sempre per tota la seva força disponible, és clar, però també passarà forçosament pels seus coneixements tecnològics i per la seva identitat, en casos com el nostre per la seva llengua. I per més que z sigui la darrera lletra de molts alfabetes, la de la independència de Catalunya és la de l'alfabet català. Aquests fets afectaran tots els països o nacions sense estat que han anat prenent consciència del seu espoli territorial i lingüístic pels estats-nació formats a la manera dels darrers segles. Si mirem qualsevol mapa són molts i, per tant, per aquesta única raó augmentarà tant la pressió per solucionar els diversos conflictes, que serà cada vegada més internacional, com també la pressió per trobar una solució que en cada cas serà diferent. Els canvis han estat, són i seran exponencials, de tal manera que poden afectar el nostre marc d'influència que és l'arc mediterrani per excel·lència amb unes possibilitats totalment privilegiades. Per tant, fent només una ullada a les possibilitats tecnològiques dels anys propers, algunes subsidiàries de les altres, ens adonem que podrien provocar un canvi polític relativament sobtat i planetari. La recerca en física, química, ciència de materials, medicina, informàtica, biotecnologia, etc. és immensa. No en parlaré aquí, només anomenaré tres tecnologies en desenvolupament que ho podrien canviar tot però que encara tenen molts problemes tècnics a resoldre. Espero que per bé. Una de sola podria interaccionar amb les altres i tenir un efecte dominó a escala política de tot el planeta. Són la computació quàntica encara amb problemes de manca de fred, l'energia de fusió encara amb problemes d'excés de calor i la intel·ligència artificial encara amb problemes de complexitat, totes en desenvolupament, que podrien canviar, entre altres coses, les nostres concepcions d'estat, de totalitarisme i de democràcia. Podrien canviar el nostre planeta.

Si el món no canvia, sense un canvi global que ens sigui favorable, amb tot allò que ha passat aquesta darrera dècada m'he convençut que la independència territorial de Catalunya a curt o mitjà termini és gairebé impossible degut, entre altres coses, al comportament electoral dels propis catalans que es diuen independentistes. Però continuar lluitant per ella és l'única garantia de no perdre el que encara ens queda de la nostra nació i també la garantia d'estar preparats per fer-la efectiva en qualsevol moment favorable. Des de Pau Claris a mitjans del s. XVII hem provat de ser independents sis vegades, sense comptar les derrotes de 1707, 1714 i 1939, perquè pertanyien a un altre context. Sempre hem acabat perdent encara que potser hem guanyat resiliència. Aquesta vegada penso que és la que hi hem estat més a prop. Potser la setena vegada que ho provem ja no serà una independència únicament territorial o bé ja no ho podrem ni provar d'imaginar més. Però a sota dels peus, ara per ara, sempre hi ha la terra.

En circumstàncies internacionalment favorables, comptant amb algun fet totalment imprevist, amb tota la nostra feblesa com a poble i en contra d'alguns dels nostres propis polítics, un dia podríem ser una nació amb la llengua, l'economia, la justícia i la mateixa nació blindades i, a més, d'una manera que no ho hem imaginat mai. Bandera estelada.

Si no és així, probablement continuarà l'actual decadència pactada, en lloc de drets nacionals tindrem drets colonials com es que ja tenim i serem lentament assimilats per Espanya i

destruïts més o menys ràpidament com a possible nació, amb la nostra llengua i cultura, tal com ho han estat tants altres pobles en la història. Bandera negra de Santa Eulàlia fins al final.

Visca Catalunya lliure!

02/06/2022

.....